

CRONICILE APOCALIPSEI

MILLENNIUM BOOKS

Rebecca Levene

VINDECĂTOAREA

CRONICILE APOCALIPSEI: VINDECĂTOAREA

Redactor: Horia Nicola Ursu
Tehnoredactor: Smaranda Popescu

Ilustrația copertei: Marc Harrison

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

LEVENE, REBECCA
Vindecătoarea / Rebecca Levene ; trad.: Ona Frantz.
- Satu-Mare : Millennium Press, 2010
ISBN 978-606-8113-00-5

I. Frantz, Ona (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MILLENNIUM BOOKS

Str. G.V. Popescu Nr. 7
440021 Satu Mare,
tel. 0371-388260

Rebecca Levene

CRONICILE APOCALIPSEI

VINDECĂTOAREA

Traducere din limba engleză şi note:
ONA FRANTZ

MILLENNIUM BOOKS

THE AFTERBLIGHT CHRONICLES
KILL OR CURE

This translation is published by arrangement with Abaddon Books.

WWW.ABADDONBOOKS.COM

PROLOG

Ştiţi ce se spune, că-ţi poţi vedea imaginea reflectată în pupila ochiului cuiva? Rahat! Cînd stai atît de aproape de un bărbat, tot ce poţi zări în centrul ochilor săi e întunecimea. Eu însă, cînd m-am uitat la el, chiar m-am văzut acolo. Străfulgerarea unei amintiri pe retină, şi m-am revăzut în momentele cînd l-am întîlnit prima dată. Isuse, cum putea să fie atît de tînăr! Şi apoi o străfulgerare din viitor – m-am uitat la el şi-am văzut ce-aveam să devin.

El a zîmbit, o sclipire de alb intens pe cafeniul chipului său. Şi, în ciuda a tot şi toate, i-am zîmbit şi eu.

— Jasmine, mi-a spus. Cum s-a întîmplat una ca asta? Cum am ajuns noi doi în situaţia asta?

Am ridicat arma şi l-am împuns zdravăn cu buza ţevii în obraz, adîncind-o în carnea moale. Îi oferearn arma fiindcă era mai uşor decît să-i răspund la întrebare.

Răspunsul îşi avea începutul cu multe luni în urmă, pe cînd lumea mea era albă şi avea treizeci de metri pătraţi şi în ultimii cinci ani nu existase nimeni cu care s-o împart. Dar asta nu mă deranja. Pe vremea aia nu-mi prea păsa de nimic, fiindcă mintea mea, şi tot ceea ce însemna eul meu distinct, moţăia satisfăcută sub plapuma caldă a narcoticelor.

Nu ştiu dacă v-aţi drogat vreodată. E ca o aură strălucitoare care creşte în tine, ţi se răspîndeşte prin vene şi pătrunde iute peste tot; în toate cotloanele tale întunecate. Te face

să simţi că totul e perfect, e optimism intravenos. Starea de plutire fizică e apă de ploaie, de fapt năvala orgasmică – acea stare de bine de nezdruncinat – e ceea ce face totul să merite.

Sau cel puţin aşa e la început. După cîteva încercări, ajunge să fie mai mult ca scărpinatul cînd ai o mîncărime. Şi, pe măsură ce-o nutreşti, mîncărimea se adînceşte şi devine mai cruntă. Oamenii normali descoperă că le este aproape imposibil să se oprească.

Drogaţii se îndreaptă cît stau în puşcărie şi jură că n-o să mai lase în veci rahatul ăla să le distrugă iar viaţa. Dar imediat ce ies şi viaţa lor se dovedeşte a nu fi perfectă, iar ei ştiu că există ceva care s-o facă să pară perfectă... Cei care l-au încercat nu-l numesc „porcărie de drog". Ştiu ei mai bine.

Pentru drogaţi e greu, dar pentru mine era imposibil. Pentru că morfina din venele mele era singurul lucru care îmi ştergea Vocea din cap. O auzeam tot timpul, şoptind şi chicotind pe muchia conştiinţei mele, dar dacă aveam la bord o cantitate suficientă de stupefiante nu prea îi mai desluşeam vorbele.

Dimineaţa aceea începuse la fel ca toate dimineţile din ultimii cinci ani: întîi Vocea, pe urmă narcoticele. Vocea era cea care mă trezea întotdeauna, crescînd în intensitate pe măsură ce aluneca deoparte pătura protectoare a morfinei. Poate afară exista ceva care să-mi distragă atenţia de la asta. Înăuntru însă nu era nimic. Doar o vizuină mică şi albă, cinci holuri, două laboratoare – unul pe jumătate distrus – şi un birou cu un computer bulit de mult şi cadavrele a doi dintre colegii mei, acum uscate-iască, îmbrăţişîndu-se în debaraua în care îi încuiasem pînă ce mirosul de carne în descompunere avea să devină suportabil. Existau doar două cărţi, una de Jeffrey Deaver, cealaltă un manual de microbiologie, pe care le citisem de-atîtea ori, încît eram în stare să le recit aproape în întregime. Morfina era bună şi la plictiseală. Şi la cumplita singurătate.

Aveam o branulă în braț. Am tratat la viața mea destui dependenți de heroină ca să știu că nu-i indicat să-ți tot dai găuri noi în vene, fiindcă nu trece mult timp și cele din brațe ajung aproape să se surpe, devenind răni deschise, pustulente, după care te trezești că treci mai departe la înțepat coapsele și globii oculari. Am văzut dependenți fără penis, care le putrezise de-a binelea în locul în care-l tot injectau chiar și după ce carnea începuse să coacă și să moară, durerea nefiind atît de importantă precum efectul drogului.

Așadar mi-am fixat o branulă în braț, ca un pacient pe ducă din secția canceroșilor. Ca să-mi iau doza, tot ce trebuia era să descarc fiola într-o seringă și să împing acul prin tubul de cauciuc atașat permanent la îndoitura cotului meu, precum ciocul căscat de foame al unui pui de pasăre disperat să-și primească următoarea masă. Simțeam cum creștea emoția în mine pe cînd potriveam vîrful seringii, inima bătîndu-mi accelerat în momentele de anticipare a năvalei excitante. Gîndire de dependent, știu. Dar ce alt motiv aveam să trăiesc?

Mda, exista un răspuns la asta, dar se afla la capătul lumii și probabil că murise, și oricum nu m-aș fi putut dărui lui fără să-i dăruiesc în același timp și Vocea, ceea ce, mă gîndeam eu, era un lucru pe care mai bine îl păstram pentru mine.

În ziua aceea însă nici măcar nu mă gîndeam la el. Nici că mă gîndisem la mare lucru pînă atunci, gîndurile mele erau atît de repetitive, încît începuseră să se subțieze de uzură, ca o bandă video derulată la nesfîrșit. Singurul lucru la care mă gîndeam era să-mi umplu organismul cu drog.

Am început să apăs pistonul seringii și primele molecule de narcotic mi-au picurat în sînge, cînd am auzit-o. O voce.

O voce, dar nu Vocea. Venea dinspre singura spărtură în albeața care mă înconjura, din movila de moloz produsă

de explozia ce mă prinsese aici ca în capcană pe vremea cînd mai exista ceva speranță pe lume.

Venea de afară.

Cristoase.

Încă mai aveam pe creier ceața drogurilor de ieri și zgomotul de fond al psihozei pe care mă ajutau s-o maschez. Nu prea eram capabilă să procesez informația asta nouă. Trebuia să chibzuiesc la toate pe rînd. Vocile însemnau oameni. Vocile însemnau oameni în interiorul bazei – adînc în interior. Explozia sigilase doar zonele din profunzime. Era imposibil să fi nimerit pur și simplu într-o bază militară de pe o insulă din mijlocul unui lac. Trebuie că veniseră aici anume. Căutau ei ceva.

Mă căutau pe mine?

Cine mă căuta?

Pe moment am simțit o scînteie intens strălucitoare de speranță – o izbucnire de emoție mai puternică decît orice obținusem vreodată cu ajutorul drogurilor. El era, trebuia să fie el. Cine altcineva ar veni aici, după atîta vreme, să mă vîneze? O clipă mai tîrziu însă, rațiunea înotă greoi pînă la suprafața apelor nămoloase ale gîndurilor mele.

Dacă el era, de ce nu încercase să ia legătura cu mine? Aparatura de comunicație rămăsese aici, închisă ermetic laolaltă cu mine, alimentată, ca și restul bazei, de generatoare construite să reziste și unui război nuclear. Dacă i-ar trece prin minte că mai sînt în viață, ar ști și unde mă aflu. Dar nu era chip să creadă că mai sînt în viață. N-aveam cum să fiu în viață. Aș fi putut să-l anunț că eram, dar timp de cinci ani alesesem să n-o fac, din cauză că prețul pe care îl plătisem pentru supraviețuire era prea mare și preferam ca el să mă păstreze în amintire așa cum eram cîndva, nu cum ajunsesem.

Și apoi am auzit mai clar vocile, le-am auzit strigîndu-și unele altora instrucțiuni despre înlăturarea molozului și am știut cu siguranță că nu era el. Pentru că vocea lui era

profundă şi avea o nuanţă de gravitate, pe cînd vocile acestea erau înalte şi aveau un accent pe care nu-l prea puteam localiza.

— Am semnale calorice de la un corp viu de-aici din spate, a spus deodată foarte clar una dintre voci.

Rahat! Au aflat că sînt aici. Străinii ăştia, oricine-or fi fost, veneau după mine – să mă ia de-aici, să mă omoare, să facă ce voiau cu mine. Şi brusc toate motivele care mă opriseră să iau legătura cu el au devenit insuficiente şi mi-am dorit să-i mai aud vocea o dată înainte să mor.

Centrul de transmisiuni era la două camere distanţă, pitit în capătul bazei. O parte din mine voia să rămînă şi să înfrunte orice s-ar fi abătut încoace. Dar auzeam zăngănitul utilajelor şi ştiam că în scurtă vreme aveau să străpungă molozul; altă şansă nu mai aveam.

Drumul pînă la centrul de transmisiuni a părut să dureze o veşnicie. Narcoticele începeau să mi se elimine din organism, lăsînd în urmă o durere surdă în membre, o sudoare rece şi pustiu în minte – exact acel vid de care natura are oroare. Pe cînd mergeam, Vocea creştea în intensitate, umplînd vidul, în cadenţă cu ritmul paşilor mei; ecoul ei îmi răsuna în minte, însoţind unul după altul fiorii care începeau să-mi scuture trupul. Puteam acum să discern cu greutate cîteva cuvinte, „sînge", „leac" şi altele, cuvinte mai brutale, despre care nici nu ştiam că-şi au sălaşul înăuntrul meu, dar nu le luam în seamă.

Nu mai intrasem în camera asta din primele săptămîni de după ce rămăsesem captivă în bază. Prea mă tenta, cînd mă aflam aici, să iau legătura cu el. M-a şocat vederea stratului de praf depus peste tot ca o pătură groasă de ninsoare cafenie.

M-am uitat la echipamentul de comunicaţie, la contururile sale atenuate de praf, şi m-am întrebat dacă mai funcţiona. Fusese construit să dureze, dar pe de altă parte fusese proiectat să necesite întreţinere. Eu nu făcusem

nimic folositor pentru el în toţi aceşti ani de captivitate. Narcoticele îmi răpiseră şi motivaţia împreună cu tot restul.

Din spatele meu s-a auzit detunătura înăbuşită a unei explozii controlate. Răzbiseră înăuntru, ori erau pe-aproape să răzbească.

Am măturat cu palma cea mai mare parte a colbului de pe tastatură şi mouse. Degetele mi se mişcau greoi pe taste, dar activitatea asta îmi era programată temeinic în traseele neurale şi nici măcar cinci ani de neglijare nu reuşiseră s-o atrofieze. Treizeci de secunde mai tîrziu introduceam codul pentru cartierul general din Londra. N-aveam nici o garanţie că el se afla acolo – nici măcar vreo garanţie că era în viaţă, dar nu-mi îngăduiam să zăbovesc asupra unei asemenea idei. Iar dacă era în viaţă, mi ţi-l ştiam eu pe omul ăsta. Ar fi depistat cel mai sigur, cel mai uşor de protejat loc din toată Londra şi s-ar fi pitit acolo. Iar acel loc era cartierul general – unde unde doar el şi alţi cîţiva aleşi aveau acces.

A urmat un moment lung şi chinuitor, în care echipamentul de comunicaţii a păstrat tăcerea. Sunetul scrîşnit al molozului dat la o parte trimitea ecouri prin holurile de sub mine. Apoi, pe neaşteptate, s-a auzit un pîrîit de electricitate statică, urmat de tăcerea hămesită a unei legături de comunicaţie deschise.

— Eşti... eşti acolo? am spus, simţind că paralizez brusc.

Ce-i spui unui soţ cu care n-ai mai vorbit de cinci ani? Sau oricui te-o asculta în acel moment, de departe, de peste un ocean şi o jumătate de continent. Sau pustietăţii unei clădiri părăsite, cînd toţi cei care au intrat cîndva în ea sînt morţi de mult.

Şi atunci mi-au venit pe buze noian toate vorbele pe care voiam să i le spun, tot ceea ce narcoticele, singurătatea şi spaima îndiguiseră în mine pînă atunci. Şi am început să vorbesc, dar în clipa următoare mi-am dat seama că tăcerea căreia mă adresam nu mai sugera aşteptare. Era

tăcerea ieşirii din emisie. Se stinseseră toate luminile echipamentului pînă la ultima.

Vorbele acelea însă apucaseră să răzbată. Trebuia să cred asta. Iar dacă el le recepționase, ştia de unde veniseră.

La două uşi distanță era dormitorul meu, dar cînd am dat buzna acolo auzeam deja zgomotul altor paşi. Invadatorii străpunseseră obstacolul. Am cotrobăit în disperare pînă mi-am găsit jurnalul, îngropat sub o movilă de rufe nespălate şi ambalaje de alimente. Igiena personală nu mai era pe lista mea de priorități în ultima vreme. Cînd în fine l-am extras de-acolo, cu coperta pătată de grăsime de la un pachet din rații mîncat pe jumătate şi aruncat, m-a şocat să văd cît timp trecuse de cînd scrisesem ultima dată. Ceasul de pe perete îmi indica data curentă. Ultima însemnare era veche de şase luni. Scrisul în jurnal fusese singurul lucru pe care încercasem să-l fac din momentul în care obținusem echilibrul perfect al narcoticelor; mă aşezasem la masă, mă gîndisem la el şi-i scrisesem cuvinte pe care ştiam că nu le va citi niciodată.

Iar acum aveam la dispoziție doar cîteva minute ca să scriu ultimele cuvinte – şi de data asta exista o şansă ca el să le citească. Auzeam din spatele meu voci şi zgomot de paşi. Erau în dreptul uşii. Nu se grăbeau. Înaintau prin bază ca printr-un teritoriu inamic. Mai aveam un minut, cel mult.

Caută-mă, am scris, strîngînd pixul cu degetele țepene şi stîngace, care uitaseră mişcările simple ale scrierii. *Vino după mine, iubire.*

N-o s-o facă niciodată, a rostit Vocea în mintea mea. Eşti complet singură pe lume.

Ba nu eram. Invadatorii ajunseseră la mine.

M-au luat cu ei într-un hidroavion care plutea pe apa liniştită a lacului de lîngă bază. Păstrau o distanță prudentă,

cu ochii pe mine şi armele îndreptate în direcţia mea. Ştiam de ce. Tremuram acum aproape incontrolabil şi pielea îmi lucea de sudori reci şi morbide. Cred că aveam şi o privire rătăcită.

E bolnavă, îşi spuneau ei.

Ba nu, doar sonată, îmi venea să le spun, şi poate chiar le-am zis. Doar o toxicomană sonată.

Mintea mea părea incapabilă să se concentreze pe cîte o singură idee, era ca o albină într-o cîmpie înflorită, atrasă tot timpul de cîte un detaliu sclipitor. Arma îndreptată direct către mine, cu ţeava subţire şi lungă. El ar fi ştiut ce era: marca fabricantului, calibrul, puterea de stopare. La a doua noastră întîlnire m-a dus la Muzeul Imperial al Războiului. În ziua următoare l-am dus eu să vadă o micuţă selecţie de instrumente chirurgicale vechi de undeva de prin Camden. Întotdeauna ne înţelegeam unul pe celălalt.

Arma s-a mişcat subit şi mi-am dat seama că persoana care o ţinea îmi făcea semn să merg mai departe – o umbră îndepărtată la marginea cîmpului meu vizual. Am plecat ochii şi altceva mi-a atras privirea, mi-a agăţat gîndurile şi le-a tras într-acolo. O mică floare în galben şi cafeniu-pal, care se chinuia să răzbată printr-o crăpătură din betonul eliportului.

Detest florile. Am fost odată bolnavă, foarte bolnavă, cînd aveam şapte ani. Leucemie. Toată lumea venea cu flori. Camera de spital era plină de ele şi mirosea atît de puternic, încît respingea la propriu duhoarea de antiseptice şi vomă veche. Dar eu preferam duhoarea. Era esenţa acelui loc. Florile erau o minciună.

Au fost nevoiţi să mă care pe braţe pînă la bordul hidroavionului. Deja la momentul acela aveam crampe musculare, iar tremurăturile se inteţiseră pînă aproape de convulsii. Intrasem pe jumătate cînd mi-am dat seama brusc că trebuie să vomit. Nu ştiu pe ce am nimerit. Pe unul

dintre cei care mă capturaseră, dacă ar fi să mă iau după exclamația de dezgust. O parte din mine era conștientă că puteam să mor de la un sevraj atît de sever.

Spune-le că ai nevoie de droguri, spuse Vocea. Se vede clar că te vor în viață.

Suna perfect logic, dar suspectam Vocea de interese ascunse. Am încercat să cer mai bine niște antipsihotice, singurul lucru de care nu reușisem să fac rost în interiorul bazei. Dar urechile îmi erau surde la propria-mi voce – din care nici nu știu dacă mai rămăsese mare lucru. La ora aia deja suspinam neajutorată printre pusee dureroase.

Durere. Asta mi-a readus în minte o altă amintire. Cea mai puternică dintre toate. Momentul cînd m-a cuprins prima dată nebunia, aducînd Vocea cu ea. Pentru a doua oară în viață, aveam o boală care voia să mă ucidă. Și de fiecare dată durerea provocată avea o substanță aparte. Substanța morții. Era o durere care încerca să te tragă în jos după ea, să te tîrască departe, undeva de unde să nu te mai întorci.

Cînd a izbucnit Molima, moartea era rapidă, dar curată nu era. Atunci cînd sîngerezi prin toți porii, dar încă nu ți-ai pierdut cunoștința. Atunci cînd îți ard creierii sub scăfîrlie. Atunci cînd ai treizeci de ani și știi că-ți mai sînt date doar două zile pe lumea asta și pe fiecare dintre ele o va umple aceeași agonie constantă și fără de sfîrșit...

Iar dacă a fost rea Molima, ceea ce ne-am făcut nouă înșine ca s-o evităm a fost insuportabil mai rău.

Prima dată cînd a grăit Vocea, am crezut că era vreun coleg, unul dintre acei membri ai personalului cu grupa zero negativ care mai rămăseseră în bază să trateze mulțimea noastră, a celor care muream. *Durerea se va sfîrși*, rostise pe neașteptate, cu toată claritatea. *Dacă cedezi, te va părăsi*. Venind din gura unui medic, părea o tîmpenie. Numai moartea avea să pună capăt acestei dureri, nimic alt-

ceva, nici măcar analgezicele pe care mi le pompau direct în venă. Ori chiar asta fusese ideea – că mi-ar fi mai bine dacă aş renunţa şi aş muri? Dar nici asta nu suna a vorbă pe care să mi-o spună vreunul dintre colegii mei.

Şi apoi mi-am dat seama că, în timp ce eu mă gîndeam la toate astea, durerea îmi slăbise. Sfîşierea aceea cumplită din muşchi, senzaţia că mă rupeam în bucăţi. Gata cu ea. Ba chiar respiram mai uşor.

Capul îmi era cel mai limpede. Mai limpede ca oricînd. *Da,* a spus Vocea, *acum mă poţi auzi.* Un cotlon îndepărtat al fiinţei mele mi-a transmis informaţia că era un simptom al psihozei. Poate chiar produsul unei febre puternice, ori poate doar apropierea morţii, însă Vocea devenea mai înaltă şi mai puternică, iar acea inedită rafală de energie care se avînta prin mine numai moarte nu părea a fi. Părea renaştere.

Am deschis ochii pentru prima dată după zile, după săptămîni întregi. Pînă atunci, de fiecare dată cînd încercasem să fac asta întîlnisem arsura orbitoare a unei lumini incandescente. Acum puteam să văd totul, mai mult decît văzusem vreodată. Culorile erau mai vii, mai aprinse. Am rămas un moment holbîndu-mă la peretele din faţa mea, fascinată de felul în care se reflecta lumina în granulaţia măruntă a betonului vopsit în alb. Îmi dădeam seama dintr-o privire că erau exact 537 de grăunţe de nisip pe fiecare zece centimetri pătraţi de perete. Fiecare arie părea să sclipească spre mine individual.

Euforia sănătăţii regăsite, mi-am spus în sinea mea.

Nu, m-a contrazis Vocea, e mai mult de-atît. Acum te-ai schimbat, eşti alta.

Ştiam că era adevărat.

Trebuie să pleci de-aici, a spus Vocea, iar eu ştiam că şi asta era adevărat. Nu se punea problema să mă contrazic cu ea – nu pentru că poruncea atît de autoritar, ci pentru că părea foarte logică. Părea însăşi vocea raţiunii.

Ştiţi ce se zice, că nebunia dă senzaţia de sănătate mintală? Că halucinaţiile dau impresia unei noi şi minunate clarităţi în gîndire?

Nu zău?!

Mi-am dezlipit privirea de pe zidul pe care îl studiam şi m-am uitat cu luare aminte la restul încăperii. Mai erau cinci paturi în afară de al meu, toate goale, unele înconjurate de rămăşiţele îngrămădite ale unor intervenţii medicale de urgenţă. Memoria îmi era încă vîscoasă, dar ştiam că nu fusesem singura persoană atinsă de molimă în incinta bazei. Ori singura Vindecată. Acum nu se vedea nici urmă de ceilalţi.

Nu-ţi face griji pentru ei, mi-a spus Vocea. O să-i găseşti cînd vei fi liberă.

Braţul îmi era conectat la un tub de perfuzie, pieptul la un monitor cardiac. Le-am îndepărtat pe amîndouă şi am tras monitorul din priză ca să nu scoată vreun zgomot care să mă dea de gol. Cînd mi-am tras tubul din venă a curs în urma lui un mic şuvoi de sînge mai închis la culoare şi mai vîscos decît ar fi fost normal pentru un sînge sănătos. M-am uitat ca fermecată cum picăturile perfect globulare cădeau şi se sfărîmau de podea. Mă aşteptam să mă simt slăbită cînd m-am ridicat din pat, ca orice om în convalescenţă. Dar nu simţeam ameţeală, era mai degrabă o senzaţie de plutire. De parcă puteam face orice. Mi-am privit picioarele, care ieşeau de sub cămăşuţa de spital, aşteptîndu-mă să le văd că se transformă cumva, printr-un fel de magie, căpătînd muşchi bine reliefaţi. Dar ele rămîneau subţirele, albe, neputincioase după boală şi după îndelungata perioadă de temniţă subpămînteană.

Cînd am ridicat iar ochii, am descoperit că stătea cineva în pragul uşii, uitîndu-se la mine. Purta o haină albă, dar avea o armă.

— Doctor Kirik? a rostit el cu prudenţă, făcînd să-i apară brusc ditamai mărul lui Adam din gîtlejul subţiratic.

L-am recunoscut ca fiind unul dintre soldaţii care păzeau baza, dar nu mi-am amintit numele lui. Personalul militar şi cel medical nu se amestecau.

— Omoară-l, a zis Vocea, omoară-l pînă nu-şi dă seama în ce te-ai transformat.

Ceea ce părea perfect logic. I-am zîmbit puştiului, că n-avea mult peste optsprezece ani, şi deodată mi-am adus aminte că-l chema Andy.

— Da, i-am răspuns. Mă simt mult mai bine.

Am făcut un pas nesigur în direcţia lui, ca şi cînd aş fi fost încă sleită de puteri, şi am încercat să calculez cît de aproape trebuia să fiu ca să pot să-i smulg arma din mînă, să-l apuc de gît şi să i-l sucesc.

Eram atentă la ochii lui, care urmăreau sîngele încă picurînd din braţul meu pînă pe podea, perfuzia deconectată, monitorul cardiac stins.

— Nu, a spus. Doctore Kirik, nu vă simţiţi deloc bine.

O bruscă străfulgerare a prezentului s-a insinuat şi m-a făcut să deschid ochii un moment, ca să prind imaginea iute-ameţitoare a copacilor şi a apei la mare distanţă dedesubt. Baza se micşora în depărtare, un punct cenuşiu pe linia orizontului. Mintea mi-a zăbovit cîteva clipe asupra ei, dar apoi s-a smuls de acolo şi, o vreme, visele mele febrile s-au derulat fără nici o coerenţă, simple fragmente sau cioburi de imagini tăioase ca durerea.

Avionul a aterizat după un timp – o înclinare ameţitoare, urmată de o legănare pe ape ce-ţi ridica stomacul în gît. Mîini aspre m-au zgîlţîit şi m-au împins, dar nici o putere din lume nu era în stare să mă pună pe picioare, aşa că pînă la urmă m-au scos pe braţe din avion şi m-au cărat pe pontonul uriaş care îl ţinea la suprafaţa mişcătoare a apei. M-a revigorat o pală de sărătură caldă şi am văzut că mă duceau spre o ambarcaţiune, una mare. Un iaht cu velele trosnind în vînt.

Nişte chipuri priveau la mine de pe covertă în vreme ce eram săltată peste bord ca un sac de cartofi. Le-am privit

şi eu cîteva clipe – forme rotunde cafenii, negre şi roz. Aveau tăieturi negre în centru – guri deschise în zîmbete sau grimase, greu de zis. Privirea mi-a alunecat de la ele şi mi-am urmărit sudoarea scurgîndu-se de pe mine şi picurînd în oceanul de dedesubt. Sare în sare.

Cîteva minute mai tîrziu, m-am lungit pe punte. Soarele arunca vîlvătăi peste mine, dar mie îmi era frig şi mi-am strîns genunchii şi coatele pînă am luat forma fetală. Chipurile mă priveau chiorîş de sus.

— Asta mi-aţi adus? a spus cineva, şi mi s-a părut că-i recunosc accentul ca fiind est-european.

L-am văzut pe unul dintre salvatorii mei ridicînd din umeri. Mi se părea că simt şi eu mişcarea, ca şi cum pielea îmi devenise într-atît de sensibilă, încît pînă şi cea mai măruntă deplasare a aerului se freca de ea chinuitor. Vocea urla la mine să fug de-acolo, dar durerea urla şi mai tare, iar eu m-am străduit din toate puterile să le ignor pe amîndouă.

— E om de ştiinţă, doctor. Ultimul supravieţuitor din centrul de cercetări. Chestia asta trebuie să valoreze ceva, a spus salvatorul meu.

— E o drogată.

Nu puteam să-l contrazic. Îmi ieşeau drogurile prin pori odată cu transpiraţia, lăsînd în urmă un vid flămînd.

Am simţit că se opresc şi se uită la mine.

— Va să zică, a spus salvatorul meu, ori scapă, ori moare, şi-atunci o să ştim dacă ne e de vreun folos. N-avem decît să aşteptăm.

Va să zică, ori scapă, ori moare... Cuvintele mi-au răsunat în minte ca un ecou dogit, izbindu-se de alte amintiri şi eliberîndu-le.

— Va să zică, le-am spus la momentul cînd a început totul, ori scăpăm, ori murim, dar cel puţin o să aflăm. Ştim

că nici aici n-o să fim în siguranță o veșnicie. Indiferent cîte precauții ne-am lua, sau cît de ermetic ne închipuim noi că e locul ăsta, pînă la urmă tot o să pătrundă virusul și aici. Mizez pe zero virgulă unu la sută șanse de supraviețuire.

Ceilalți au aprobat dînd din cap. Știau că am dreptate. Și fiind la adăpost, cu grupa lor de sînge zero negativ, n-aveau căderea de a da lecții de siguranță cuiva care se afla în cătarea virusului. Camera era înțesată de lume, se adunaseră acolo toți ștabii bazei. În definitiv, despre asta fusese vorba de la bun început. De asta fuseseră aduși cu toții aici, la adăpost de soarta cruntă pe care o avea restul omenirii. Plutea în încăpere un miros greu, de la prea mulți inși care apucau prea rar să se spele. Odată ce ne puneai pe toți laolaltă, duhoarea atingea punctul critic.

L-am zărit pe caporalul Wetlock, pe al cărui chip arămiu se așternuse paloarea după prea îndelungata ședere în subteran, holbîndu-se la o pată de jeg de pe perete ca și cum exista vreo soluție acolo. Observasem comportamentul acesta deseori în ultimele săptămîni. Cei salvați nu erau în stare să-i privească în ochi pe cei damnați. Presupun că nu prea des ajungi să lucrezi cot la cot și ochi în ochi cu niște cadavre ambulante.

Sau poate nu. Poate nu mai e așa – în cazul în care eu și Ash îi dăduserăm de capăt.

— Zero virgulă unu la sută? a întrebat generalul Hamilton. Asta-i tot ce-mi puteți oferi... după atîta vreme?

Pieptul ei era un mozaic de medalii. M-am întrebat cînd avusese timp să le cîștige pe toate.

Știam cu toții că nu mai era timp. Se numărau morții cu milioanele pe tot globul, poate că sute de milioane de vieți deja nu mai puteau fi salvate. N-avea nici un rost să mă las enervată de nerăbdarea ei.

— Nu văd nici un alt proiect care să vă ofere vreo probabilitate oarecare de succes, a spus Ash pe un ton nevricos.

Apoi a aruncat o privire în jurul mesei, pe deasupra curburii impozante a nasului său. S-au mai lăsat în jos cîteva priviri. Şapte programe de cercetare diferite se desfăşurau în paralel, abordînd problema din toate unghiurile raţionale şi din vreo două de-a dreptul nebuneşti. Atît de aproape de găsirea unui vaccin mai ajunseseră doar nişte cercetători care reuşiseră să le provoace cobailor cancer intestinal în două zile de la injectare. Nimic altceva nu mai atinsese măcar stadiul testărilor in vivo.

— Bine, a spus Hamilton. Dar să testaţi pe voi înşivă? Sînteţi ultimii oameni pe care ne-am permite să-i pierdem dacă se-mplineşte probabilitatea aia de nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută în care n-o să reuşească decît să vă provoace cancer pancreatic ori vreo hemoragie cerebrală de să vă iasă naibii pe urechi.

Sîngerarea prin urechi fusese rezultatul uneia dintre primele noastre încercări. Bieţii şoareci.

— Generale, am spus, dacă nu merge, dacă şoseaua asta o să se dovedească o fundătură, oricum n-o să vă mai fim de nici un folos. Pînă apucăm noi să dăm drumul la altă linie de cercetare... – Am ridicat din umeri. – O să sîngerăm deja din toate cele.

— Bine, a spus ea. Încercaţi.

Iar asta a fost cea mai proastă decizie care se putea lua în acel moment.

CAPITOLUL ÎNTÎI

Să renunţi deodată nu-i amuzant pentru nimeni. E un fel de iad personal. Ce-aş mai putea spune despre asta să nu fi fost spus deja? Doar suspinam şi boram şi uneori mă lua cîte-o criză şi mai-mai să mor. Nu ştiam unde sînt – dar undeva tot eram. Ajunseserăm. Imaginile din trecutul meu se mai domoliseră după acea primă năvală, iar în urma lor nu rămăsese nimic care să mă scape de monotonie. Ăsta-i marele secret legat de boală şi suferinţă. Sînt monumental de plictisitoare, futu-i mama mă-sii.

Oamenii se strecurau înăuntru şi-afară, îmi injectau chestii în braţ şi uneori mi le băgau cu forţa pe gît. Unele cred că erau antipsihotice, pentru că după o vreme Vocea a pălit şi s-a făcut tăcere. Îmi simţeam mintea mai limpede ca oricînd în ultimii cinci ani. Presupuneam că aveam să fiu recunoscătoare pentru asta după ce mă voi fi oprit din urlatul ca în ghearele morţii.

În ziua a patra mi-am dat seama că senzaţia mea de legănare n-avea nimic de-a face cu sevrajul. Eram tot pe un vas. Ceva din mişcarea aceea îmi spuse că era un vas mare, de dimensiuni superioare celor ale iahtului care mă adusese aici. Am zăcut aşa întinsă vreo zece minute, întrebîndu-mă dacă merita efortul să mă scol şi să mă duc pînă la hubloul pe care-l vedeam în stînga mea. Obloanele erau trase peste el, relicvă a etapei în care orice rază de lumină îmi străpungea ochii ca un pumnal, dar acum tăişul de diamant care îmi despica tîmplele se tocise, transformîndu-se

într-o durere surdă, aşa că mă gîndeam că pot risca să arunc o privire.

Măcar de reuşeam să fac cei cinci paşi pînă la hublou... Mi s-au muiat genunchii de cum m-am dat jos din pat. Îmi simţeam încheieturile ca lipite cu clei slab. M-am zărit fugar într-o oglindă proptită pe unul dintre pereţii de lemn băiţuit. În jurul ochilor aveam umbre întunecate ca nişte vînătăi, iar părul îmi atîrna pe lîngă obraji lins şi nespălat, plin de sebum care-l făcuse aproape castaniu-închis, din arămiu strălucitor. Aveam pielea atît de albă, încît părea translucidă, lăsînd să se întrevadă de sub ea păienjenişul de vene albastre. Mi-am dat seama că era prima dată după mulţi ani cînd mă vedeam pe mine însămi. Spărsesem intenţionat mica oglindă din bază după cîteva luni de zile de holbat în ea cu ochi goi şi disperaţi. Ascunsesem cioburile în debara laolaltă cu cadavrele colegilor mei.

Mînerul hubloului era înţepenit. De patru ori a trebuit să mă opresc ca să-mi trag sufletul pînă am reuşit să-l răsucesc. Lumina ce s-a revărsat înăuntru cînd, în cele din urmă, am deschis hubloul m-a făcut să tresar, însă ochii mi s-au acomodat fără probleme. Deodată mi-am dat seama că mă simţeam vie, cu adevărat vie. Era o senzaţie stranie.

Cerul era doar cu o nuanţă mai palid decît marea – un albastru scînteietor, tropical. Nivelul apei era la mare distanţă în jos, cincisprezece metri sau mai mult, iar valurile se izbeau de carenă desenînd mici creste ascuţite şi văi late. Vasul era încă şi mai mare decît îmi imaginasem. Drept în faţă se vedea linia unei coaste, o semilună de nisip alb pur tivit cu arbori întunecaţi, din spatele cărora se înălţa un lanţ vulcanic neregulat. Aproape sigur erau Caraibele.

Cale lungă pînă aici din Lake Eerie. Mă întrebam ce tot căutau oamanii care mă găsiseră pe mine, de-ajunseseră să bată atîta drum departe de casă. Şi oare de ce se osteniseră să mă aducă pînă aici, din moment ce nu credeau că merit efortul de-a mă salva? Oare spusesem în timpul delirului

meu ceva ce mă făcuse să par valoroasă? Dar la ce folosea un expert într-un virus care ucisese deja pe toată lumea?

Am auzit zgomotul unei chei răsucite în broasca uşii de la cabină şi mi-am dat seama pentru prima dată că eram prizonieră. Omul care a păşit înăuntru era masiv, blond şi arătos, exact genul care nu-ţi provoacă nici cel mai mic interes.

— Doctor Kirik? m-a întrebat.

Avea un vag accent scandinav şi o voce mai subţiratică decît m-aş fi aşteptat de la un bărbat atît de impozant.

Am dat din cap că da şi m-a inundat un val de ameţeală. Am întins o mînă nesigură şi m-am sprijinit de hublou să-mi revin, simţindu-mă de parcă stăteam în picioare de zece ore, nu de zece minute.

Bărbatul a părut să-şi dea seama de asta, fiindcă din doi paşi a traversat camera şi m-a sprijinit ţinîndu-mă de antebraţ. Sau poate voia doar să se asigure că n-aveam de gînd s-o iau la fugă.

— Am o mulţime de întrebări, i-am spus.

— Da, îmi închipui.

Era evident încă din clipa aceea că n-avea de gînd să fie el omul care să-mi răspundă la ele.

— Te simţi în stare să...? – şi a făcut un gest cu capul către uşă.

Nu mă simţeam în stare, dar nu suportam gîndul de-a mai petrece nici măcar un minut în camera aceea. O adiere de aer proaspăt şi răcoros pătrundea înăuntru prin uşa deschisă, făcîndu-mă să conştientizez pentru prima dată duhoarea din încăpere. Puţea a sudoarea veche şi plină de toxine care mi se scursese din trup.

— Mda, cred că pot, i-am răspuns. Poate fac un duş înainte.

— După.

N-aveam de gînd să mă contrazic cu el, tocmai observasem patul unei arme semiautomate iţindu-se de sub betelia blugilor lui.

*

Dincolo de uşă mai era cineva – o femeie înaltă, cu ten măsliniu şi trăsături elegant sculptate şi impasibile ca o mască. Fără o vorbă, a pornit în urma mea, iar bărbatul a luat-o înainte. Vasul era ca o vizuină, coridoarele şerpuiau de la proră la pupă, aşternînd cabină după cabină. Carpeta de pe jos fusese cîndva scumpă, dar acum era roasă şi cam jerpelită. Din tavan atîrnau candelabre jegoase. Eram acum aproape sigură că mă aflam la bordul unui vas de croazieră. Ceea ce părea de-a dreptul neverosimil, o relicvă a vremurilor de dinainte ca omenirea să se îmbolnăvească şi să moară.

Am trecut pe lîngă alţi oameni, dintre care unii le-au salutat cu înclinări ale capului pe cele două călăuze ale mele. Nu părea să predomine un anume grup etnic; era un amestec de chipuri cafenii, negre şi albe. Cu toţii purtau haine pline de culoare, multe din piele şi mătase, şi era ceva la ele de modă veche... ceva puţin cam studiat. Arătau aproape ca nişte costumaţii, ori ca vreun soi bizar de uniforme. Le-am simţit privirile curioase urmărindu-mi trecerea. Va să zică, un vas mare, dar un echipaj nu chiar atît de mare – în orice caz, suficient de mic ca să poată recunoaşte prezenţa cuiva străin.

În capătul unui hol ce păruse fără sfîrşit, ne-am oprit în faţa unui lift. Aici pereţii erau acoperiţi în întregime cu oglinzi prăfuite, dar îndeajuns de limpezi ca să-mi ofere o imagine nesuferită a propriei mele persoane. Pe străzile din Londra am văzut vagabonzi drogaţi care arătau mai de doamne-ajută. Nu-i de mirare că nu voia nimeni să vorbească cu mine.

Liftul a părut să urce mult timp şi imediat ce-am ieşit din el am simţit briza mării şi i-am gustat aroma sărată. Încă cinci paşi şi am ieşit în spaţiu deschis. Puntea superioară a unui vas încă şi mai mare decît presupusesem – un oraş plutitor.

Iar aici, în sfîrşit, am dat de o mulţime de oameni. Erau la fel de multicolori ca aceia de pe punţile inferioare, şi mult mai zgomotoşi. Sporovăiala din jur m-a izbit imediat ce-am păşit afară, şi m-am pomenit dînd înapoi la propriu din faţa ei. Oamenii sînt un obicei de care scapi uşor. M-am simţit ca un animal sălbatic care întîlneşte pentru prima dată fiinţe omeneşti.

În mijlocul punţii era o adîncitură mare şi rectangulară, care, mi-am dat seama imediat, era o piscină golită. Un scaun de lemn supradimensionat fusese plasat la un capăt al ei şi, chiar dacă nu toţi priveau într-acolo, se vedea că el era centrul adunării.

Mi-am dat seama că mă oprisem brusc abia cînd am simţit ceva apăsîndu-mă în spate, împingîndu-mă înainte. O fi fost degetul celei care mă escorta, ori poate arma ei, dar, indiferent ce fusese, n-am stat la discuţii.

Femeia aşezată pe scaunul din lemn nu-şi lua ochi de la mine în timp ce înaintam. Avea ochi căprui şi cinici, cu o nuanţă mai întunecaţi decît pielea de culoarea cafelei. Am presupus că era un amestec de rase în sîngele ei, din care o parte era mai mult ca sigur afro-caraibean. Părul îi stătea lipit de craniu în şuviţe strîns împletite, care îi atîrnau mai departe pe spate într-o lungă cascadă rigidizată cu mărgele. Simţeam forţa emanînd dinspre ea. Femeia asta era la conducere – iar oamenii ăştia erau supuşii ei.

A zîmbit în cele din urmă, cînd mai aveam de făcut doar cîţiva paşi pînă la ea. Expresia de pe chipul său era surprinzătoare, o făcea brusc să pară un om pe de-a-ntregul normal, precum cineva cu care ţi se face cunoştinţă la petrecerea unui prieten şi despre care afli că lucrează pentru consiliul local. Era destul de tînără, să fi avut poate spre patruzeci de ani. Însă ridurile din jurul gurii ei îmi spuneau că nu zîmbea prea des. Era periculoasă, oricît de prietenoasă ar fi părut.

— Mulţumesc, Soren, Kelis, li s-a adresat celor doi care mă însoţiseră pînă aici.

M-a surprins descoperirea că avea accent britanic, şi încă unul din rîndurile clasei superioare. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu la una ca asta.

Soren a înclinat din cap şi şi-a continuat drumul pînă lîngă scaunul femeii. Am simţit-o pe Kelis mişcîndu-se în spatele meu, dar ştiam că n-a plecat prea departe. Şi peste tot în jur erau arme de foc. Şi cuţite. Iar petele lucioase de pe unele haine erau de sînge.

Am privit şi eu la căpetenia acestei armate neoficiale.

— Mulţumesc că m-aţi salvat.

Ea a ridicat din umeri.

— Fără intenţie. Scotoceam printre resturi şi am dat de tine acolo.

— Chiar şi-aşa, vă sînt recunoscătoare.

— Zău? a spus ea, iscodindu-mă cu privirea. Ai luat cantităţi industriale de narcotice şi benzoide.

Am observat că folosea corect termenii medicali. Va să zică, era şi educată.

— Mda. Nici n-am ştiut cînd a zburat timpul în buncărul ăla.

Ea a zîmbit larg.

— Cît timp, mai exact?

— Cinci ani. Mai mult sau mai puţin.

— Adică de cînd a început.

Am dat din cap aprobator.

— Eram un proiect de cercetare guvernamental, dar... ca de obicei, s-a spart buba şi-a curs puroiul. A fost o explozie şi s-a prăbuşit jumătate de clădire, eu fiind de partea nepotrivită a molozului.

Ceea ce era suficient de aproape de adevăr, iar ea a părut să accepte explicaţia.

— Şi ce anume cercetaţi?

— Tratamentul.

Am perceput un zumzăit străbătînd mulţimea ca un curent electric. Chipul femeii rămînea însă impenetrabil.

— Şi l-aţi găsit?

Cu sprînceana ridicată, am privit în jur.

— Bănuiesc că nu, a spus tot ea. Dar tu... tu ne-ai spus că ai nevoie de antipsihotice. Astea nu-s necesare de obicei pentru detoxifiere după narcotice.

— Am o uşoară schizofrenie. Perfect controlabilă, cu medicaţia potrivită.

A părut să aibă nevoie de mai mult timp ca să accepte această jumătate de adevăr. Ori poate că se întreba doar la ce dracului îi putea fi de folos o sonată ca mine. Un folos tot a părut să găsească, fiindcă după o vreme m-a întrebat:

— Eşti medic, nu?

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Universitar?

— Şi practician. Eram hematolog înainte.

Ştiam că nu mai era nevoie să precizez înainte de ce. Linia temporală era acum divizată între „Înainte" şi „După".

— Eşti în stare să aranjezi un membru rupt? Să coşi o tăietură sau să vii de hac unei febre?

— Da. Dă-mi instrumentarul corect şi pot să fac toate astea, i-am răspuns, apoi am aruncat o privire pe deasupra punţii, către îndepărtata linie a ţărmului, cu palmierii care se plecau asupra nisipului alb al plajei. Mă pricep şi la boli tropicale.

Femeia a zîmbit larg şi s-a ridicat în picioare. Era exact de înălţimea mea, astfel că umerii noştri erau la acelaşi nivel cînd s-a întins să mă îmbrăţişeze într-un fel pe care îl simţeam mai mult ritualic decît emoţional.

— Atunci, bun venit în împărăţia mea, a spus. Aveam alt nume pe vremuri, dar acum lumea îmi spune doar Regina M.

Şi a zîmbit, de parcă totul era doar o glumă. Însă eu ştiam al naibii de bine că era regină şi că era mai bine pentru mine s-o tratez ca atare.

*

Regina M mi-a oferit ea însăşi turul de onoare. Nava-amiral era exact ce-mi închipuisem: un pachebot de lux care eşuase în dreptul coastei St Martin cînd izbucnise Molima, echipajul său fiind prea bolnav ca să se mai poată gîndi la orice altceva în afară de moarte.

— Am aruncat cadavrele peste bord, am frecat bine punţile şi-am pus stăpînire pe el, mi-a explicat Regina M.

Stătea în picioare la prova micului catamaran pe care îl lansaseră din burta pachebotului, iar vîntul făcea să-i zornăie mărgelele din păr.

— De unde faceţi rost de combustibil să-l mişcaţi din loc? am întrebat.

Regina M s-a uitat la mine, chibzuind la întrebare. De ce voiam să ştiu asta? Încercam să le depistez punctele slabe?

— Facem rost destul de rar, mi-a răspuns în cele din urmă. Dar e util de ştiut că putem, dacă avem nevoie.

Catamaranul a ocolit prora vasului şi mi-a oferit prima privelişte asupra restului flotei. Sute de vase, aproape toate cu pînze, unele suficient de mari pentru un echipaj de cincizeci de oameni, altele cît să încapă în ele cu greu un singur ins. Erau bărci de pescuit lîngă iahturi de lux, iar undeva în mijloc am zărit hidroavionul care mă adusese la complex. O clipă mai tîrziu am observat că toate vasele arborau acelaşi pavilion: o reprezentare stilizată a unei globule roşii – conturul roşu al unei trombocite pe fundal alb. O celebrare a supravieţuitorului. De asemenea un gen subtil de avertizare.

— Toţi te urmează pe tine? am întrebat, urmărind cu privirea o navă care se îndepărta de flotă, cu pînzele umflate de vînt.

— Eu i-am adus împreună, mi-a oferit ea un non-răspuns.

— Şi restul lumii?

Într-un cotlon al minții mele existau tot timpul gînduri despre el. Despre ceea ce se întîmplase la Londra și posibilitatea ca el să fi supraviețuit.

Ea m-a privit aproape cu milă.

— Nu știi?

Mi-am ferit privirea, displăcîndu-mi ce vedeam în ochii ei.

— Aș putea ghici, dar...

— Da, a spus ea. Tot ce-ai ghicit, și mai rău de-atît. N-a mai rămas nici un guvern în Europa sau în America. Molima i-a secerat pe cei mai mulți, dar alte boli și încăierările și prostia pură au răpus o groază de alți oameni. Infrastructura s-a prăbușit. Domnia legii. Putrezesc recolte pe cîmpurile Americii, în timp ce la New York se moare de foame. Nici n-ai fi crezut că civilizația se poate destrăma cu-așa iuțeală, este?

Am scuturat din cap în semn că nu. Dar i-am citit pe chip că ea crezuse – și că se pregătise pentru așa ceva.

După asta, catamaranul s-a îndreptat spre una dintre insulele mai îndepărtate, care se profila pe linia orizontului ca o cocoașă. Pe drum am trecut pe lîngă alte nave, unele cu fire lungi și subțiri întinse din carene pînă în apă, trăgînd după ele plasele de pescuit la mare adîncime.

— Tot ale tale sînt?

Ea a dat din cap către mine în semn de aprobare, apoi către pescarii cu pielea oacheșă care o salutau în gura mare de pe vas. Mai departe spre insulă, am văzut ceva întins pe deasupra valurilor, barîndu-ne drumul.

— Plasă de pescuit? mi-am dat cu presupusul.

— Fermă de valuri.

Șirul de turbine înconjura neîntrerupt țărmul, ca un guler de oțel la gîtul micii insule. Probabil că generau suficientă putere cît să aprovizioneze pe toată lumea de la bordul navei-amiral și nu numai. Se va fi năruit civilizația prin alte părți, dar aici părea vie și cît se poate de activă.

— Hrană? am întrebat.

Nu mi-a răspuns, s-a mulţumit să-i ordone ceva căpitanului, printr-un semn al mîinii. Vasul a cîrmit din scurt spre tribord, iscînd un talaz înalt în timpul manevrei, şi am pornit în direcţia altei insule.

La început mi-am imaginat că vreun incendiu masiv pîrjolise solul acestei insule, dar pe cînd ne apropiam mi-am dat seama că era doar nisip vulcanic, negru. Pînă hăt departe, dincolo de linia orizontului, relieful era plat, dar de un verde viu. Încă puţin mai aproape şi i-am putut vedea şi tiparul, un mozaic de cîmpuri în plin rod. Erau şi oameni acolo, se vedeau înaintînd încet de-a lungul şirurilor de culturi, plantînd sau plivind, sau ce naibii mai ai de făcut cînd te ocupi cu agricultura.

— Hrană, am repetat.

— Caraibele sînt un loc fertil, a replicat ea.

— Şi de-asta aţi venit aici?

— Şi de asta. Mama era din Trinidad, să ştii. În copilărie veneam aici cu familia în vacanţe.

Pentru cîteva clipe, figura ei a căpătat un aer visător, ca şi cum ar fi alunecat pe panta amintirilor.

— Dar cred că a durat ceva pînă aţi aranjat pe-aici. Timpul consumat pînă aţi strîns resurse...

Ea a zîmbit.

— Cea mai rară resursă în ziua de azi sînt oamenii. Şi tot ce trebuie să faci ca să-i aduni e să le oferi o firimitură de speranţă.

M-am uitat iar la insulă, la culturile care prosperau în climatul favorabil al zonei, în vreme ce lucrătorii asudau sub soarele tropical. Poate avea dreptate.

După turul de onoare m-au dus înapoi la nava-amiral, dar nu în cabina în care stătusem la dezintoxicare, ci în una mai mare şi mai curată. Aveam impresia că trecusem

cu bine un soi de test. Dar în clipa în care am urcat la bord mi s-au alăturat şi cele două umbre ale mele: Soren şi Kelis, pornind la pas în urma mea cu toată naturaleţea, de parcă făceau asta de săptămîni în şir. Am mişcat din sprînceană spre Kelis – închipuindu-mi că e mai comunicativă decît el – şi ea a părut să-mi înţeleagă întrebarea.

— Bodyguarzi, a spuse. Pentru tine, protecţie.

Vorbea cu accent latino-american. Avea o voce plăcută, uşoară, şi un fel de-a vorbi care sugera că avea calificare superioară într-ale morţii. Părea în stare să ucidă fără nici un efort.

— Şi de ce anume o să am nevoie să fiu protejată?

Kelis a zîmbit vag.

— A, n-am zis că pe tine urmează să te protejăm.

Am trîntit uşa cabinei peste zîmbetul ei şi peste încruntătura lui Soren, apoi am auzit cheia răsucindu-se în încuietoare. De cum am rămas singură am conştientizat cît eram de obosită, mai să pic din picioare. Aveam atît de multe de făcut, atîtea lucruri pe care trebuia să le aflu despre salvatorii mei, dar nu-mi mai rămăsese nici un gram de energie ca să fac asta. M-am întins în pat, am închis ochii şi mi s-a rupt filmul.

Cînd m-am trezit era întuneric. Habar n-aveam cît era ceasul, dar îmi părea foarte tîrziu. Mi-am dat seama că aveam nevoie de ceas şi, în mod ridicol, mai mult decît orice altceva revelaţia asta m-a făcut să înţeleg că mă întorsesem printre oameni. Mă întrebam dacă era cazul să încerc să mă culc la loc, dar ştiam că n-avea să-mi revină somnul. Avea să mai treacă un timp pînă cînd ceasul meu biologic să se sincronizeze cu lumea normală, trăitoare în lumina soarelui.

Cabina avea o mică sală de baie cu apă curentă caldă şi rece. Cineva îmi lăsase chiar şi prosoape, săpun şi şampon.

Iar cînd am ieşit de-acolo, goală şi încă jilavă, desfătîndu-mă cu senzaţia de-a fi în sfîrşit curată, am descoperit că şifonierul fusese umplut cu haine din mătase viu colorată şi piele, exact ce văzusem că purta toată lumea pe-acolo. Îmi era clară tema cu piraţi, desigur, dar nu prea pricepeam ce voia să-nsemne. Doar fiindcă îţi petreci vremea pe o navă nu înseamnă că eşti corsar. Oare ce anume nu-mi spuneau?

Îmi mai lăsaseră ceva în cabină. O fiolă cu un antipsihotic puternic şi o seringă sterilă. Doar o singură fiolă. Ceva nu-mi plăcea în treaba asta, sugestia că medicamentul trebuia raţionalizat, ameninţarea cu retragerea lui folosită pentru a păstra controlul asupra mea.

Mi-am injectat totuşi doza în braţ şi m-am strecurat într-o pereche de pantaloni maro largi şi o bluză albă strînsă pe corp. Cînd m-am uitat în oglindă am văzut că încă eram mult prea slabă şi mult prea albă la faţă, dar spălată şi îmbrăcată puteam măcar să pozez în *heroin chic**, nu în toxicomană pur şi simplu. Încă mai aveam cercuri negre în jurul ochilor. Mă întrebam dacă aveau să se estompeze vreodată, fiindcă experienţa de viaţă care le desenase acolo nu era ceva ce-aş fi putut uita vreodată.

Am deschis uşa şi-am dat de Kelis şi Soren aşteptînd afară de parcă nici nu s-ar fi clintit din locul în care-i lăsasem cu ore în urmă. Am schiţat cu capul un salut precaut către Kelis, apoi către Soren. Numai ea s-a ostenit să-mi răspundă. Ochii lui arătau aproape la fel de încercănaţi ca ai mei.

— E ora trei, mi-a spus Kelis cînd a observat că mă uit pe furiş la ceasul de la mîna ei. Te-am văzut noi că eşti trează.

---

* Obraji palizi, cearcăne întunecate, siluetă slabă, androgină, cu oase evidente – look promovat în modă la mijlocul anilor '90, avînd-o ca reprezentantă tipică pe Kate Moss.

Deci asta însemna o cameră ascunsă, *rahat!*

— Scuze, am spus – deşi, la urma urmei, de ce trebuia să-mi cer scuze?

— Să mergem la o plimbare, a spus Soren. Poţi să explorezi şi restul navei.

Aşadar, poate că nu mai eram prizonieră. Părea că Regina M căpătase încredere în mine.

Am pornit toţi trei pe alte interminabile holuri ca nişte intestine ce păreau să umple tot vasul. Uşile cabinelor erau toate închise, dar era imposibil de spus dacă aveau ocupanţi.

— Toate astea sînt ocupate? am întrebat-o pe Kelis, dar răspunsul a venit de la Soren.

— Vor fi, pînă la urmă.

— De noi recruţi? am întrebat, dar lui a părut că-i ajunsese atîta conversaţie.

În capătul holului era o cameră mai spaţioasă, cu trepte de marmură la intrare şi ieşire şi cu buticuri cu vitrine de sticlă aliniate de-a lungul pereţilor, de mult golite de mărfuri. Nu funcţiona pe-aici nici o economie bazată pe bani, se vede treaba. La piciorul scării se afla ceea ce căutam eu, una dintre acele hărţi ale navei în secţiune transversală cu ajutorul cărora se orientau călătorii de odinioară.

Cristoase, că mare mai era. Trebuie că transporta pe puţin o mie de pasageri pe vremea cînd era vas de linie. Am avut brusc o nedorită viziune despre cum va fi fost pentru ei cînd a izbucnit Molima. Nu era timp să ajungă la ţărm. Un vas al muribunzilor. Cuprinşi deodată de disperare să ajungă acasă, la căminul şi familia lor, de la care îşi luaseră rămas-bun fără să-şi dea seama că era pentru ultima oară. Echipajul adunat de Regina M trebuie să fi avut stomac puternic ca să cureţe totul. Probabil că punţile erau literalmente înecate în sînge.

Dar poate că echipajul Reginei M nu era aşa sensibil la vederea sîngelui.

Ne-am mişcat mai departe pe coridoarele şi punţile navei ca nişte fantome, cele două umbre ale mele plutind mereu în urma mea. Totul era cufundat într-o tăcere stranie. Dacă aş fi fost genul superstiţios poate m-aş fi gîndit că părea bîntuită.

Mai departe am găsit cazinoul cu tot stocul intact – mormane de jetoane pe mesele acoperite cu postav verde.

— Regina M îl deschide în fiecare vineri seara, mi-a spus Kelis. Vin oameni de pe toate navele.

Am luat în mînă un jeton albastru de o sută de unităţi şi l-am răsucit între degete.

— Şi pe ce mizează?

— Pe gărzi, a spus Soren. Pe îndatoriri pe care nu le vrea nimeni.

— Cum ar fi paza la toxicomani reabilitaţi? am întrebat, dar numai Kelis a schiţat un zîmbet.

M-am vînturat o vreme printre mese, am dat cu zarurile de cîteva ori, am învîrtit roata ruletei. Mi-a părut o potriveală rezonabilă cînd s-a oprit la dublu zero. Ai pierdut tot ce-ai mizat.

Dar poate că nu tot ce era al meu era pierdut. Poate că mai aveam pe undeva un soţ. Voiam oare să le spun şi lor asta? Era... mă rog, fusese o vreme cînd el s-ar fi dovedit util în orice armată. Dacă le spuneam despre el, exista şansa de a-i convinge să pornească în căutarea lui şi să-l aducă aici.

Am deschis gura să-i spun lui Kelis – apoi am închis-o încet. Nu. Ştiam încă prea puţin despre ce se petrecea aici.

După cazino am descoperit bucătăria navei, pustie la acea oră din noapte, dar evident aflată în uz. Sub privirile impasibile ale lui Kelis şi Soren, am tras de uşile bufetelor, am deschis dulăpioare şi frigidere, mi-am băgat nasul prin stative cu mirodenii şi boluri uriaşe cu ierburi uscate. Nu sufereau de foame pe-aici, asta era cert. Într-o cameră

frigorifică fuseseră atîrnate leşuri de animale; iepuri mici, păsări şi ceva atît de mare, încît mi-am spus că nu putea fi altceva decît un cal.

Am depistat patru săli de mese, şase baruri, un teatru şi o sală de cinema. Existau o piscină acoperită şi o sală de sport care, după toate aparenţele, era folosită din plin.

După un timp, Kelis şi Soren au părut să intre în atmosferă. Cînd am ajuns la un culoar despre care ştiam că e neocupat, am luat la rînd toate cabinele, să ne uităm prin garderobe, să cercetăm măsuţele de toaletă. Eliminaseră cadavrele cînd luaseră nava în stăpînire, dar lăsaseră toate bunurile la locul lor. O mulţime de relicve ale unor vieţi neterminate. Într-o cabină era o cameră digitală cu bateriile, în mod miraculos, încărcate. Incapabilă să mă opresc, i-am frunzărit morbid fotografiile din memorie. Aproape toate prezentau o femeie destul de vîrstnică, pe o serie de plaje toate după acelaşi tipic, uneori împreună cu un bărbat corpolent şi grizonant. În ultima fotografie aveau amîndoi un aer speriat, dar nu cred că ştiau deja prea bine ce li se pregătea. Am lăsat camera din mînă şi de-atunci ne-am abţinut să mai intrăm în vreo cabină.

Am preferat să pornim în jos, pînă sub linia de plutire, către burta navei. Pentru prima dată am simţit rezistenţă din partea celor doi paznici ai mei, dar nici unul dintre ei n-a spus nimic pînă am ajuns la cel mai de jos nivel, pătrunzînd într-un coridor metalic vopsit în cafeniu-deschis, care arăta a decor de submarin, nu de pachebot de croazieră.

— E timpul să ne-ntoarcem, a spus Kelis.

N-am luat-o în seamă şi am continuat să înaintez pe holul acela care părea să nu ducă nicăieri.

M-a strîns de braţ cu mîna ca o menghină.

— Pînă aici, ajunge.

M-am întors s-o privesc, dar n-am depistat nici urmă de glumă pe faţa ei.

— De ce?

Soren a făcut o mişcare măruntă şi pentru prima dată de cînd porniserăm la plimbare în seara aceea am prins o sclipire fugară a armei pe care o ţinea vîrîtă sub betelia pantalonilor.

— De-aia, a spus el. Vreau să mă duc la culcare.

Kelis mi-a eliberat încet braţul, dar nu şi-a luat ochii de la mine.

— Crede-mă, doctore Kirik, acolo jos nu-i nimic care să te intereseze.

Am scuturat repede din cap şi am zîmbit sugerînd că nu era nici o problemă. Dar în timp ce refăceam înapoi drumul către cabină am încercat să memorez traseul către acel coridor interzis.

...Nu că mi s-ar fi dat vreo ocazie să mă folosesc de ceea ce memorasem. Era de parcă toţi membrii echipajul aveau cîte o problemă şi aşteptau să apară un doctor care să-i repare. A mai trecut o zi, şi încă una, şi pe urmă o săptămînă, şi mie încă nu mi se îngăduise să petrec pe nava asta măcar o clipă fără cei doi bodyguarzi suflîndu-mi în ceafă.

Apoi, în a opta zi, totul s-a schimbat. M-am trezit de zgomotul unor bătăi în uşa cabinei. N-au aşteptat să răspund şi în momentul următor, cînd am deschis ochii, dezorientată, am dat de cei albaştri ai lui Soren aţintiţi asupra mea. A apucat să clipească de trei ori din genele de un blond spălăcit, şi încă nu spusese nimeni nimic.

— Deci presupun că vrei să mă scol, am spus eu în cele din urmă.

El a aprobat dînd din cap, taciturn ca întotdeauna. Mi-a venit brusc în minte o întrebare – cu ce se ocupa înainte de-a umbla aiurea pe urmele mele? Era unul dintre acei oameni pe care nu ţi-i poţi imagina relaxîndu-se, dînd pe gît pahar după pahar cu prietenii sau prăjindu-se la soare

cu o carte bună sub nas. N-arăta ca unul care se distrează vreodată de-adevăratelea.

— De ce? l-am întrebat. S-a-ntîmplat ceva?

— Nu, a spus Kelis.

Abia atunci mi-am dat seama că femeia asta, cu pielea ei cafenie aproape de aceeaşi nuanţă cu a lambriurilor de mahon care îmbrăcau pereţii din spatele ei, se tot foise prin dreptul uşii în tot acest timp.

— E vremea să produci şi tu ceva care să merite, a mai spus ea.

Un catamaran ne-a dus pînă la insulă, iar mai departe o maşină ne-a dus pînă la aeroport – două piste amărîte croite printre copaci. Mai erau douăzeci de inşi cu noi şi de data asta nu se vedea nici un strop de culoare vie, nu mai făcea nimeni pe piratul. De data asta era clar: călătoream cu un regiment din armata particulară a cuiva.

Soren era îmbrăcat în negru de sus pînă jos. Îşi aruncase cîte o bandulieră de muniţie pe fiecare umăr şi căra cu el mai multe arme decît membre avea. Friza absurdul, dar observam cum bătea cu degetul mare un ritm nervos în ţeava celei mai mari puşti, la fel cum observam şi picătura de sînge formîndu-i-se pe buză în locul unde nu se putea abţine s-o roadă. Orice lucru care îl făcea pe Soren nevricos mă făcea pe mine şi mai nevricoasă.

Figura lui Kelis era calmă ca de obicei, iar trupul, complet nemişcat. Doar două pete de culoare pe pomeţii ei îmi spuneau tot ce se petrecea înăuntru. Mi se dăduse de îmbrăcat o uniformă de luptă de un verde măsliniu hidos, care distona oribil cu părul meu roşu. Mă simţeam ridicolă, ca o fetiţă jucîndu-se de-a soldatul.

Primisem şi o trusă medicală, dar armă nu-mi dăduseră.

Micul avion cu reacţie şi-a luat zborul de pe pistă după ce a hurducăit alarmant cu roţile pe suprafaţa ca ciupită

de vărsat, fără să-mi fi spus cineva măcar o vorbă despre destinația noastră. După vreo oră însă, cu marea tîrîndu-se la nesfîrşit sub noi, am căpătat convingerea că traversam Atlanticul către est.

— Ai putea să te culci, mi-a zis Kelis. Mai avem nouă ore.

Însemna că zburam tocmai pînă în Europa. Mai aproape de soțul meu, a şoptit în mintea mea o voce măruntă şi plină de speranță.

Dar, în cele din urmă, nu suficient de aproape. M-am trezit şapte ore mai tîrziu cu fața în lumina răsăritului, uitîndu-mă cum ne apropiam de țărmul unei țări despre care ştiam că nu era Anglia.

— Franța, a spus Kelis.

— OK. De ce?

— Campanie de recrutare, m-a lămurit altcineva, un bărbat alb de vîrstă de mijlocie, cu pielea tăbăcită şi o figură uscată şi rea. Se prezentase cu numele Curtis, deşi n-am reuşit să aflu vreodată dacă acesta era numele lui de familie sau de botez.

Mi-am amintit ce-mi spusese Regina M, că oamenii erau acum resursa cea mai rară. M-am gîndit la pirați şi la marina britanică de demult, şi la armele pe care le duceau toți în afară de mine – şi am început să ghicesc cam ce eram noi. Un detaşament de recrutare forțată.

Se apropia Parisul. Mai auriu decît mi-l aminteam; ca un uriaş fagure uman. Erau pete negre în auriul acela, rămăşițe ale unui incendiu recent. Pe cînd avionul îşi începea traiectoria descendentă, am văzut străzi şi cartiere întregi reduse la stadiul de moloz. Ciudat cum pot oamenii să înfrunte o boală care vrea să-i radă pe toți şi să mai aibă destulă energie cît să se omoare şi între ei.

Aeroplanul continua să coboare, acum era destul de jos ca să pot discerne oamenii ca nişte insecte pe străzile oraşelor.

Nici unul de capul lui, numai în aglomerări de cîte zece, douăzeci sau mai mult. Siguranța de-a te afla în mulțime.

Curînd, avionul a ajuns la o altitudine de la care puteam vedea chipuri. Vedeam și turnul Eiffel, împungînd cerul boltit peste inima orașului. Am început să mă întreb unde anume plănuiau să aterizeze.

Cîteva minute mai tîrziu eram la vreo sută de metri deasupra acoperișurilor și la cîteva sute de metri depărtare de Champs Élysées.

— Ei, futu-i, glumiți, sau ce?! mi-a scăpat.

Kelis a rînjit, căpătînd pentru o zecime de secundă un aer de copil mic și ghiduș.

— Care-i problema?

Mi-a răsărit o listă întreagă în cap, una prea lungă ca s-o recit în cele cîteva secunde rămase pînă să plonjăm spre sol cu cîteva sute de kilometri la oră. M-am mulțumit cu un „Da' cu mașinile cum rămîne?" La știrile pe care le recepționam în buncăr văzusem că străzile tuturor marilor orașe erau sufocate de vehicule abandonate atunci cînd proprietarii lor se îmbolnăviseră și muriseră.

— Le-am îndepărtat data trecută cînd am fost aici, a răspuns Soren.

Și asta cînd a fost? îmi venea să strig. De unde știți că oamenii n-au îngrămădit pe stradă, de cînd ați plecat voi, mormane întregi de autoturisme stricate și camioane?

Nu mai era timp de asta. Avionul își începuse căderea finală, inexorabilă, spre pămînt. În momentele acelea simțeam cum micul dejun luat cu cîteva ore în urmă mi se ridica pînă-n gît să mă sufoce și mă gîndeam că era una dintre acele situații în care chiar ai de ce să răcnești, fiindcă străzile sînt înguste, iar avioanele sînt late și nimeni cu mintea acasă nu încearcă să așeze unul deasupra celeilalte în mijlocul unuia dintre cele mai mari orașe europene.

Clădirile ca un nor auriu goneau vijelios pe ambele laturi. Am privit spre Soren, dar n-am sesizat la el decît o

uşoară încruntătură, ca a unuia care se întreabă dacă nu cumva a uitat să cumpere lapte de dimineaţă. Kelis zîmbea în continuare, cu o expresie mai degrabă sălbatică decît bucuroasă.

Şi-apoi am ajuns la doar cinci metri deasupra şoselei. Erau maşini acolo, vreo trei chiar în calea noastră, dar acum nu mai era absolut nici o posibilitate de-a ne înălţa iar. Aerul a ţipat sfîşiat de aripi şi am ţipat şi eu, dar nu mai conta, fiindcă roţile din spate atinseseră în sfîrşit asfaltul, cu un zgomot mai puternic decît aş fi crezut că e posibil. În vreme ce ele răzuiau mai departe şoseaua, iar cele din faţă se încăpăţînau să rămînă în aer, avionul s-a scuturat cu noi cu tot ca un cal sălbatic înşeuat pentru prima dată în viaţa lui. Brusc m-am pomenit că nu mai eram singura care urla.

Îmi pusesem centura de siguranţă, însă banda de material ce mă înconjura a fost pe punctul de-a se sfîşia cînd ne-am înclinat violent către dreapta. S-a auzit de sub noi un scrîşnet hidos, de parcă tocmai am fi strivit în trecere cel mai mare gîndac din lume, şi mi-am dat seama că trecuserăm de prima maşină. Mai rămîneau însă două. Doar pentru cîteva clipe, mi-am dorit să nu fi luat medicamentele care uciseseră Vocea din mine. S-o mai fi auzit spunîndu-mi că totul avea să fie bine, că eram invincibilă. Dar poate că pînă şi Vocea ar fi avut ceva îndoieli în clipele astea.

Încă o înclinare, spre stînga de data asta. Un nou scrîşnet oribil. O explozie de artificii aurii prin dreptul ferestrei. După un moment de confuzie, mi-am dat seama că scînteia trenul de aterizare tîrît pe metal. Acum se auzeau răcnete şi din exteriorul avionului, care probabil că descinsese din senin, fără nici un avertisment, peste cei de la sol. Mă întrebam dacă fusese prins cineva sub el. Dacă în scrîşnetele pe care le auziserăm fusese şi os, nu doar metal. Dar nu mă omoram cu întrebatul. Moartea altora nu mai înseamnă mare lucru cînd te confrunţi cu propria ta moarte.

Apoi, aproape de necrezut, am început să încetinim. Zgomotul crîncen al metalului răşpăluind pista încă mai făcea să se cutremure interiorul avionului. Am presupus că tîram după noi vreuna dintre maşinile zdrobite, povara trenului de aterizare împotrivindu-se din toate puterile uriaşului nostru avînt. Înaintam acum nu mai rapid decît o maşină pe autostradă, iar clădirile care goneau pe lîngă noi căpătaseră în sfîrşit individualitate şi erau recognoscibile. În cele din urmă ne-am oprit de tot.

A fost, timp de o secundă, cea mai profundă linişte din viața mea. După aceea unul dintre bărbaţii de lîngă mine a scos un răcnet eliberator şi curînd i s-a alăturat restul trupei, cu mine cu tot, fiindcă, Isuse, bine mai era să te simți în viață!

La ieşirea din avion am văzut că ne opriserăm la doar trei metri de Arcul de Triumf. N-am fost singura care a izbucnit într-un rîs cu sughițuri şi hohote aproape isterice văzînd cum nasul avionului adulmeca poalele faimosului monument. Aeronava avusese şi zile mai bune: o roată era sfîşiată şi un motor atîrna aproape complet desprins de aripă.

Soren s-a scărpinat în capul tuns scurt.

— Cred c-o să cam avem de reparat la ăsta.

Îmi mirosea a muncă îndelungată. Dar pe de altă parte nici nu ştiam cît timp aveam de stat pe-aici.

— Philips, Mitchell, a spus Curtis – şi cei doi s-au pus pe lucru, ghemuiţi lîngă aparat, în vreme ce restul lumii a rămas în picioare să păzească zona. Voi ceilalţi... să-i dăm bătaie.

Toată trupa, cu excepţia mea, a părut să se alăture unui ritual foarte serios, iar cei cîțiva inşi zdrenţăroşi pe care-i văzusem prelingîndu-se dintre clădiri şi adunîndu-se în jurul nostru s-au prelins urgent înapoi. Vibra aerul de-un nerostit „nu te pune cu noi" care mă făcea să mă simt în acelaşi timp în siguranță şi neliniştită.

În Paris domnea o linişte supranaturală. De la Molimă încoace, era prima dată cînd mă aflam într-un oraş mare. Ştiam încă de pe atunci – teoretic, desigur – cum avea să fie. Mai puţin de doi la sută din populaţie mai era în viaţă la acest moment – locul ăsta era sortit să se transforme într-un oraş-fantomă. Însă nimic nu te putea pregăti pentru vederea unui peisaj pe care îl ştiai plin de lume, zgomot şi mişcare, iar acum, brusc, era încremenit în nemişcare. Era cu atît mai rău cu cît clădirile, scheletul locului, rămăseseră în cea mai mare parte intacte, fără nici un indiciu vizibil a ce putea să se fi întîmplat atît de rău.

Nemişcat, dar nu pustiu. Existau pîlpîiri de mişcare subliminale, pe care nu le puteam prinde nici măcar cu coada ochiului, în mersul nostru pe străzile laterale înguste, în formaţie militară riguroasă: puşcaş în avangardă, cercetaşi, puşcaş în ariergardă. Pe mine mă plasaseră în centrul micii lor falange. Pentru protecţie ori ca să mă împiedice să evadez? Nu-mi dădeam seama şi nici nu prea conta. Nici în ruptul capului n-aş fi apucat-o de una singură pe străzile astea ca de mausoleu.

Eram supravegheaţi – toată lumea ştia asta – şi nu de ochi prietenoşi.

Cu toate astea atacul s-a produs pe neaşteptate. Oamenii Reginei M erau cu ochii la înaintare, în laterale, în spate. Erau şi cu ochii pe sus, scanau acoperişurile clădirilor în căutare de lunetişti ori spioni.

Doar în jos nu se uitau.

Faptul de-a te afla în mijloc nu te protejează cîtuşi de puţin atunci cînd atacatorii vin după tine din canalizare. S-a auzit un scrîşnet metalic iute şi puternic cînd un capac de canal a fost împins într-o parte. Iar apoi chelălăitul gloanţelor şi trosnetul impactului lor cînd cineva a ridicat arma şi a tras în jur rotindu-se într-un cerc complet. Am simţit o uşoară înţepătură în coapsa dreaptă şi mi-am dat seama că mă ştersese un glonţ.

Nu toţi au scăpat atît de ieftin. Kelis a scos un mormăit şi am observat că un glonţ îi atinsese o coastă, probabil i-o rupsese. Cineva a căzut la pămînt şi nu s-a mai ridicat. Alte gloanţe i-au pătruns cadavrul cu bufnituri seci, în vreme ce sîngele i se scurgea lent, în lipsa unei inimi funcţionale care să-l pompeze.

În secunda următoare, Soren se şi afla în faţa lui Kelis, împingînd-o în jos, la adăpost, în spatele trupului său solid ca un trunchi de copac. Arma lui semiautomată trăgea rafală după rafală, şi chiar prin zgomotul acela am reuşit să aud pleoscăitul pe care l-a scos cadavrul atacatorului căzînd în apa jegoasă de dedesubt.

Dar nu fusese singur. Tot săreau capace în lungul străzii şi siluete se împingeau cu mişcări acrobatice afară din canalizare. Grupul nostru era ţinta unui foc ca din iad. Toată lumea se împrăştiase după acea primă, şocantă rafală de gloanţe. Mă simţeam cumplit de expusă, neînarmată şi nepregătită. Primul meu instinct mă îndemna să mă arunc la pămînt, dar tocmai de acolo venea ameninţarea. Aşa că m-am pomenit îngenunchind lîngă trupul însîngerat al tovarăşului nostru răpus. De aproape, am văzut că era tînăr, poate încă adolescent. Îi rămăseseră ochii deschişi, reflectînd fără nici o expresie ultima geană de lumină pe care o mai zărise vreodată.

Am auzit răsuflarea gîfîită a cuiva aflat în spatele meu şi m-am răsucit, trăgînd în acelaşi timp. O împuşcătură la nimereală, dar suficient de bună cît să-l atingă în piept. A căzut icnind, strîngîndu-se cu mîinile de piept în încercarea de-a păstra acolo tot ce se cuvenea să rămînă înăuntru. S-a dovedit a fi o luptă peste puterile lui, iar cîteva clipe mai tîrziu mîinile i-au slăbit strînsoarea şi au căzut. Cu asta, luasem două vieţi.

Am reuşit apoi să ajung pe trotuar şi m-am ghemuit la adăpostul unui zid scund de cărămizi. Simţeam în gură gustul adrenalinei, puternic şi amărui. Îmi inundase organismul din primul moment al luptei, dar acum deja se re-

trăgea, lăsînd în urma sa teamă şi slăbiciune. Mi-am văzut mîna care ţinea arma cum începe să coboare, apoi să tremure. Am ridicat cealaltă mînă ca s-o stabilizez cu ea, dar şi asta îmi tremura acum atît de tare, încît mă temeam să nu declanşez arma din greşeală.

După cîteva clipe, am lăsat-o să cadă. Doar trei dintre atacatori mai erau în viaţă şi nu se retrăseseră în subteran. Am văzut cum Kelis îl pocneşte pe unul în genunchi, rupîndu-i încheietura cu un pocnet moale pe care l-am auzit de la aproape cinci metri distanţă. Cînd el a căzut pe caldarîm, ea l-a apucat de gît cu braţul şi i l-a frînt. Nici ceilalţi doi n-au mai rezistat mult, şi totul s-a terminat la fel de iute pe cît se pornise.

Abia atunci am observat uniforma pe care o purtau atacatorii noştri, eşarfe drapate în jurul umerilor, în culorile vechiului tricolor revoluţionar. Străvechiul tribalism resuscitat, mi-am spus. Şi vechi instincte revenite pînă şi la cei mai civilizaţi dintre noi. Capacitatea obiectivă de a ucide sau a fi ucis.

Am crezut că mă voi simţi rău, dar în cele din urmă n-a fost aşa. Pentru că ei nici măcar nu vorbiseră cu noi înainte de-a deschide focul asupra noastră şi nu simţeam nici cel mai mic regret că dăduseră colţul.

— Hei, eşti bine? m-a întrebat Kelis, ghemuindu-se lîngă mine şi privindu-mă cu o grijă surprinzătoare, de parcă nu ea era cea care sîngera pe betonul pavajului.

— Sînt bine. Doar o zdrelitură de glonţ, atîta tot. Dar lasă-mă să văd ce-ai păţit tu.

Ea s-a încruntat în primul moment, ori fiindcă nu era convinsă că n-aveam nimic, ori fiindcă nu se-ndemna să se lase tratată de mine, nu-mi dădeam seama care dintre variante. Dar apoi, pe măsură ce ardoarea confruntării se domolea, probabil a început să se arate şi durerea, aşa că s-a lăsat să alunece lîngă mine la umbra zidului şi mi-a făcut semn cu capul că era de-acord.

Rana nu era atît de gravă pe cît crezusem, deşi Kelis a scos un şuierat de durere cînd i-am palpat-o cu degetele.

— Cred că ţi-a crăpat o coastă, dar glonţul a ieşit fără să ciupească nici un vas de sînge important.

Ea a privit în jos o vreme, parcă vrăjită de vederea degetelor albe mişcîndu-se pe pielea ei cafenie. Mi-am dat seama că nu mai fusesem niciodată atît de aproape de ea şi pentru prima dată am privit-o ca pe o persoană cu gîndire şi sentimente pe care nu i le puteam cunoaşte.

Apoi mi-a împins mîna într-o parte, nerăbdătoare, şi a arătat cu capul spre trotuarul de vizavi.

— Du-te să vezi de Michaels. A-ncasat un glonţ în picior şi n-arată prea bine. Eu pot să mă bandajez şi singură.

Mi-a luat o jumătate de oră să peticesc toată trupa. Michaels avea nevoie de ceva mai mult decît chirurgia de campanie pe care i-o puteam eu oferi, dar oricum era mai în siguranţă cu noi decît singur, aşa că am improvizat o atelă pentru piciorul lui şi-am băgat în el la narcotice, de nu i-ar mai fi păsat nici dacă-i cădea de tot piciorul ăla în timpul călătoriei. Pentru o clipă, doar o clipă, am simţit o dorinţă aprigă de-a întoarce acul şi-a mi-l înfige în propriul braţ, ca să potolesc foamea ce nu se stinsese pe de-a-ntregul. N-am făcut-o însă. Nu de data asta.

Războiul constant, fără sfîrşit, al dependentului. Nu de data asta. Nu data viitoare. Poate cealaltă dată? Mda, data aia de care niciodată nu poţi fi sigur.

Am observat că unul dintre atacatori, o femeie, era încă în viaţă. Gemea abia auzit, ieşită pe jumătate din canal şi prăbuşită pe marginea deschizăturii. Părea între două vîrste şi chelise de la cine ştie ce boală de piele care o lăsase arătînd ca o leproasă din Evul Mediu. Încasase un glonţ în măruntaie, dar probabil că mai puteam s-o salvez. Curtis m-a scutit totuşi de efort, fără măcar să sacrifice un cartuş pentru asta; a pocnit-o zdravăn cu patul puştii în cap pînă i-a zdrobit craniul de caldarîm.

— Rahați cretini, a spus el. De fiecare dată încearcă să ne-o tragă, băga-mi-aş să-mi bag! Nu vor să-nvețe, băga-mi-aş!

Am pornit toți către est, cu un om mai puțin şi un plus de prudență. Bănuiesc însă că ştirile despre confruntare călătoreau înaintea noastră, fiindcă nimeni altcineva nu ne-a mai provocat, iar presiunea ochilor care mă urmăreau nevăzuți din spate s-a domolit.

Curînd străzile s-au lărgit iar, transformîndu-se în bulevardele grandioase, tivite cu arbori, din centrul Parisului. Am început să recunosc clădirile pe lîngă care treceam – aici mă adusese el într-o vacanță romantică. Palais de l'Elysée. La Madeleine. Traseul nostru ducea drept prin La Place de la Concorde şi iar m-am întrebat încotro mergeam. Pe cine căutam.

Nu-mi luase nimeni arma la finalul confruntării, aşa că atîrna acum fără vlagă şi neputincioasă în mîna mea, bălăngănindu-se în ritmul mersului. Bănuiam că era un semn de încredere, dar nu mă simţeam cine ştie ce măgulită.

Kelis m-a văzut privind în jos la armă şi mi-a desfăcut degetele de pe ea cu blîndețe.

— Poate vrei s-o reîncarci, mi-a spus, încărcînd-o în locul meu.

Cînd mi-a dat-o înapoi, am încercat s-o apuc mai zdravăn, dar tot o simțeam ca pe un obiect străin în palmă.

El mă învăţase să trag cu arme de foc, cînd ne întîlniserăm prima dată, spunîndu-mi că toată lumea ar trebui să ştie cum se face asta – aproape ca şi cum ar fi prevăzut ce-avea să urmeze. Însă niciodată nu ajunsesem să iubesc armele cum le iubea el. Nu-mi plăcea potenţialul letal pe care îl simţeam în permanenţă ghemuit în ţeavă.

Cînd ne-am oprit în dreptul uriaşei piramide de sticlă, mi-am spus, într-o clipă de nebunie, că veniserăm aici ca turişti, că doar despre asta era vorba, şi-atît. Dar poziția

tensionată a umerilor lui Kelis şi cutele de încordare apărute brusc în jurul ochilor lui Soren îmi spuneau cu totul altceva. Dintr-un motiv anume, aici era ţinta noastră.

— Aşadar, ce facem? am întrebat-o pe Kelis. Furăm lucrări de artă? Fugim disperaţi să punem mîna pe Mona Lisa? Nu mai rezistăm nici un minut fără s-o privim pe Venus din Milo?

Ea mi-a aruncat un zîmbet iute şi dur.

— Astea s-au dus de mult. Am venit aici pentru ceva mult mai valoros.

— Va fi nevoie să-mi folosesc arma?

— Asta nu e-n plan, dar... a spus ea ridicînd din umeri.

Corect, că doar cînd a mers vreodată ceva după plan? Mi s-a strîns mîna pe trăgaci, atît de puternic, încît am fost aproape să dau drumul la o salvă cînd o siluetă stingheră şi-a făcut apariţia din piramida de sticlă. Dar omul nu era înarmat. Îşi ţinea mîinile deasupra capului.

Curtis nu voia să rişte nimic. Aşteptă pînă ce omul ajunse în dreptul lui şi atunci l-a apucat de gît cu braţul, trăgîndu-l la adăpostul unui vechi stand de presă.

Bărbatul n-a opus rezistenţă cînd l-a percheziţionat Curtis şi s-a dovedit că n-avea nici o armă la el. Era uscăţiv la faţă, în jurul gurii mari i se desenau riduri de expresie profunde şi avea părul de un castaniu-închis, aproape negru. Cînd Curtis i-a dat drumul în cele din urmă, ne-a zîmbit larg, adîncindu-şi ridurile, de parcă nici nu era luat la ţintă cu suficient armament greu cît să doboare o mică armată.

— Mă cheamă Jules, a spus el, cu un accent franţuzesc abia sesizabil. Bun venit în Paris.

— Mda, că tare primitor a fost pîn-acum, a spus Curtis. O să-i dau cinci stele în ghidul meu personal de călătorie.

Omul s-a încruntat.

— Ah. Probabil aţi făcut cunoştinţă cu Garda Revoluţionară. Ei consideră că e de datoria lor să apere acest oraş măreţ de incursiunile străinilor.

— Serios? a spus Kelis. Dar tu? Ai de gînd să onorezi reputația de oameni calzi și ospitalieri a parizienilor?

El s-a întors s-o privească și a ridicat mîinile într-un gest conciliant.

— Întotdeauna sîntem dornici să-i întîmpinăm cu ospitalitate pe nou-veniți.

Apoi, doar pentru cîteva clipe, zîmbetul i s-a topit de pe buze.

— Totodată, avem de două ori mai mulți oameni înarmați decît numărați voi cu totul, și nu toți se află în interiorul piramidei. Dar asta zic eu că nu contează, fiindcă nu sîntem aici ca să purtăm un război.

Gura lui Curtis s-a transformat într-o linie subțire.

— Nu. Nu de asta sîntem aici, nici vorbă.

M-a surprins să văd ce repede și-a pus Curtis oamenii să-și lepede armele, lăsînd jumătate din forța de atac să rămînă de pază, în vreme ce contingentul dezarmat – cu tot cu mine – pătrundea condus de Jules în interiorul piramidei.

Kelis nu glumise. Toate obiectele de valoare dispăruseră de mult, adunate de nu se știe cine pentru nu se știe ce motiv. Pereții goliți ai galeriei aveau un aer acuzator, sau metaforic. Despuierea acestei noi vieți de tot ceea ce nu avea un scop strict practic.

Nu se putea nega totuși că incinta asta era grozavă pe post de bază de operațiuni. Erau cincizeci și șase de inși aici, își făcuseră tabără în carapacea muzeului și ședeau pe un morman de arme și muniții adunate de cine știe unde. Nu erau soldați – erau familii, copii chiar și de doi ani și bătrîne cu părul argintiu trecute bine de optzeci –, dar știau să lupte. Sau învățaseră în acei ultimi cinci ani sălbatici.

Aveau și hrană, alimente proaspete. După ce am făcut turul galeriilor goale și mohorîte ale muzeului și am văzut

locuințele pe care și le croiseră făcînd bucăți carcasa clădirii, ne-au dus la ferma lor. Am zîmbit cînd am văzut-o. Grădinile geometrice de la Tuileries fuseseră de mult săpate, șiruri de salată, sfeclă și cartofi fiind plantate în locul trandafirilor și-al peluzelor cîndva tunse riguros.

— Cum reușiți să apărați toate astea? a întrebat Kelis.

Jules a ridicat din umeri.

— Avem paznici.

— Nu ajunge, replică ea, scuturînd din cap. Nu pentru așa ceva.

El a privit-o cercetător. Apoi a aprobat cu o înclinare a capului.

— Așa-i, nu pentru așa ceva. Dar fără noi n-ar mai crește așa frumos, și nici culturile hidroponice din subteran. Avem oameni de știință printre noi, agronomi, biochimiști. Facem și medicamente. Āștia din Garda Revoluționară și alții ca ei ne lasă să producem lucrurile de care au nevoie. Primesc ce le dăm, iar noi facem în așa fel încît, dacă ar vrea să ia totul, să aibă de plătit un preț prea mare.

Curtis părea impresionat. Ori poate doar călcat pe nervi – avea genul de figură pe care era greu de citit.

— Vrem să facem negoț, i-a spus el lui Jules. Grupuri ca al vostru și-al nostru trebuie să se conecteze, să facă schimb de tehnologie, să reconstruiască societatea din temelii.

Jules a dat din cap aprobator, un gest reflex mai degrabă decît o indicație a faptului că era de acord.

— Negoțul presupune posesia a ceva dorit de altcineva. Iar noi avem tot ce ne trebuie.

— Cînd ai mîncat ultima dată ananas? a întrebat Curtis.

Jules a zîmbit.

— Altfel decît din conservă?

— Și nuci de cocos... Piersici, lămîi, portocale. Pește proaspăt, carne proaspătă. Și astea-s doar alimentele de bază.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Curtis atît de însuflețit. Trăsăturile îi erau cuprinse de o fervoare aproape apostolică și pentru prima dată am luat în calcul varianta în care regatul Reginei M era cu adevărat lucrul în care oamenii ei își puseseră credința.

— Și noi avem tehnologii superioare. Ceva producție. Avem acces la terenuri petrolifere.

Jules a căpătat brusc un aer precaut.

— Aveți toate astea și totuși ați trecut oceanul ca să faceți negoț cu noi. Ce-avem noi și vă doriți voi?

Expresia de pe chipul lui Curtis s-a schimbat abia sesizabil și în acel moment mi-am dat seama că indiferent ce urma să răspundă n-avea să fie adevărul. Însă deocamdată conversația avansa și nu după mult timp făceau bartere și stabileau rate de schimb într-o lume fără circulație monetară. Au discutat despre tehnologii, despre posibilitatea de a repune generatoarele în funcțiune deși nu exista suficient personal care să le deservească. S-a băut și s-a mîncat, iar după o vreme s-a pornit flecăreala și oamenii au început să relaționeze. Era o stranie senzație de normalitate. Pur și simplu, un grup de oameni venise în vizită la alt grup și toată lumea stătea la taclale. Un băiețel a venit să șadă la mine în poală și simțeam pe piept atingerea buclelor lui castanii de cîte ori își sucea capul cînd într-o parte, cînd în cealaltă, ca să urmărească vreo conversație pe care n-o înțelegea.

Cîndva după miezul nopții a început să se domolească totul. După o scurtă ezitare, Jules ne-a spus că puteam să mergem la culcare în adăpostul Louvre-ului, împreună cu ei. Eram singura care urmărea trăsăturile lui Curtis în timp ce Jules ne spunea asta și mi-am dat seama imediat că făcuse o greșeală cumplită invitîndu-ne.

Atacul s-a petrecut fix la patru dimineața. La primul sunet mi-au sărit pleoapele de pe ochi, apoi mi-a fugit

privirea către ceasul de pe peretele îndepărtat – gest instinctiv pe care îl căpătasem cu mulţi ani în urmă, pe vremea cînd locuiam împreună cu el şi nu se ştia niciodată cînd urma să fie chemat şi încotro urma să fie trimis. Ora patru e cea mai obscură parte a nopţii – ora la care se moare în somn cel mai adesea.

În noaptea aceea însă n-au fost multe morţi. Nu atît de multe cîte ar fi fost dacă echipa noastră ar fi atacat în timpul zilei. Presupun că tocmai asta a fost ideea. Pînă să deschid eu ochii şi să mă trezesc pe deplin, erau deja trei cadavre pe jos în dreptul uşii. Auzeam din depărtare zgomote de luptă şi-l vedeam pe Curtis ţinînd un ditamai Beretta negru la capul lui Jules. Conştientizarea acestui fapt s-a răspîndit printre gazdele noastre ca undele concentrice stîrnite de o piatră aruncată în lac şi, una cîte una, armele pe care le înşfăcaseră au fost lăsate la podea.

Undeva în fundul sălii plîngea un bebeluş. Auzeam şoaptele aspre şi disperate ale mamei care încerca să-l potolească. Probabil se temea că-l vor ucide ai noştri dacă nu reuşeşte să-l oprească din plîns. Nu puneam mîna-n foc că n-ar fi făcut-o.

Cîteva clipe, ochii lui Jules au strălucit către mine prin întunericul sălii şi am citit în ei o acuzaţie plină de amărăciune. Aş fi vrut să-i spun că nu ştiusem nimic despre ce urma să se întîmple – numai că aş fi minţit.

Soren strîngea în mîini o armă şi părea fericit, sau cel puţin satisfăcut. I-a mînat afară din galerie pe cei care ne găzduiseră, împingîndu-i către marea scară de marmură care ducea spre anticamera de sub piramida de sticlă, apoi în sus către piaţa mare şi pustie. Deasupra noastră, cerul era întunecat şi lipsit de stele.

Kelis ducea pe braţe o femeie care fusese rănită în scurtul schimb de focuri; sîngele îi picura dintr-o rană laterală pe cămaşa lui Kelis. Cînd au trecut pe lîngă mine, femeia mi-a evitat privirea şi am vrut să cred că doar din

jenă – fiindcă mă gîndisem că parcă începea să-mi placă de ea.

Se auzeau acum şi alte suspine în afară de cele ale bebeluşului. Credeau că aveam de gînd să-i omorîm pe toți: că venise peste ei o trupă de mercenari asasini să pună capăt micului lor experiment social. Dar nu era deloc aşa.

I-au împărţit pe categorii: bărbaţi, femei, bătrîni, tineri. Pe patru dintre ei, cei mai vîrstnici, i-au împins într-un colț îndepărtat, la mare distanță de toți ceilalți – i-au aruncat la o parte din drum. Palide amintiri istorice, ale altor vremuri în care un grup de oameni sorta un altul în aceeaşi manieră; însă am lăsat amintirile acestea să se retragă. Noi nu eram o trupă de mercenari asasini. Măcar de asta eram sigură.

— Verifică-i, mi-a spus Curtis.

Am încrucişat brațele, ca să nu le observe tremuratul.

— Pentru ce să-i verific?

El s-a încruntat.

— Pentru boli. Răni... ştii tu, chestii medicale.

— Să-i tratez ca pe animale, vrei să spui.

I-am observat degetele strîngîndu-i-se pe trăgaci şi țeava armei smucindu-se din reflex în direcția mea.

— O să-i tratez pe răniți, am spus, fără să-mi maschez tremuratul din voce. E singura chestie medicală pe care sînt pregătită s-o fac.

— Ascultă, cucoană. Noi făceam treaba asta de mult cînd ai apărut tu pe afiş. Şi-o să ne descurcăm bine-mersi şi de-acum încolo fără tine.

— Şi-atunci, la ce mai aveți nevoie de mine? am întrebat.

Buzele i s-au curbat într-un rînjet dispreţuitor, dar, înainte de-a apuca să spună ceva, Soren a făcut un pas în față.

— Dacă-i verifici pe toți, a spus el, poți să te ocupi de femeia aia. O să moară dacă n-o tratezi. Vezi şi tu asta.

Vedeam. Sîngerarea nu i se domolise, iar fața ei căpătase paloarea ivorie a cuiva care mai are cîțiva centimetri pînă să dea colțul.

— Promite-mi că n-o să moară nimeni, i-am cerut.

— N-o să moară nimeni, a răspuns Curtis atît de repede, încît am fost convinsă că trebuia să fie vreo şmecherie la mijloc. Ai cuvîntul meu. Dacă toată lumea se joacă frumos, n-o să fie nimeni rănit, a adăugat el – şi îmi dădeam seama că nu minţea.

Mi-a luat o jumătate de oră să peticesc rana femeii; un bandaj compresiv, cîteva copci şi antibiotice. Aş fi vrut să-i dau şi ceva analgezice, însă mîna lui Curtis m-a înşfăcat de braţ cînd l-am întins spre geanta cu medicamente.

— O să trăiască şi fără astea, nu?

Împotriva voinţei mele, am dat din cap aprobator.

— Atunci, e cazul să-ţi faci meseria.

M-am apropiat mai întîi de Jules. Avea faţa amorţită din cauza şocului. În primul moment, am rămas în picioare în faţa lui, stînjenită, întrebîndu-mă ce anume trebuia să fac. Să-i verific temperatura? Pulsul? Să-l ţin de boaşe şi să-i cer să tuşească? În cele din urmă m-am hotărît să le fac pe primele două şi i-am ridicat pleoapele de pe ochi să-l caut de anemie. Curtis continua să se uite la mine impasibil, aşa că am verificat şi tensiunea – era uriaşă, ceea ce nu mă surprindea deloc – şi pe urmă i-am examinat limba. După aceea m-am întors către Curtis şi-am dat din umeri. Altceva, ce dracului era să-i mai fac?

— Dezbrăcarea, a spus Curtis, iar în primul moment am crezut că se referea la mine; apoi s-a răsucit ca să-i includă pe toţi prizonierii noştri în aria instrucţiunii. Dezbrăcarea, toată lumea.

Acum realitatea din jur, cum o vedeai cu ochii, părea scoasă din cele mai negre pagini ale istoriei. Observam femeile uitîndu-se unele la altele, uitîndu-se la bărbaţi... uitîndu-se la copiii lor. Dar cînd sînt cincizeci şi ceva de arme îndreptate spre tine, nu prea mai e loc de pudoare. Şi-apoi, îl auziseră pe Curtis promiţînd că nimeni n-avea să fie rănit. Şi eu tot de speranţa asta mă încleştasem. În

tăcere, încercînd să nu privesc pe nimeni în ochi, i-am examinat pe toți mai amănunțit, aruncînd cîte o privire la burțile căzute după naștere sau la cicatricele chinuitoare lăsate de acnee pe cîte un chip de adolescent. După ce terminam cu cîte unul îi dădeam raportul lui Curtis, o trecere în revistă a afecțiunilor din trecut și-a posibilelor boli curente. Ochii unei femei tinere m-au fixat, holbați a neînțelegere, cînd i-am spus că avea cancer la sîn în ultima fază, aproape sigur terminală.

În urma mea venea Kelis, care îi chestiona în legătură cu formația lor, calificările, abilitățile. Stăteau toți și răspundeau, tremurînd în pielea goală în aerul rece al Parisului, saturat de o pîclă ce mirosea de parcă s-ar fi ridicat direct din canalizare.

Și apoi, în sfîrșit, Curtis a început să arate cu degetul. Erau șaptesprezece locuri libere în avion și cincizeci și șase de oameni dintre care să aleagă. Puteam să fac și singură socoteala. Adevărata resursă rară în zilele acelea erau oamenii, așa îmi spusese Regina M. Și cred că, oricîte plantații și mori de vînt ai construi, tot nu poți să produci oameni noi decît cu aceeași rată scăzută.

Asta doar dacă nu te duci să-i furi din altă parte, desigur.

O mulțime de kerosen pentru șaptesprezece subiecți noi, dar te aștepți la o viață întreagă de muncă. Mai ales dacă îi alegi pe cei tineri și sănătoși și-i lași deoparte pe cei bătrîni și secătuiți. Copilul de șapte ani – cu ochi luminoși și plin de energie – fusese repartizat printre cei aleși; merita investiția de cîțiva ani în instrucție. Însă bebelușul, sora lui, a fost lăsat deoparte – avea o tuse din coșul pieptului care putea fi doar o răceală, dar putea fi și ceva mai grav.

În ochii mamei, cu o clipă înainte de-a începe să țipe, am descifrat cumplita înțelegere a ceea ce era pe cale să se întîmple. Curtis n-a spus nimic, doar a pocnit-o cu dosul mîinii peste gură. Ea a căzut la pămînt și țipătul i s-a redus la un scîncet disperat.

— Orice ai de gînd să faci, a spus Jules, nu face. Te rog. Sîntem fericiţi aici. Sîntem... o să facem negoţ cu voi. O să vă dăm ce vă trebuie. O să... orice.

Curtis a ridicat din umeri, cu un aer nu doar nepăsător, ci şi teribil de plictisit. Mă întrebam de cîte ori pînă atunci fusese martor la o asemenea scenă. Presupuneam că pentru el deveniseră deja simple variaţii la temă; aceleaşi şi aceleaşi cuvinte ieşind din guri diferite.

— Da... o să luăm cu noi şi ceva tehnologie, a spus el. Dar singurul lucru pe care-l vrem cu adevărat sînteţi voi.

— Atunci, luaţi-ne pe toţi! Îi separaţi pe soţi de soţii. Familiile. E ca şi cum i-aţi omorî pe cei lăsaţi în urmă... doar ştii că n-au nici o şansă pe cont propriu.

Jules vorbea cu voce joasă şi persuasivă, dar îmi dădeam seama că ştia deja: Curtis era surd la orice rugăminte sau persuasiune. Trăsăturile lui Jules se împietriră.

— Bine. Ia-ne. Pune-ne arma la cap şi ia-ne... dar să nu te-aştepţi să muncim pentru voi. Să nu-ţi imaginezi că n-o să ne petrecem fiecare clipă căutăm o cale de-a vă face să plătiţi pentru ce-aţi făcut.

Iar acesta era singurul lucru care-mi rămăsese de neînţeles. Regina M putea să-i ia, dar cum putea să-i controleze? Cum ţii în stare de obedienţă un întreg regat de sclavi? Văzusem savanţi lucrînd pe nava ei amiral, văzusem lucrătorii de pe cîmpuri – cu toţii nepăziţi.

Ultima piesă din puzzle o potrivi Soren, scoţînd în evidenţă o imagine de ansamblu clară şi strălucitoare, şi hidoasă ca iadul. Şi-a scos de la centură ceva ce îmi închipuiam că era tot o armă. Dar apoi am văzut că avea ţeava prea subţire ca să poată scuipa gloanţe convenţionale. Avea altă menire.

Soren s-a apropiat întîi de Jules, care s-a ferit cu o tresărire. Cînd însă Soren se lăsă în genunchi în faţa lui, a avut un scurt moment de surpriză, neştiind prea bine ce putea să urmeze după aşa ceva. Nici n-a apucat să-şi dea

cu presupusul, că Soren l-a înşfăcat de picior, i-a lipit de coapsă ţeava ciudatei arme argintii şi a apăsat.

Jules a scăpat un ţipăt de moarte şi a căzut neputincios în genunchi, în vreme ce Soren se muta la femeia de alături, trăgînd şi în ea cu misterioasa armă; apoi s-a întors lîngă mine, aşteptînd ca a treia victimă să fie imobilizată de soldaţii noştri.

— Pentru ăsta e nevoie de nişte comprese, a spus el.

N-avea nici un sens să-l refuz. Rana deschisă de armă în piciorul lui Jules era mică, dar curgea din ea un fluid negricios, semn că îi fusese penetrată carnea în profunzime. Avea să se infecteze dacă n-o acopeream cît de curînd. Muncindu-mă cu rana lui şi cu rănile celorlalţi, am încercat să-mi dau seama ce se întîmplase. Singurul lucru pe care îl ştiam cu certitudine era că gaura nu era goală – ceva fusese depus înăuntru.

Procedura nu s-a limitat la cei care fuseseră aleşi. Soren a tras şi în cei daţi deoparte. Doar în cazul copilului i-a ezitat mîna, însă un gest scurt şi mînios făcut cu capul de Curtis l-a îndemnat să continue şi, întorcîndu-şi faţa de la copil, i-a apăsat gura armei pe piciorus. Urletele de durere ale pruncului au răsunat multă vreme, acoperind totul în jur.

— Aţi fost echipaţi cu dispozitive de urmărire, a spus Curtis cu o voce lipsită de nuanţe. Rază de acţiune lungă, baterie cu zece ani de viaţă. Ăsta-i motivul – i s-a adresat acum lui Jules, cu un soi de satisfacţie – pentru care o să faceţi, în pizda mă-sii, orice lucru pe care o să vi-l cerem. Fiindcă nu doar c-o să ştim unde vă aflaţi în orice clipă, da' o să ştim şi unde se află ei – şi a arătat către micul grup de inşi înspăimîntaţi care fuseseră lăsaţi deoparte. Şi dacă faceţi ceva ce nu ne convine, ei sînt cei care o să sufere.

Mi-am dat seama brusc că în dreptul umărului meu se strecurase Kelis, care se uita mai degrabă la chipul meu decît la dramoleta sîngeroasă ce se desfăşura în faţa noastră. Mi-a atins uşor umărul şi mi-a spus:

— Îi ducem spre o viaţă mai bună, să ştii. Noi reconstruim societatea – sîntem singurii care o reconstruiesc.

— Şi asta face ca totul să fie în regulă, nu? am întrebat-o cu amărăciune. Aşa vă împăcaţi cu voi înşivă?

Ea a ridicat din umăr, făcîndu-mă să-i observ curbura elegantă.

— Mă împac cu mine însămi fiindcă n-am avut mai multe opţiuni decît ei.

Şi-a suflecat un crac al pantalonilor verzi din bumbac aspru, arătîndu-mi o cicatrice mică şi albă pe exteriorul coapsei, acolo unde i se implantase şi ei cîndva un asemenea dispozitiv.

O secundă mai tîrziu înţelesesem deja totul. Cu degete tremurînde, mi-am ridicat şi eu cracul pantalonilor. Şi, cu toate că mă aşteptam s-o văd, imaginea micuţei cicatrice zbîrcite de pe coapsa mea dreaptă a trimis prin mine un val de greaţă, făcîndu-mă să simt cum mi se ridică bila pînă în gîtlej.

— N-am de ales, a spus Kelis. Şi nici tu n-ai.

La întoarcere am găsit avionul reparat, dar înăuntru nu era cine ştie ce aer de sărbătoare. Nou-veniţii păstrau tăcerea, amuţiţi de şoc. În timp ce avionul rula pe pistă pregătindu-se să decoleze, am surprins privirea micuţei de şapte ani şi am citit în ea zorii unei cunoaşteri pe care nici o fiinţă atît de tînără nu e menită s-o aibă.

Tot aţipeam şi mă trezeam, cînd am simţit cum avionul începe să coboare. O privire către ceas m-a lămurit că nu zburam de multe ore; m-am uitat pe hublou şi am văzut terenul verde-cenuşiu de sub noi. Nici vorbă să fi fost St. Lucia sau orice altă zonă de la tropice.

Irlanda, mi s-a revelat pe cînd aterizam, mult mai lin de data asta, pe o fîşie de beton care trebuie să fi fost cîndva şosea. Curtis n-au mai luat cu el pe toată lumea, doar pe

Jules, pe mine şi alţi patru inşi – fără nici o explicaţie, doar cu ordinul răstit de a-l urma.

Oamenii pe care îi căuta se aflau la vreun kilometru şi jumătate distanţă, pe care am parcurs-o traversînd dealurile şi păşunea cu iarbă înaltă şi jilavă. În aer plutea un miros proaspăt, numai bun să ne purifice după putreziciunea Parisului, dar mie nu-mi părea deloc înviorător.

Cînd ne-au văzut au ridicat mîinile, trei siluete ca nişte beţe de chibrit în depărtare. Precis ştiau că dăduseră de necaz cu noi, dar n-au încercat să fugă. Poate înţeleseseră deja că n-avea nici un rost.

Curtis i-a urmărit printr-un binoclu militar timp de vreo două minute, tăcut şi nemişcat. Iar ceea ce a văzut a părut să-l satisfacă, pentru că a făcut un gest energic şi am pornit cu toţii la drum. Ei continuau să ne aştepte, ţepeni.

— Erau şase cînd am venit noi, a spus Curtis. Am luat doi. Ăilalţi erau prea bătrîni sau prea slăbiţi. Le-am pus şi lor dispozitive de urmărire din astea cum aveţi voi. Dar cred că pur şi simplu nu ne-au crezut.

Noi ne apropiam, iar ei se transformau din oameni-beţigaşe în oameni adevăraţi, slăbănogi ca beţigaşele. Îmi imaginez că nu-i aşa lesne să faci agricultură de subzistenţă cînd trăieşti într-o climă ca a Irlandei şi n-ai turbine eoliene. Îmi părea că ar fi mai tineri decît arătau şi că spaima şi foamea le scofîlciseră feţele. Se poate să fi fost sexagenari – trei femei şi un bărbat, gîrboviţi peste săpăligile cu care parcelau cîmpia.

Se pornise o burniţă măruntă, care lipea părul de căpăţîni şi picura de pe vîrful nasului. Aveau toţi acelaşi gen de nas, cu vîrful puţin în vînt, trăsătură ce trebuie să fi fost drăgălaşă pe cînd erau copii. Erau toţi de-un neam, mi-am dat cu presupusul. Probabil că separarea fusese o lovitură grea pentru ei.

— Au fugit, a rostit brusc Curtis, spre noi şi spre cele patru creaturi oropsite din faţa noastră. Surorile sau

nevestele voastre sau dracu' ştie ce vă erau, poate ambele. Asta aşa, ca să ştiţi pe cine să daţi vina pentru ce-o să se-ntîmple.

După care şi-a scos arma şi i-a împuşcat pe toţi patru – pe doi dintre ei în spate, fiindcă îşi dăduseră seama în fine că era cazul s-o ia la fugă. Pînă şi sîngele părea cenuşiu în lumina apoasă a zilei. Am vrut să-mi feresc privirea, dar n-am făcut-o. Fiecare are nevoie de cineva să privească, şi să-i pese, în momentul cînd moare.

Şi apoi ne-am întors la avion. Lecţia luase sfîrşit. Desigur, nu era nici o cale de-a afla dacă era adevărat ce ne spusese, dacă într-adevăr erau rudele sclavelor fugare. Din partea mea, puteau fi doar nişte străini oarecare pe care-i văzuse de sus, din avion.

Într-un fel însă, tocmai asta era ideea. Acum ştiam exact cît era de crud. Aflaserăm că ameninţările lui nu erau vorbe-n vînt.

Mă uitam la umerii gîrboviţi ai lui lui Jules, la aerul lui deznădăjduit, şi vedeam că înţelegerea acestui fapt îl înfrînsese. Avea să face orice îi va cere Regina M. Şi, cu timpul, poate va ajunge chiar să-i placă noua lui viaţă. Acum, cînd aflase că n-avea de ales, putea să-şi ierte dezertarea – doar ştiam cum funcţionează psihologia umană. Auto-justificarea. Disonanţa cognitivă. Avem nevoie să credem că facem ceea ce este corect, întotdeauna. În cazul în care convingerile noastre ne spun că nu e corect, sîntem mai dispuşi să ne schimbăm convingerile decît acţiunile. Oamenii sînt foarte leneşi în privinţa asta.

În felul lui sălbatic, Curtis le oferise noilor recruţi ai Reginei M un soi de libertate – aceea de-a-şi îmbrăţişa noua viaţă fără a se simţi vinovaţi.

Dar nu era şi cazul meu, eu învăţasem o altă lecţie. Dacă voiam să evadez trebuia să acţionez cu multă inteligenţă şi cu foarte, foarte multă grijă.

CAPITOLUL DOI

Era aproape ireal să simţi din nou lumina clară a soarelui din Caraibe. Imediat după aterizare am primit o listă de pacienţi şi am reintrat în rutina medicală din care mă scosese zborul către Paris, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat între timp. Rana de glonţ din picior, care se vindeca lent, era singura amintire concretă a ceea ce se petrecuse. Oriunde mă duceam, Soren şi Kelis veneau cu mine. În primele două zile am refuzat să vorbesc cu vreunul dintre ei. Soren a încasat bobîrnacul cu obişnuita lui sobrietate stoică, dacă nu cumva cu indiferenţă. Kelis n-a comentat, dar i se adînceau micile linii de expresie din jurul ochilor pe măsură ce timpul trecea, iar eu continuam s-o ignor. Din nu ştiu ce motiv, opinia mea părea să conteze pentru ea.

Bun. Mă puteam folosi de asta.

În ziua a treia, ne luam micul dejun în tăcerea obişnuită cînd Kelis a spus deodată:

— M-am prins că eşti în stare s-o ţii aşa la nesfîrşit. Eşti al dracului de încăpăţînată. Dar, pe bune, ce înseamnă asta? Ai luat aceeaşi decizie ca şi noi, să accepţi ce ni s-a întîmplat şi să trăieşti mai departe, în loc să mori.

Am simţit că mi se strînge gura.

— Mda. Doar că decizia mea implică vindecarea oamenilor, iar a voastră implică omorîrea lor. Să mă scuzi dacă nu văd echivalenţa.

Soren a rînjit; părul blond îi flutura în briza care mîngîia puntea navei-amiral.

— Tu îi vindeci ca să putem noi să-i omorîm mai încolo, a spus el. Să mă scuzi dacă nu cred că asta te face pe tine mai bună.

— Soren, a spus Kelis, încruntîndu-se la el. Ştii că asta nu-i...

Dar n-am lăsat-o să continue.

— Nu. Are dreptate. Cum mi-aş permite să cred că sînt mai bună decît voi?

Şi, da, era o mişcare calculată. Întîi pedeapsa, apoi iertarea. Dar în acelaşi timp era adevărat. Nu eram cu nimic mai bună. Şi dacă l-or fi găsit şi pe el, pe soţul meu, şi după aia l-au lăsat pe undeva cu un dispozitiv de urmărire în coapsă şi cu ameninţarea morţii deasupra capului, m-aş mai gîndi măcar vreodată la evadare?

Sigur, el ar fi găsit o cale de a-şi scoate dispozitivul – probabil amputîndu-şi singur piciorul – şi-ar fi dat de urma mea pînă acum, doborînd pe drum toată armata Reginei M, dar asta ar fi altă poveste. Îmi aminteam mereu un interviu văzut cîndva, cu un supravieţuitor al unui lagăr de exterminare nazist, un om a cărui misiune era să tîrască leşurile din camerele de gazare pînă la incinerator.

— Pînă una-alta, n-ai ajuns acolo, îmi spusese el. Nu ştii ce lucruri o să faci ca să mai cîştigi măcar un minut de viaţă.

Cred că începea să mi se citească pe faţă conştientizarea acestui fapt, pentru că, trezindu-mă într-o dimineaţă din săptămîna a treia de după întoarcere, am constatat în sfîrşit că Soren şi Kelis nu mai erau dincolo de uşa mea.

— Misiune de recrutare, mi-a spus cineva în timpul micului dejun pe care îl luam la masa comună de pe puntea superioară.

Dar nu mi s-a explicat nimic. Nimeni altcineva nu s-a înghesuit să-mi vorbească, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce le spusese Regina M oamenilor săi despre mine. Am înţeles că fără cele două umbre ale mele eram singură.

Mi-am petrecut dimineața făcînd pe medicul de familie pentru toată nava, examinînd la repezeală oameni care sufereau de te miri ce, de la guturai la colită, dar în cele mai multe cazuri de boli venerice. N-aveam nevoie să aud zgomotele nocturne din unele cabine ca să știu cum își petrecea orele cea mai mare parte a echipajului Reginei M. Nimic nu-ți readuce pofta de viață mai eficient decît experiența apocalipsei. Dacă aveau de gînd s-o țină tot așa, ne păștea o varietate de sifilis rezistentă la antibiotice, chestie care ar fi fost de rîsul curcilor.

După masă a venit mesajul că fusese rănit cineva pe o plantație din St. Kitts. O rană de macetă, în profunzime, după toate aparențele. Mi se cerea s-o tratez și să repun omul pe picioare ca să se poată întoarce la lucru. Iar dacă nu eram în stare... Deja îmi imaginam mica analiză cost/beneficii care se derula în mintea Reginei M. De la întoarcerea de la Paris o văzusem o singură dată, iar atunci nu schimbaserăm nici o vorbă. Se uitase în ochii mei plini de furie și zîmbise cu superioritate – de parcă eram un copil mic care face pe nebunul și care la început e privit cu indulgență, după care, la nevoie, e pedepsit. Nu cred să fi urît pe cineva, pînă în acel moment al vieții mele, cît o uram pe ea.

Cînd am primit însă ordinul de-a mă deplasa la St. Kitts, m-am dus, după cum se aștepta. Ce era să fac, să las omul să moară de pe urma rănii?

Micuța goeletă care ne ducea într-acolo țopăia pe valuri ca un cățel zelos. Și eu eram nerăbdătoare să ajung pe insulă – era prima mea călătorie fără escortă departe de navă. Linia țărmului era stîncoasă și se înălța foarte aproape, conturînd un interior deluros și împădurit, cu terase săpate în pante. Arbori fructiferi și plantații de trestie de zahăr consumau încetul cu încetul cea mai mare parte a solului fertil.

Am acostat la un mic debarcader de pe o plajă care odinioară trebuie să fi colcăit de piei-albe britanice venite

în vilegiatură. În ziua aceea însă doar doi oameni ne aşteptau, o chinezoaică măruntă cu aspectul unei păpuşi delicate şi un ditamai nord-africanul cu faţa plină de cicatricele profunde ale unor ritualuri tribale.

Am sărit din ambarcaţiune; sandalele mi s-au scufundat în nisip, am simţit grăunţele aspre strecurîndu-mi-se înăuntru peste marginea lor şi inundîndu-mi degetele.

— Doctor? a întrebat chinezoaica.

Am dat din cap aprobator şi, spre surpriza mea, uitîndu-mă în urmă am văzut că goeleta se îndepărta, fără să fi lăsat vreun membru al echipajului care să mă dădăcească.

— Ne-ntoarcem la apus, mi-a spus căpitanul. Cînd termini cu pacientul poţi să te relaxezi, fă un tur de insulă dacă ai chef. Regina M a zis că ţi-ai cîştigat vacanţa.

Mi-a zîmbit larg, de parcă se aştepta să fiu recunoscătoare, iar eu am reuşit să schiţez drept răspuns un surîs firav.

Pe rănit l-au adus pe plajă într-o cotigă rablagită trasă de un măgar. Îi dăduseră un cordon de piele să-l molfăie, dar pe la colţurile gurii îi scăpau gemete mărunte şi înăbuşite. Marginile rănii se înnegriseră deja, începînd să putrezească în aerul umed al tropicelor. Mă fixa cu ochi imploratori. Cred că ştia şi el ce preţ putea avea eşecul meu. Totul depindea de starea ligamentelor lui, dar nu i-am spus asta. M-am mulţumit să bag în el suficientă morfină cît să nu-şi mai facă griji pentru nimic o bună bucată de vreme.

După aceea i-am injectat în jurul rănii un anestezic local şi m-am pus pe treabă. Era în zigzag şi suficient de profundă ca să fi atins osul. La marginea tăieturii am observat o bucăţică de metal şi în clipa următoare mi-am dat seama că mă uitam la un dispozitiv de urmărire. În sfîrşit, un pic de noroc. Sau nu tocmai, fiindcă acum ştiam că era încastrat direct în os. Nu era chip să-l scot fără să rup osul în jurul lui.

N-avea să fie simplu deloc.

Am oftat şi mi-am văzut de treaba pentru care mă aduseseră aici. Tăietura era murdară şi vedeam semnele unui început de septicemie. În timp ce irigam rana şi îndepărtam ţesutul care nu mai putea fi salvat, m-am pomenit alunecînd iar în starea aceea asemănătoare cu o transă pe care o cunoscusem prima dată pe cînd eram tînăr rezident cu normă de şaizeci de ore pe săptămînă la Royal London. Nu puteai să priveşti ca pe o persoană pacientul pe care îl tratai. Trebuia să fie doar o slujbă, trebuia să etalezi doar componente de expertiză tehnică. Salvarea unei vieţi era doar o chestiune secundară. Te concentrai asupra pielii, asupra grăsimii subcutanate, asupra osului, pînă ce totul se reducea în faţa ta la un simplu material de sculptură.

Atît de prinsă eram de ceea ce făceam, încît abia spre sfîrşit, pe cînd coseam delicat marginile rănii, încercînd să fac cele mai mărunte înţepături cu putinţă – de parcă omului avea să-i pese de urîţenia cicatricei sale –, am observat că mă urmărea cineva cu privirea. Nu doar mă urmărea. Desena. Am prins din zbor licărirea neclară a feţei palide înconjurate de păr întunecat şi scîrţîitul creionului pe hîrtie.

Terminînd de strîns bandajul, m-am oprit un moment să mă uit mai bine. Un japonez, probabil mai tînăr decît mine. Obrajii plaţi şi planul înclinat al ochilor îi dădeau un aer uşor şmecheresc. Avea părul dat cu gel şi modelat în ţepi mici, iar hainele-i arătau de parcă petrecuse cam mult timp alegîndu-le.

Fără să-i cer permisiunea, i-am luat din mînă blocul de schiţe. Am clipit o dată şi încă o dată, după care mi-a scăpat un mic hohot de rîs neputincios. Mă aşteptasem la ceva realist, la o ilustraţie de jurnal medical sau poate la ceva în stilul unui reportaj de război ciné-verité. Dar el făcuse o caricatură: curbe moi, generoase şi nişte ochi mari de căprioară care mă făceau să arăt ca un mutant de zece ani.

Pe omul tratat de mine îl desenase urlînd de durere. Litere japoneze ieşeau din gura lui în interiorul unei bule de dialog şi bănuiam că traducerea era ceva de genul „căca-m-aş în ce hal mă doare".

Am ridicat privirea de la desen către artist.

— Aşa... şi tu cine dracu' mai eşti?

A zîmbit. Avea dinţii şocant de albi şi atît de drepţi, de puteai să-i foloseşti pe post de nivelă cu bulă – însă i se căsca ditamai pauza între cei doi dinţi din faţă. Strungăreaţa îi topea aspectul şmecheresc într-un aer uşor bleg, ceea ce mi l-a făcut instantaneu mai simpatic.

— Sînt Haru. Iar tu cred că eşti Jasmine. Mă bucur foarte mult să te cunosc.

Avea o voce stridentă şi vorbea cu accent un pic japonez şi un pic american.

— Mda. Se vede c-ai auzit de mine, dar, ciudat, mie nu mi s-a zis nici o vorbă despre tine.

A părut oarecum jignit.

— Serios? Păi, eu sînt artistul oficial al curţii.

Am rîs, ceea ce l-a călcat pe bătături şi mai tare.

— Nu, serios. Regina M ştie că într-o societate nu contează doar lucrurile fizice, mîncarea şi puterea. Fără artă şi cultură, am putea foarte bine să ne întoarcem în epoca de piatră.

— Amuzant, am spus pe un ton plat. Cînd am fost la recrutare nu mi-a părut că-şi bate capul cu însuşirile artistice ale oamenilor care au fost lăsaţi în urmă.

A tresărit.

— Da, păi... cred că totuşi cultura rămîne un lux. Prea multă nu-ţi poţi permite.

Privirea îi aluneca în toate părţile, încercînd s-o evite pe a mea, aşa că m-am întors la blocul lui de schiţe şi i-am frunzărit desenele.

Erau bune. Toate în acelaşi stil ca şi primul, unele împărţite în scene, în care supereroi făceau salturi uriaşe de-a

curmezişul paginilor, în costumele lor intens colorate şi mulate. Eram aproape convinsă că tipul vînjos, înţolit în elastan albastru, care salva un copilaş din incendiu trebuia să fie Soren. Mă întrebam dacă asta se întîmplase cu adevărat.

— Bănuiesc c-ai fost artist manga într-o viaţă anterioară, am spus, uitîndu-mă iar la el.

A dat din umeri.

— Voiam să fiu. Se pare că n-am găsit niciodată timp să trec la profesionism.

— Pe urmă ţi-a ieşit în cale Regina M. Norocos mic ce eşti. Aşa, pur şi simplu, te-a lăsat liber să rătăceşti pe unde vrei, nu? Să desenezi cînd te pocneşte inspiraţia?

A roşit puţin.

— Călătoresc prin insule. Bănuiesc că s-ar putea zice că sînt reporterul curţii. Un soi de... fotojurnalist.

— Deci ai fost mai peste tot?

Ceea ce, brusc, devenea foarte interesant. O scurtătură către aflarea a ceea ce trebuia să ştiu dacă aveam de gînd s-o şterg vreodată de-aici.

— Sînt aici de şapte luni deja, aşa că... da, aş zice c-am văzut cam totul.

— Bun, am spus, zîmbind aproape sincer. Atunci, poţi să-mi faci turul de onoare.

M-a dus mai întîi în jurul plantaţiilor. Era sezonul culesului de bumbac şi cîmpurile erau pline de oameni de mai toate naţiile, încovoiaţi chinuitor peste tufişurile pitice. Parcă era o scenă de acum trei sute de ani, redesenată pe un afiş pentru United Colours of Benetton. Mă întrebam cîţi dintre oamenii de aici erau băştinaşi de pe insulă, supravieţuitori ai Molimei. Oare Regina M folosise resursele disponibile la sosirea ei ori preferase s-o ia de la zero, fără să se mai complice cu cei care priveau locul acesta ca pe

căminul lor, iar pe ea ca pe o intrusă? Pentru prima dată, fără Soren şi Kelis să-mi urmărească şi să-mi judece fiecare mişcare, mă simţeam liberă să întreb.

— Mă duc să vorbesc cu ei, i-am spus lui Haru. Vreau să aflu dacă există paraziţi, boli, ceva ce s-ar putea difuza la restul echipajului.

A ridicat din umeri, nu prea interesat. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd m-am uitat în urmă, am văzut că se aşezase deja pe jos, cu picioarele încrucişate şi cu blocul de schiţe în poală.

Am băgat de seamă că lucrătorii priveau pe furiş la mine. Două femei înarmate trîndăveau la un capăt de ogor. Păreau preocupate mai degrabă de jocul lor de domino decît de activitatea lucrătorilor. Le-am lăsat în pace, aşa că m-au lăsat şi ele să mă îndrept către culegătorii de bumbac.

— Salut, m-am adresat primei persoane de care m-am apropiat, o albă minionă care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

Avea o nuanţă de păr foarte apropiată de roşul meu, întunecată doar ici-colo de sudoarea ce-i picura din toţi porii în arşiţa aspră. Mi-a zîmbit cu sfială, dar şi-a văzut mai departe de cules.

— Eu sînt Jasmine. Noul medic.

— Deci ai venit să-l tratezi pe George?

Greu de localizat accentul ei. Poate ceh.

— George e ăla care s-a împrietenit prea tare cu o macetă?

A dat din cap afirmativ.

— Mda. O să se facă bine.

— N-a fost un accident, să ştii.

Am înălţat o sprînceană, iar ea s-a uitat în sfîrşit la mine.

— Yochai l-a lovit intenţionat. George se dădea la femeia lui.

— Şi George ce-are acum de gînd să facă, dacă tot a rămas pe tărîmul celor vii?

Femeia a devenit brusc foarte interesată de munca ei; degete mici şi agile trăgeau afară norii pufoşi de bumbac, iar eu mi-am dat seama că mai mult n-aveam să scot de la ea. Totuşi, era interesant ce auzisem. Dominaţia Reginei M nu era absolută, dacă mai izbucneau şi astfel de ciondăneli mărunte şi urîte. Exista ceva libertate de mişcare în lanţ.

Am mai vorbit cu cîţiva oameni: un docher din Portsmouth, care fusese ales pentru cunoştinţele lui despre repararea navelor; un indian jivaro din Amazon, ales, am presupus, pentru forţa lui brută. Greu de dedus motivul din cele cîteva cuvinte în engleză pe care le ştia. Erau şi cîţiva americani, cei mai mulţi din statele sudice, şi oameni născuţi şi crescuţi în St. Kitts, care în urmă cu cinci ani îi văzuseră murind pe toţi cei din jurul lor. Rămăseseră captivi aici, cu roadele putrezind pe cîmpuri, laolaltă cu cadavrele prietenilor şi-ale rudelor lor, pînă ce sosise Regina M. N-o priviseră ca pe o intrusă; o priviseră ca pe o salvatoare.

Cîţiva aveau însă o istorie cu totul diferită. În ochii lor licărea secret aceeaşi mînie aprigă pe care o simţisem şi eu, care între timp fusese înăbuşită, dar stătea gata să izbucnească la stimulii potriviţi.

Eram încredinţată că s-ar fi răsculat dacă li se oferea ocazia. Dar n-aveam nici cea mai măruntă senzaţie că ar fi început deja să plănuiască aşa ceva. Nu exista nici o cale ferată subpămînteană cu ajutorul căreia sclavii să se facă nevăzuţi de acolo, aşa cum existase cîndva în Deep South*.

---

* Deep South sau Old South, regiune din sud-estul SUA cuprinzînd în principal statele Alabama, Georgia, Louisiana, Mississippi şi Carolina de Sud, nucleul dur al sclavagismului, de asemenea primele state care s-au desprins din Uniune, provocînd Războiul Civil (de Secesiune) din 1861-1865.

Cei mai mulţi dintre ei abia de reuşeau să-şi înţeleagă limba unii altora. Nu se întîlniseră niciodată pînă să fie aduşi aici, înspăimîntaţi şi neputincioşi. Începeam să apreciez strategia Reginei M, motivul pentru care era dispusă să consume kerosen călătorind spre toate colţurile lumii. Diversitatea adunăturii, lipsa de unitate a acestor oameni, în asta stătea puterea ei.

Şi nici nu le făcea viaţa chiar de neîndurat. Exista o zi de odihnă pe săptămînă; seara era de mîncat şi de băut pentru toată lumea, erau şi petreceri, distracţii. Aveau pentru ce trăi şi prin urmare aveau ce pierde.

Şi totuşi exista putere în furia lor reprimată, aici, sub soarele necruţător al Caraibelor, sub splendidul cer albastru. Trebuia să mă agăţ de speranţa asta.

O oră mai tîrziu, m-am întors la Haru. Cînd umbra mea i s-a lăţit peste pagină, a ridicat privirea şi, fără să i-o cer, a întors spre mine schiţa la care lucra: lucrătorii de pe cîmp, încovoiaţi deasupra recoltei. Era o imagine neaşteptat de deprimantă. Surprinsese întunecimea din ochii unora, senzaţia că munca se făcea silit. Un soi de deznădejde.

— E bună, i-am spus.

— Îhî.

A privit-o şi el, apoi a rupt-o cu grijă din blocul de desen, a făcut-o sul şi a îndesat-o în rucsac.

— Pe asta s-ar putea să nu i-o arăt Reginei M.

Eu însă continuam să văd cu ochii minţii toate chipurile, toţi oamenii cu care vorbisem în ziua aceea. Şi ştiam că nu era suficient să evadez. Trebuia să-i eliberez şi pe ei. Nu mă înţelegeţi greşit, motivaţia mea nu era pe de-a-ntregul altruistă. O mare parte a ei o constituia ideea că un asemenea gest ar fi călcat-o pe bătături pe Regina M, iar eu îmi doream cu ardoare s-o fac să priceapă că mă subestimase. Dar mai era şi convingerea că el, dacă ar fi fost aici, aşa ar fi făcut.

*

L-am rugat pe Haru să mă ducă şi la alte plantaţii. Am vorbit şi cu alţi oameni, care mi-au spus poveşti asemănătoare, doar că în alte limbi. Însă nu chiar pentru asta venisem aici. Pe la a treia plantaţie deja mă lămurisem că erau doi paznici la fiecare o sută de oameni şi că nici unul dintre ei nu rămînea de gardă toată noaptea. Exista o singură garnizoană permanentă pe insulă, după cum îmi spusese un bătrîn ramolit originar din Barbados, numai că soldaţii de acolo se ţineau tare pe poziţii. Regina M era al dracului de sigură pe autoritatea ei asupra acestor oameni.

Al dracului de sigură şi pe puterea ei asupra paznicilor, mi-am dat seama curînd. Oameni pe care îi înarma şi apoi îi lăsa nesupravegheaţi.

— Cum sînt aleşi oamenii care să facă de pază? l-am întrebat pe Haru.

S-a uitat la mine suspicios şi a ridicat dintr-o sprînceană, întrebîndu-mă fără cuvinte de ce voiam să ştiu. Am ridicat din umeri.

— Îmi pare treabă de belfer... să stai toată ziua pe cur cînd toţi ăilalţi muncesc pe-o arşiţă de-o sută de grade. Mă întrebam cum ajungi la asta.

— Te gîndeşti să te-nrolezi?

— Nu m-au pasionat niciodată armele. Nu-mi plac la pipăit, ştii? Conştientizarea faptului că ţii în mînă ceva ce-ar putea omorî pe toată lumea din jur fără nici un efort din partea ta.

— Serios? a spus el, încruntîndu-se. Cred că mie-mi plac tocmai din motivul ăsta. Un obiect atît de mic, cu un potenţial incredibil de-a schimba lumea. Dar soldaţii... ea îi alege pe ăia mari şi puternici şi poate puţin tăntălăi. Ca peste tot, cred.

— Oameni cu pregătire anterioară?

A scuturat din cap.

— De obicei, nu. Preferă să-i antreneze ea.

Preferă oamenii care cunosc numai ce vrea ea să cunoască. Dar n-am spus asta cu voce tare.

Haru nu era însă prost. Se uita la mine cu ochi înguståţi, cîntărindu-mă.

— Te întrebi cum se asigură de loialitatea lor, este?

Am încercat să par nonşalantă.

— Păi, probabil o preocupă şi chestiunea asta.

— Cred că da. Ce-am auzit eu e că alege oameni care n-au familie sau a căror familie e deja aici.

Păi, da, era logic. Oameni care-i puteau fi loiali fără urmă de-ndoială.

Soarele începea să coboare către linia orizontului pe cînd ne întorceam în pas de plimbare către plajă, pe lîngă asfaltul rugos al şoselei. Am urmărit o vreme uluitoarele explozii de roşu şi roz ale luminii refractate prin straturile groase ale atmosferei poluate. Murdăria producînd frumuseţe. Eram convinsă că Haru avea ceva de comentat despre asta.

M-am uitat la el şi, cînd am văzut că încă mă mai studia, mi-am spus că poate asta făcea întruna de cînd făcuserăm cunoştinţă.

— Da, nu-s mulţi paznici, a spus el încet. Dar nu-i aşa de simplu. Ca să evadezi îţi trebuie o cale de scăpare din insule, or, aici nu eşti altceva decît o ţintă fixă şi Regina M poate să vină să se ocupe de tine cînd are ea chef. Pe lîngă asta, trebuie să faci ceva cu dispozitivul de urmărire. Nu pleacă nimeni din teritoriile ei cu dispozitivul în picior. Poate-ţi închipui că eşti în stare să-i convingi, dar te-nşeli. O să le spui că dacă pleacă toată lumea Regina n-o să reuşească să-i vîneze pe toţi. Iar ei vor şti că-i adevărat, dar pe unii dintre ei tot o să-i vîneze şi-o să-i doboare, şi ce te faci dacă te numeri printre ei?

Am scuturat din cap de parcă n-aş fi ştiut despre ce vorbea.

El m-a apucat de braţ; eram la cincizeci de metri de prajă. Goeleta mă aştepta pe apă, siluetele negre ale celor din echipaj se profilau pe fundalul apusului.

— Pot să te ajut. Dacă ai încredere în mine. Cunosc locul ăsta mai bine decît tine, şi oamenii de-aici.

Vorbea în şoaptă pe un ton stăruitor, ca şi cum s-ar fi temut că siluetele îndepărtate ar fi putut să ne audă.

Cum m-ai putea ajuta, voiam să-l întreb, cînd tu n-ai nici măcar curajul de-a spune ce-ai de spus cu voce tare? Dar tot ce am rostit a fost:

— Nu mă interesează evadarea. Şi n-am nici o familie, nicăieri. Şi m-am ales cu o slujbă călduţă.

El mi-a dat drumul la braţ, dar a continuat să mă fixeze cu privirea.

— Ai de gînd să mă pîrăşti la Regina M?

Am scuturat din cap şi m-am îndepărtat de el.

Cu coada ochiului i-am prins zîmbetul strîmb.

— Va să zică, nu eşti măruntul cetăţean fericit care te pretinzi a fi, aşa-i? Te aştept... cînd o să fii pregătit să vorbeşti.

Căpitanul ne-a informat că nava-amiral îşi schimbase poziţia, aşadar călătoria înapoi avea să ne ia cîteva ore. Stelele străluceau perfect conturate şi am presupus că echipajul nostru – băştinaşi încărunţiţi care arătau de parcă se născuseră pe ape – se folosea de ele pentru navigaţie. Am încercat să vorbesc cu ei despre asta, dar mi-au dat doar replici monosilabice. După un timp am renunţat şi m-am dus să stau la proră, încercînd să pun între mine şi Haru maximul de distanţă posibil pe un vas atît de mic. Mă uitam cum dîra albă din urma noastră se topea în depărtare pînă ce nu se mai distingea de valuri.

Navigarea pe timp de noapte are ceva liniştitor în solitudinea ei. Zgomotul pînzelor umflate brusc de vînt a

părut deodată foarte puternic. Şi apoi din nou: un fîlfîit puternic ce a sunat aproape ca o pocnitură de bici.

Doar că nu erau pînzele noastre.

Nu exista absolut nici un motiv de panică. Ne aflam în ape cunoscute; marea era plină de ambarcaţiunile Reginei M. Dar cînd am văzut expresia de pe feţele marinarilor şi roşeaţa bruscă adusă de spaimă obrajii palizi ai lui Haru, fantomatici în lumina stelelor, am ştiut că ceea ce auzisem era începutul unor lucruri foarte rele.

— Vin din direcţia vîntului şi se apropie cu viteză, a strigat unul dintre marinari, cu vocea sugrumată de panică.

M-am pomenit îmbrîncită într-o parte, pe cînd ceilalţi se năpusteau la vele şi suceau de eche spre dreapta. În clipa următoare, vîntul a umflat pînzele într-o nouă direcţie, iar puntea s-a înclinat la patruzeci şi cinci de grade. Asta m-a luat complet pe nepregătite. Mişcarea m-a azvîrlit ca pe o păpuşă din cîrpe, în direcţia balustradei de la tribord – doar că balustrada nu era acolo, era la trei metri sub nivelul unde ar fi trebuit să fie, aşa că, în loc să-mi rup oasele în izbitura la care mă aşteptam, am continuat pur şi simplu să cad.

Undeva în oceanul care se căsca negru şi adînc sub se afla ceea ce provocase zborul meu brusc şi frenetic peste punte. Fără să conştientizez, am aruncat o mînă înainte şi m-am prins de balustradă în vreme ce trupul mi se arcuia pe deasupra.

Degetele mele au prins şi au rămas agăţate, susţinînd greutatea trupului care atîrna în gol. Durerea din umăr era indescriptibilă. Eram convinsă că se dislocase. Îmi simţeam falangele de parcă se rupseseră toate deodată. Dar m-am ţinut în continuare, pînă ce am simţit izbitura grea a trupului meu de partea laterală a navei; impactul mi-a zdrobit pieptul pînă la os. Am scăpat un suspin of uşurare amestecată cu durere.

Trupul mi s-a balansat, izbindu-se de coca navei o dată, de două ori. Mi s-a părut că aud sunetul unei coaste plesnind, dacă nu cumva se rupea ceva pe vas. Eram prea năucită ca să-mi dau seama. Pleoapele mi-au căzut peste ochi şi au refuzat să se mai ridice. Creierul meu încerca să se decupleze. Voiam să înceteze toate acele zgomote ca să pot adormi în pace. Toate strigătele, toate răcnetele. Scînceala aceea cumplit de enervantă.

Aproape că-mi alunecaseră degetele de pe balustradă cînd ceva a urlat în mine şi m-am smucit înapoi în starea de conştienţă. Pentru o clipă, sunase ca o voce. Ca Vocea – încercînd să mă convingă să nu renunţ încă. Dar nu putea fi adevărat, nu? Cu siguranţă că antibioticele uciseseră de-a binelea acea Voce.

Şi apoi nu mi-a mai păsat cine ştie ce de asta, fiindcă, în încercarea disperată de-a mă agăţa de balustradă şi cu cealaltă mînă ca să mă ridic înapoi pe punte, m-am răsucit şi am văzut în sfîrşit vasul care ne urmărea.

La început m-am gîndit că poate deliram, că-mi crăpasem capul laolaltă cu coastele cînd mă lovisem de coca navei. Pentru că oamenii de pe vas... n-ar fi trebuit să fie în viaţă. Cel puţin, nu într-un univers cu reguli de bun-simţ.

Erau la cincisprezece metri depărtare şi se apropiau rapid; chiar de la distanţa aceea le vedeam ochii lucind către noi, strălucitori şi plaţi ca nişte monede. Erau îmbrăcaţi cît se poate de normal, cu pantaloni de bumbac, tricouri, cămăşi largi înflorate... de parcă absolut nimic nu era în neregulă cu ei. Dar trupurile lor... chipurile lor...

Acum erau la şase metri depărtare şi îi vedeam pe toţi cinci, aplecaţi peste bord, strîngînd în mîini funii cu cîrlige, aproape gîfîind de agitaţie în dorinţa de-a pune mîna pe noi. Animalic. Vedeam un fir subţire de bale curgînd pe bărbia unei femei de cincizeci şi ceva de ani. În clipa următoare a scos limba şi şi-a lins saliva, iar eu am remarcat cu

un şoc de greaţă că limba era despicată pe mijloc. Cele două jumătăţi păreau a-i şerpui din gură independent una de cealaltă.

Celelalte răni erau mai vizibile. Îşi pierduse o mînă cu totul, din încheietura palmei, dar nimeni nu făcuse nimic ca s-o oblojească ori s-o vindece. Vedeam un ciot de os iţindu-se din mijlocul braţului, albicios în lumina lunii care tocmai răsărise. Pe faţă avea cinci tăieturi profunde şi toate erau infectate. Trei metri distanţă, şi simţeam deja duhoarea alterării ce se răspîndea din ea, din ei toţi.

Nici unul n-ar fi trebuit să fie în stare să meargă. În nici un caz adolescentul cu ditamai gaura în abdomen, în locul unde trebuie să-i fi fost cîndva splina. Ori bărbatul mai în vîrstă, cu o adîncitură supurîndă în care avusese odată un glob ocular şi cu degetele de la o mînă desprinse toate, legănîndu-i-se în briza mării, la capătul unor fîşii de piele. Ar fi trebuit să urle toţi în agonie.

Însă eu eram cea care urla. Trei metri distanţă, şi primul cîrlig cu funie s-a înfipt în coca navei la cîţiva centimetri de capul meu. Disperarea mi-a sporit forţele şi, cu preţul unei dureri infernale în umăr, am izbutit să-mi aduc şi celălalt braţ la balustradă. Un alt cîrlig a străpuns coca de cealaltă parte a mea; simţeam deplasarea şi balansul goeletei deturnate încet de la cursul ei de pînă atunci. N-aveam timp de stat şi de privit, ştiam că celălalt vas continua să se apropie de-a latul. Dacă nu mă mişcam repejor de-acolo, aveam să fiu turtită între cele două ambarcaţiuni, îndeajuns de lent ca să simt tot procesul secundă de secundă. Nu-mi era clar dacă nu cumva ar fi fost preferabil în faţa alternativei.

Îmi simţeam braţul de parcă se smulgea din încheietură, dar centimetru cu centimetru am reuşit să mă salt în sus, unde eram în siguranţă. Apoi un alt cîrlig s-a izbit de bordul navei, n-a reuşit să se agaţe şi a căzut cu un plescăit în apa aflată la aproape cinci metri sub mine. O bulă de

apă de mare s-a înălțat de acolo şi m-a împroşcat în ochi, iar arsura sării mi-a distras atenția pentru o clipă. Brațele mi s-au întins şi m-am pomenit înapoi de unde mă săltasem, confruntîndu-mă în acelaşi timp cu două feluri de-a muri.

— Futu-i! am răcnit. Futu-i!

Pur şi simplu nu putea să se termine în felul ăsta. Cum să se termine, cînd nici măcar nu apucasem să aflu dacă el mai era în viață? Cînd îmi petrecusem ultimii cinci ani nefăcînd altceva decît să-mi bag mizerii în venă, şi-acum ăştia aveau să rămînă ultimii cinci ani din viața mea?

Cu o ultimă răbufnire de energie alimentată de adrenalină, mi-am flexat brațele şi m-am ridicat iar. Acum nu mai vedeam nimic, fiindcă celălalt vas era atît de aproape de mine, încît obturase şi stelele de pe cer. Mă ridicam. De la un moment dat însă n-a mai fost doar forța mea cea care mă împingea în sus, fiindcă mă prinsese cineva de brațe şi, *Isuse*, ce durere, dar nu mai conta, căci iată-mă peste balustradă, întinsă pe punte, gîfîind de spaimă şi şoc. Figura lui Haru, la cîțiva centimetri deasupra mea, părea îmbătrînită cu douăzeci de ani de cînd o văzusem ultima dată.

— Ce...? am îngînat.

Dar nu m-a lăsat să termin, ci s-a repezit la brațul meu – cel rănit, iat de data asta am reuşit să nu urlu, muşcîndu-mi limba de mi-am dat sîngele – şi m-a tras cît mai departe posibil de celălalt vas.

— Să nu-i atingi! a țipat la mine. În pizda mă-sii, să nu-i laşi să te atingă!

Dar cum dracului să nu te-atingi de patru oameni care se cățărau pe o ambarcațiune de nouă metri lățime în care te aflai şi tu? Şi de ce nu? Erau contagioşi? Cristoase, puteam să ne transformăm şi noi în ceea ce erau ei? M-a cuprins brusc o dorință crîncenă şi deznădăjduită de a-i şti alături de noi pe Soren şi Kelis. Sau, dacă nu pe ei, măcar vreuna din armele lor.

Eram neînarmată, Haru n-avea la el nimic mai mortal decît un creion pentru desen, iar echipajul vasului nostru era compus din marinari, nu din soldaţi. L-am văzut pe unul dintre ei smulgînd cu disperare uşiţa unei cutii cu încuietoare de sub eche. Cea mai tînără dintre... creaturile care ne abordaseră vasul a traversat în grabă puntea în direcţia lui. Mai că mă aşteptam să-i văd tîrşîindu-şi picioarele ca zombii din filmele de categorie B, dar oamenii ăştia erau vii. Nu ştiu cum, dar erau încă în viaţă.

Ceilalţi trei îl urmăreau cu privirea pe marinar, cu capetele ridicate, de parcă aşteptau curioşi să vadă ce voia să scoată de acolo. Dar îl lăsară pe băiat să-l înfrunte de unul singur.

— Ce doriţi? am întrebat, fără să mă aştept la vreun răspuns.

Bărbatul cu un ochi sănătos şi cu o gaură pustulentă în locul celuilalt s-a întors către mine.

— Nimic din ce ne-aţi da de bunăvoie, a spus el cu un vag acent spaniol şi cu genul de voce pe care o poţi auzi oricînd pe stradă fără să-ţi rămînă în minte.

Pînă la mine, care eram lîngă cealaltă latură a punţii, se auzeau dinţii marinarului clănţănind de spaimă. Băiatul ajunsese aproape la un braţ distanţă de el, iar marinarul încă mai încerca să înfigă cheia într-o încuietoare ce parcă nu voia s-o accepte. Nu credeam că avea cum s-o deschidă la timp, dar iată cum cheia s-a strecurat în locul potrivit şi imediat arma a ieşit la iveală, strînsă în mîna lui. N-o fi fost el soldat, dar puştiul se oprise chiar lîngă el. Chiar dacă mîinile îi tremurau în aşa hal, încît abia era în stare să ţină arma, tot a reuşit să-i vîre trei gloanţe drept în piept.

Clătinîndu-se, băiatul a făcut cîţiva paşi de-a-ndăratelea, apoi a pornit iar înainte. Insuficientă putere de stopare, a răsunat în mine o voce care-i aparţinea soţului meu. Şi tot pe undeva prin mine mai era şi fetiţa care se temea

cîndva de întuneric şi care acum bolborosea cuprinsă de spaima faţă de lucrurile nenaturale ce nu puteau fi ucise. Dar eram om de ştiinţă şi pentru mine nimic nu era irațional, doar neînțeles încă. Văzusem la viața mea soldaţi mergînd pe picioarele lor după ce căpătaseră răni ce-ar fi trebuit să-i lase laţi, fără suflare, şi asta pentru că începuseră să-şi facă efectul anestezicele naturale ale organismului, iar ei încă nu conştientizau cît de gravă era situaţia.

Există însă unele răni cu care nimeni nu mai merge pe picioarele sale.

— La cap! am răcnit. Ţinteşte la cap!

Şi după ce-am spus asta mi-a scăpat un rîs înăbuşit, aproape isteric, gîndindu-mă că pînă la urmă poate chiar eram într-un film cu zombi.

Marinarul s-a întors să se uite la mine, de parcă se pregătea să mă întrebe dacă eram convinsă de asta, şi pentru cîteva clipe mi-a venit să-l omor eu. Apoi s-a răsucit înapoi; mîinile băiatului ajunseseră la cîţiva centimetri de gîtlejul lui, însă arma a mai urlat o dată, iar ţinta se afla chiar în faţă. N-a ratat. Glonţul a străpuns ochiul stîng al băiatului şi a ieşit, făcînd ravagii, prin partea din spate a capului. Băiatul a tuşit scurt, ca luat prin surprindere, un şuvoi de sînge arterial din nas unindu-i-se cu revărsarea din ţeastă, apoi a căzut grămadă peste marinar, ca o marionetă cu sforile tăiate.

Marinarul a izbucnit într-un urlet aproape nepămîntesc de spaimă absolută. Credeam că s-o fi rănit cumva. Poate puştiul avea un cuţit, deşi nu văzusem aşa ceva. Apoi însă l-a împins pe băiat de pe el şi a sărit în picioare, fără să se oprească din urlat. Toată faţa şi tricoul lui alb erau înecate în sîngele băiatului, negru şi lucios în lumina lunii. *Infectat*, mi-am dat seama. Credea că s-a infectat.

Iar în momentul cînd mi-am dat seama de asta era deja prea tîrziu, fiindcă marinarul s-a întors să ne privească o singură clipă, cu ochi holbaţi şi plini de disperare, iar apoi

s-a răsucit şi-a sărit peste bord. În clipa următoare, ceilalţi trei infectaţi au întors capetele spre noi, pornind la unison, într-o mişcare lugubră.

Marinarul luase arma cu el în adîncuri, departe.

Totuşi, acum ştiam că puteau fi ucişi. Haru se ghemuise lîngă mine, scîncind înăbuşit. Rezervele lui de curaj păreau să se fi epuizat cînd mă trăsese peste balustradă. Acum strîngea în braţe ghiul de parcă primea de la el puţină alinare.

Ghiul.

L-am împins pe Haru din drumul meu, fără să-mi pese prea tare cînd i-am auzit capul trosnind la contactul cu puntea. A înjurat amarnic în japoneză. Ghiul era legat – sigur că da. Încercau să scape de o ambarcaţiune plină de dumnezeu ştie ce creaturi, dar era important să păstreze disciplina maritimă.

Futu-i!

Cum putea o funie atît de groasă să fie legată într-un nod atît de strîns? Mă chinuiam s-o desfac cu degete febrile, dar se pare că tot ce reuşeam să fac era s-o destram. Haru s-a săltat în picioare, gemînd, şi probabil că şi-a dat seama ce făceam, fiindcă degetele i-au pornit să lucreze pe lîngă ale mele. Poate învăţase cîte ceva de cînd se afla în slujba Reginei M, fiindcă nodul a început în sfîrşit să slăbească.

Dar rahat... *rahat!*... cei trei se împrăştiau pe toată puntea. Unul către noi, doi către ceilalţi marinari, care se chirciseră nevolnici la pupă. Nici vorbă să-i pot doborî pe toţi. Apoi însă ghiul s-a eliberat. Ne-am opintit în el împreună, eu şi Haru, şi pentru prima dată lucrurile au mers după voia mea, pentru că s-a deplasat cu uşurinţă, rapid, bine gresat şi superb contrabalansat. Chiar dacă îmi închipuiam că atacatorii se aşteptau la asta, cu siguranţă nu se aşteptau să vină atît de repede. A doborît unul, apoi pe al doilea, măturîndu-i cu totul peste bord, în apă.

— O să se-ntoarcă! a spus Haru. O să se caţăre înapoi pe punte!

— Atunci, opreşte-i! am ţipat, fiindcă, fir-ar a dracului de treabă, tot eu trebuia să mă gîndesc la toate?

Aşa era, clar aşa era, pentru că el continua să stea acolo nemişcat, cu un aer zăpăcit.

— Aruncă funiile alea cu cîrlige... sau apucă unul şi arde-i cu el dacă încearcă să se caţăre peste bord!

El a dat din cap aprobator, după care a repetat gestul, smucit, dar tot nu s-a mişcat din loc. Căsca ochii atît de tare, încît li se vedea albul de jur-împrejur fără întrerupere. *E în şoc*, mi-am spus. Dar n-aveam răbdare de-aşa ceva. Nici eu nu eram chiar în culmea veseliei, dar intenţionam să apuc dimineaţa în viaţă şi aveam nevoie de Haru să se mişte şi să funcţioneze ca să mă ajute în acest sens. L-am smucit de umăr ca să-l răsucesc în direcţia potrivită, pe urmă i-am dat brînci s-o ia din loc. S-a împiedicat, apoi nu s-a mai oprit din mers, iar eu a trebuit să presupun că avea să facă ce-i spusesem, fiindcă mai era o infectată la bord şi prinsesem mişcare cu coada ochiului stîng. Ştiam că venea drept spre mine.

Mă simţeam ca o fiinţă făcută din adrenalină pură. Simţurile mi se ascuţiseră la maximum, putoarea emanată de invadatori aproape că-mi urca stomacul în gît, şi doar mirosul apei de mare care se strecura peste tot o făcea cît de cît suportabilă. Ca pe un vag zgomot de fond din subconştient, ca pe o amintire desluşită pe jumătate, am simţit durerea cărnii strivite pe o latură a corpului şi cea a umărul dislocat, dar nu erau suficiente ca să mă distragă.

Mai tîrziu aveam să mă întreb dacă asta simţea soţul meu cînd pleca în misiunile acelea despre care nu putea niciodată să-mi spună nimic. Mereu zicea că pericolul e un drog, iar eu îmi spuneam *mda, ăsta-i clişeul, dar de fapt pericolul e doar înspăimîntător, nu?* Instantaneu am înţeles fără urmă de dubiu că e şi drog, şi spaimă. Iar momentul acesta,

în care acțiunile mele hotărau dacă aveam să trăiesc sau să mor, era cel mai pur moment al vieții mele.

Neființa aceea înainta către mine surîzîndu-mi – nu era un zîmbet batjocoritor ori vreo grimasă de mînie, ci un rînjet veritabil. De aproape am observat brusc că pomeții ei aveau aceeași înclinație și ochii aceeași poziționare ca ale băiatului mort. *Fiul ei*, mi-a trecut prin minte, dar ei nu părea să-i pese că era mort. Părea pur și simplu... fericită.

Limba ei despicată a fluturat scurt, ca la șopîrle, printre buzele întredeschise în zîmbet.

N-aveam la mine nici o armă, nici măcar un cuțit. Ghiul rămăsese pe latura cealaltă a vasului. Chiar dacă s-ar fi rotit înapoi, m-ar fi pocnit pe mine, nu pe ea. Iar dacă o lăsam să mă atingă se termina totul. Ea înainta, iar eu făceam cîte un pas în spate. Un pas mai departe de ea. Un pas mai aproape de mine. Doi. Apoi trei. Eram aproape de balustradă și mai departe n-aveam unde să mă mai duc decît în apă.

— Ce vrei? am întrebat-o iar. Sînt medic. Aș putea să te-ajut cu... ce dracului e-n neregulă cu tine.

Asta a făcut-o să se oprească, doar pentru o secundă. Și-a ridicat ciotul neregulat al brațului drept, uitîndu-se la osul ieșit în afară de parcă nu-l remarcase pînă atunci. Apoi și-a mutat iar privirea la mine.

— Dar de ce-aș vrea să schimb ceva? m-a întrebat cu un soi de accent jamaican cald, care te făcea să te simți ca și cum vorbele te îmbrățișau. Totul e perfect cum e acum.

După asta a mai făcut un ultim pas înainte și, în loc să fac și eu unul înapoi, am pășit tot înainte. Mi-am înfipt mîinile în reverele sacoului ei din denim și m-am lăsat pe spate, înfigîndu-i un picior în stomac. Trecuseră ani buni de cînd învățasem figura asta. El mă convinsese să merg la cursuri de autoapărare, iar apoi să exersez cu el acasă, la nesfîrșit, fiindcă Londra era un loc periculos, iar el n-ar fi suportat să mi se întîmple ceva rău. Presupun că avea

dreptate cînd spunea că odată ce înveţi asta n-o mai uiţi. Parcă n-am făcut nici un pic de efort cînd am tras-o peste capul meu, am lovit-o cu călcîiul şi am ridicat-o peste balustradă. Nici o secundă n-a durat pînă să aud plescăitul corpului în apă.

M-am aşezat puţin acolo, zguduită. Nu mă atinsese. Nici o parte a ei nu mă atinsese, eram sigură de asta. Dar adrenalina se consumase, scopul fusese servit şi tot ce mai simţeam acum era spaima disperată, paralizantă, pe care ar fi trebuit s-o simt mai devreme.

Ne-a luat patruzeci şi cinci de minute să ajungem la nava-amiral. Exista un radio pe vas, dar un glonţ ricoşase şi-l lovise, aşa că nu mai aveam nici o cale de-a anunţa pe cineva despre cele petrecute.

Eu şi Haru ne-am petrecut timpul făcînd de cart, holbîndu-ne fără folos în bezna adîncă, în căutare de semne ale altor urmăritori. Marinarii vruseseră să arunce peste bord cadavrul băiatului infectat, dar îi convinsesem să nu facă asta. La întoarcere trebuia să-l studiez, să-mi dau seama ce dracului era în neregulă. S-au supus bombănind. Rutina simplă şi clară a muncii lor era întreruptă de ocolul larg pe care trebuiau să-l facă în jurul trupului şi-a bălţii de sînge care se revărsase din el.

Cînd ne-am întors pe nava-mamă am cerut să fiu dusă direct la Regina M, dar se făcuse miezul nopţii şi singura persoană pe care am putut-o găsi a fost Kelis, care se întorsese din cine ştie ce misiune. Ea mi-a spus că vestea putea să mai aştepte pînă dimineaţă. Aveam nevoie de somn, altfel oricum nu s-ar fi înţeles nimeni cu mine.

Am lăsat-o să mă conducă înapoi în camera mea, fiindcă eram ruptă de oboseală – tot trupul îmi era o durere – şi fiindcă nu păruse prea surprinsă cînd îi povestisem despre oamenii care ne atacaseră şi despre ceea ce părea

a fi în neregulă cu ei. Aveam nevoie de timp ca să meditez la ce însemna asta.

Dimineața se profila luminoasă, dar rece. M-a luat tremuratul cînd am ieșit pe punte în pantaloni scurți și bluză fără mîneci, mijind ochii în lumina înțepătoare a răsăritului. Cerul albastru, apele albastre, palmierii din depărtare, toate mi-au părut deodată mult mai puțin liniștitoare decît atunci cînd ajunsesem aici prima dată. Necazuri în paradis, şi stai aşa, că nu s-a terminat.

Regina M era deja pe tron, în piscina goală; trîndăvea lăsată pe spate, cu un picior aruncat peste un braț al scaunului, cu aerul că n-avea nici o grijă pe lume. Cînd m-am apropiat, s-a ridicat în şezut şi a zîmbit, iar eu am presupus că mă aştepta. Doar cîțiva inşi ieşiseră la ora aceea a dimineții şi toți s-au retras cînd m-au văzut.

— Din Cuba vin ăştia, mi-a spus cînd am ajuns la zece paşi de ea. Oamenii mei îi numesc Infectații.

Vorbele astea m-au făcut să mă opresc.

— Cuba?

Nu ştiu de ce mă surprindea, dar Cuba avea ceva prea familiar, prea legat de vacanțe *all inclusive,* ca să poată fi sursa acelui necaz cumplit.

Însă ea a întărit cu o înclinare a capului.

— Nu fac nici un efort să se ascundă, vasele lor sînt destul de uşor de dibuit.

— Şi s-a dus cineva acolo să afle ce se-ntîmplă?

Ochii ei luminoşi s-au îngustat.

— Tu te-ai duce?

Simțeam zvîcnetul cărnii zdrobite de pe picioare şi piept, aşa că am scuturat din cap a negație.

— Am trimis cîțiva oameni mai demult, cînd au apărut prima dată, a spus Regina M. Au plecat douăzeci şi patru, s-au întors cinci. Pe vremea aia nu cuprinsese toată insula.

Acum, din ce ştim noi, toată lumea e infectată. Şi a-nceput să se răspîndească. Cică au fost cazuri în Haiti şi în alte insule din Antilele Mari. Cît despre cauze... – şi a dat din umeri.

— Dar sigur e o infecţie?

— Altfel cum s-ar putea răspîndi?

Continua să mă privească în ochi, cîntărind totul. Ştie că vreau să scap, mi-am spus. Şi ăsta-i felul ei de-a mă face să rămîn aici.

Am oftat, fiindcă, deh, poate că mă manipula, dar ceea ce venea dinspre Cuba era mult mai important decît mînia mea faţă de ea sau dorinţa mea de evadare. Pur şi simplu omenirea n-ar mai fi rezistat la încă o Molimă. Ar fi însemnat sfîrşitul nostru.

— Nu sînt un simplu medic, i-am reamintit. Sînt cercetător. Am făcut parte din echipa care investiga Molima, aşa că am mai aflat una, alta. Am adus cu noi un Infectat. Pot să-i fac autopsia dacă vrei, şi nişte analize de sînge, orice investigaţie pentru care ai echipament. Să văd ce descopăr.

A zîmbit ca o mîţă care tocmai a depistat drumul spre lăptărie. Mi-a trecut prin minte faptul că nu mi se spusese de ce se mişcase din loc nava-amiral cît fusesem eu în St. Kitts sau de ce se hotărîse ea aşa brusc să-mi dea zi liberă.

Ştiam acum că era genul de persoană pe care o bucura nespus să omoare doi-trei marinari dacă prin asta obţinea ceea ce voia.

Laboratorul se afla la prova navei, pitit în spatele cazinoului, într-una dintre acele zone în dreptul cărora, grijulii, Kelis şi Soren îmi schimbaseră de fiecare dată traiectoria. Mi-am închipuit că probabil fusese cîndva bucătărie pentru echipaj, fiindcă era clar că suprafeţele lucitoare de metal şi chiuvetele se aflaseră aici de la bun început, însă pipetele, arzătoarele Bunsen şi centrifugile erau adaosuri mai recente. La fel ca şi masa de autopsie din centrul încăperii.

Am avut brusc o viziune în care masa aceea era folosită de Regina M pentru alte scopuri, cu subiecţi vii, micile canale de scurge a sîngelui de pe cele două laturi fiind foarte convenabile cînd încerci să extragi informaţii de la cineva pe care nu vrei să-l omori prea repede.

Ocupantul actual al mesei era însă mort, fără doar şi poate. Acum, cînd îl vedeam în lumina puternică a lămpilor cu halogen, îmi dădeam seama că era încă şi mai tînăr decît mi se păruse pe vas, abia intrat în adolescenţă. Cînd am ajuns împreună cu Kelis, am văzut că mai erau înăuntru trei persoane, în halate albe, concentrate asupra staţiilor lor de lucru, cu eprubete şi cutii Petri răspîndite în faţa lor ca nişte feluri de mîncare bune să-ţi întoarcă stomacul pe dos. Am arătat către cadavrul Infectatului.

— Pot s-arunc o privire?

Persoana care se afla cel mai aproape de mine, o femeie la vreo patruzeci de ani, cu un aer agasat, a ridicat din umeri.

— Fă ce vrei cu el. Eu sînt agronom, n-am treabă cu cadavrele.

— Noi doi sîntem ingineri electricieni, a spus bărbatul de lîngă ea, arătînd cu capul către al treilea, care studia la microscop un soi de placă de circuit. Tu eşti primul patolog din echipaj.

— Aha, am spus. Doar că nu-s patolog. Sînt medic şi biochimist, dar n-am mai făcut o autopsie de pe vremea facultăţii.

— Măcar ai făcut vreuna, a spus femeia. Eu nici n-aş şti de unde să-ncep.

Kelis se foia pe lîngă mine, uitîndu-se cu neascunsă curiozitate la trupul de pe masă.

— E primul pe care-l vezi de-aproape? mi-am dat cu presupusul.

— Îhî. Regina M ne zicea mereu să virăm din calea lor, să-i lăsăm în pace. Doar în ultima vreme au început să devină agresivi, să se ia după noi.

M-am uitat la trupul băiatului, la locul gol în care fusese ochiul lui stîng şi mai jos, la pieptul găurit cine ştie cu ce. Acum, că nu mai avea haine pe el, îi vedeam şi celelalte răni: o bucată lipsă în coapsa stîngă, două degete atîrnîndu-i în piele, alte două rupte şi îndoite într-un unghi imposibil. Era destul de uşor să-ţi dai seama care răni erau rezultatul confruntării de pe vas şi pe care le căpătase cu ceva vreme în urmă. Cele noi nu supurau, nu se infiltrase puroi galben-verzui în ţesutul din jur.

M-am hotărît să arunc o privire mai întîi la zonele de pe picioare şi piept de unde lipseau bucăţi de carne. Marginile tăieturilor deveniseră neclare de la umflături şi infecţie, dar pe picior exista o zonă mică rămasă oarecum nevătămată şi care mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu.

— Urme de dinţi, i-am spus lui Kelis, trăgînd de ţesut şi ferindu-mă din faţa ei ca să poată vedea bine.

Ea a întors capul şi a făcut o grimasă. Ciudat, nu te-ai gîndi că o femeie cu ocupaţia ei ar putea fi genul care se îngreţoşează uşor.

— *Joder!** Adică s-au mîncat unii pe alţii?

Am scuturat din cap a negaţie.

— Nu de om. De rechin. Aşa cred, deşi n-am tratat niciodată pe cineva atacat de rechini, aşa că nu pot să fiu sigură sută la sută.

Ea şi-a dus mîna la nas într-o încercare inutilă de-a se apăra de mirosul de putrefacţie şi s-a aplicat puţin să vadă mai de-aproape.

— Nu pare să-i fi făcut ceva după atac. Nu sînt cusături, nimic. De ce-ar lăsa cineva netratată aşa o rană?

— Bună întrebare.

M-am uitat la abdomenul lui, deja convinsă că şi bucata de aici fusese ruptă în acelaşi incident. Şi nivelul

---

* Interjecţie în limba spaniolă: *Futu-i!*

infecției corespundea, ambele răni avînd cîteva săptămîni vechime.

— Se pare că l-a mușcat rechinul, el s-a luptat și l-a respins, s-a cățărat la bord și după asta și-a văzut de-ale lui de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Dar asta nu se poate, nu?

Am ridicat din umeri.

— Pe termen scurt, sigur, e uimitor ce poate face pentru tine un aflux de adrenalină. Pe termen lung... nu, n-ar trebui să se poată. Ar fi trebuit să-l doară crîncen.

— Vreun semn de deteriorare a creierului? a întrebat, uitîndu-se la capul băiatului, sau la ce mai rămăsese din el. Ceva ce-ar putea să explice de ce nu era în stare să simtă nici o durere?

Îi mergea mintea repede. Trebuia să țin seama de asta în planurile mele de mai tîrziu. Am tăiat craniul cu ferăstrăul și l-am deschis, dar glonțul făcuse prea multe stricăciuni ca să mai pot identifica semnele subtile ale unei traume anterioare.

— Deteriorarea creierului ar putea explica ce s-a întîmplat cu el, dar nu și cu ceilalți. Ar fi prea mare coincidența să fi suferit toți de-aceeași boală.

După creier, m-am ocupat de celelalte organe; ca să ajung la ele am desfăcut cutia toracică și am tresărit cînd sîngele a țîșnit spre mine din cadavru, umplîndu-mi halatul și masca. Examinarea nu mi-a revelat nimic folositor. Starea ficatului ar fi sugerat prea multă băutură, dar alcoolismul n-avea cum să explice lucrurile pe care le văzusem pe vas. Am folosit totuși un scalpel ca să tai o felie din el, ca și din inimă și plămîni, deși nu mă așteptam cu adevărat să descopăr ceva. Mi-am spus că probabil Kelis avea dreptate măcar parțial: orice o fi fost în neregulă cu oamenii aceștia la cap se afla.

După ce am terminat cu cadavrul și am întins un cearșaf peste el, fiindcă nu voiam să mă mai uit nici o clipă la rămă-

șițele acelui om tînăr, m-am dus cu mostrele la un microscop. Şi, da, avusesem dreptate – nu mi-au revelat nimic. Totul era normal. Ceea ce însemna că rămînea doar... dar respinsesem ideea asta încă de cînd intrasem în încăpere, aproape ca şi cum aş fi ştiut de la bun început ce aveam să descopăr.

— Dar sîngele lui? a întrebat Kelis, privindu-l cum se infiltra prin cearşaful alb şi subţire care-i acoperea trupul, ca un secret vinovat ce se voia dat în vileag. Nu se transmit prin sînge cele mai multe boli infecţioase?

— Se pot transmite şi pe calea aerului, şi prin atingere...

Dar dădeam degeaba din gură, cuvintele nu însemnau nimic fiindcă ea avea dreptate. Trebuia să studiez sîngele. Îmi tremurau degetele în timp ce pregăteam lamela, şi mă întrebam dacă observase şi Kelis. După care nu m-am mai gîndit la absolut nimic, fiindcă ceea ce vedeam în fața ochilor era lucrul de care mă temusem cumva chiar şi fără să-l cunosc, iar amintirea s-a năpustit iar asupra mea, cu prea multă forţă ca să pot să-i mai rezist.

Cel mai bine îmi amintesc surescitarea, un gust în gît ce seamănă foarte mult cu spaima. Inima bătîndu-mi cu putere în piept, trimiţînd ecouri grele în urechi. Şi poate chiar era spaimă, un fir de spaimă, căci dacă ne înşelam? Dacă împărţeam puţină speranţă şi apoi o luam înapoi, ne-ar mai fi iertat cineva? La cît de întinşi erau nervii tuturor... era de-ajuns o scînteie şi se ducea totul. Dar...

— Sînt convins că asta e, a spus Ash, cu o tentă de surescitare în vocea de obicei inflexibilă.

Am studiat iar lamela, analizele, imaginile obţinute cu microscopul electronic şi prin RMN, dar toate dezvăluiau acelaşi lucru.

— Asta e... în pizda mă-sii, ştii ce periculos e, da?

Însă Ash rînjea acum larg – era zîmbetul pe care mi-l aminteam din facultate, dar pe care nu-l mai văzusem de

ceva vreme, cel din momentul în care ştia că fusese ingenios şi pe chestia asta plănuia să fie insuportabil.

— Nu, că doar muritul în chinuri în timp ce-ţi curge creierul pe urechi nu-i deloc periculos.

Laboratorul părea prea mic pentru forţa personalităţii lui cînd era în dispoziţia asta.

L-am ignorat şi am privit pentru ultima dată lamela şi hîrtiile. De parcă faptele s-ar fi putut schimba de data trecută cînd mă uitasem. Sigur că nu se schimbaseră.

— Chiar e zero negativ.

— Da, a întărit Ashok, şi înainte de asta chiar era AB. Asta e, Jasmine. Nu mai căuta alte explicaţii şi pune-te pe sărbătorit!

— Rahat, am exclamat. Rahat. Sîntem nişte genii!

M-a luat în braţe şi m-a smucit de la podea.

— Da, draga mea, chiar că sîntem!

— Genii demente.

M-a mai strîns o dată în braţe şi apoi mi-a dat drumul.

— De cel mai bun soi.

— Fiindcă ce-am făcut noi aici e o ţicneală. Ştii asta, nu? Adică, în general ne ocupăm cu eradicarea retovirusurilor, nu cu crearea lor.

— Asta ca să nu mai zic de toată tehnologia militară de-aici, care i-ar face pe ăia din Al Qaeda să le sticlească ochii. Mă rog, dacă n-ar muri şi ei în chinuri cu tot restul lumii.

— Şi celulele stem... să nu uităm de ele.

— Cum aş putea să uit, cînd sînt atît de puţin testate, că nici în cinci ani de-acum înainte n-ar putea spera să primească licenţă de la FDA*?

* Food and Drug Administration, agenţie federală americană care stabileşte standardele pentru SUA în domeniul alimentaţiei, medicamentelor şi produselor cosmetice.

Jubilam amîndoi la un pas de isterie şi probabil că ajunseserăm să răcnim sănătos, fiindcă Abuke a băgat capul pe uşă şi s-a încruntat. Apoi ne-a văzut figurile şi încruntătura i s-a transformat într-o expresie greu de definit.

— Aţi reuşit? ne-a întrebat. L-aţi găsit?

Am zîmbit.

— Îhî. Cred că l-am găsit pe bune.

Însă un vaccin care transformă sîngele unui şobolan dintr-o grupă în alta nu e neapărat acelaşi lucru cu un Remediu care să facă treaba asta la oameni. În orice fel de cercetare normală ar urma ani de testare înainte de a trece la oameni. Aiurea. N-aveam altă variantă decît să testăm pe viu şi nici n-aveam o mulţime de subiecţi din care să alegem.

Stăteam întinşi toţi cinci în paturi identice, îmbrăcaţi în şorţuri de spital, cu tuburi înfipte în braţe şi cu mutre neliniştite. Cred că era flatant într-un fel că ceilalţi trei erau gata să investească atîta încredere în munca mea şi a lui Ash. Sau mai degrabă era vorba de pură disperare.

Cu o zi înainte, baza făcuse pentru prima dată cunoştinţă cu Molima. Urmam la rînd şi noi ceilalţi, în săptămînile sau zilele următoare, cine ştie, dar avea să se întîmple curînd.

Din patul de lîngă mine, Ash zîmbea, dar era un zîmbet încordat. Muşchii obrajilor i se tensionau şi i se relaxau în ritmul în care îşi scrîşnea dinţii, tic nervos de care nu sînt convinsă că era conştient.

— Eşti gata? l-am întrebat.

— Jasmine... a şoptit, iar eu mi-am dat seama deodată că avea de gînd să spună ceva serios, probabil despre noi – dar eram măritată şi îndrăgostită de alt bărbat.

— O s-o scoatem noi la capăt, i-am zis în grabă. Am încredere în noi.

— Mda.

I s-au închis ochii încet, apoi s-au deschis iar; ştia că nu voiam să aud ce va fi avut el de spus.

— Mă bucur că sînt aici cu tine – a spus în cele din urmă –, indiferent ce-o să se-ntîmple.

Şi apoi am apucat amîndoi acele cuibărite în canule fixate în braţele noastre şi le-am împins înăuntru. O clipă de ezitare, apoi şi ceilalţi trei au făcut la fel. Era Remediul, injectat direct în venă, răspîndindu-se prin organismul nostru aidoma virusului. Preluîndu-ne ADN-ul şi schimbîndu-l. ADN-ul transcriindu-se în ARN, fuzionînd şi împletindu-se pentru a forma şabloanele proteinelor străine înăuntrul nostru, izolînd sursa celulelor sanguine de tip AB care ne semnau condamnarea la moarte. Spunîndu-le organismelor noastre că fuseseră de tipul zero dintotdeauna, doar că abia acum ne dăduserăm seama.

Făcea toate astea – şi încă ceva. În secunda ce a urmat durerii mărunte produse de injecţie, a apărut o durere de o mie de ori mai puternică. Era de parcă se sfîşia ceva esenţial din miezul nostru, o dată şi încă o dată şi încă o dată, pînă ce am ajuns să nu-mi mai pot imagina că avea să se termine vreodată. Ash a fost primul care a început să urle, şi odată ce-a început nici că s-a mai oprit. Nici unul dintre noi nu s-a mai oprit.

Iar acum, aici, privind lamela aceea, ştiam exact ce vedeam în faţa ochilor. Numai că, desigur, aşa ceva nu era posibil. M-am întors spre Kelis, sperînd că nu vedea cum îmi tremurau mîinile, că n-avea să observe cum mi se scursese tot sîngele din cap. Sînge – e ironic cum totul se întoarce la el.

— Hei, am spus, încercînd să nu tresar de falsitatea nepăsării, de propria mea inabilitate de a părea normală cînd totul în mine ţipa la fel de tare ca atunci cînd luasem

prima dată Remediul. E vreo şansă să produci ceva mîncare? N-am mîncat nimic în dimineaţa asta.

Ea s-a uitat la cadavrul băiatului, apoi la mine, ridicînd din sprîncene.

— Ţi-e foame... pe bune?

— Mda, ce să zic... sînt medic. Sîngele închegat îmi face poftă de mîncare.

A dat din umeri şi a pornit către uşă, poate bucuroasă că ea cel puţin scăpa de sîngele închegat. E ciudat să te gîndeşti la un asasin care se îngreţoşează la vederea sîngelui. Dar, pe de altă parte, ucigaş nu era cuvîntul potrivit pentru ea, fiindcă implica plăcerea actului, sau eficienţă medicală. Soren era un ucigaş. Kelis se ocupa de omoruri cu un fel de resemnare obosită, ca şi cum asta ar fi fost abia a treia opţiune pe lista ei de îndeletniciri, care mai conţinea un copil de crescut şi un soţ şomer, pe masa cărora era ea nevoită să pună de mîncare.

Îmi adusesem cu mine trusa medicală. Acul steril şi seringa se aflau exact unde fuseseră dintotdeauna. M-am forţat să nu mai arunc priviri nervoase şi vinovate la ceilalţi oameni de ştiinţă în timp ce-mi recoltam sînge de la încheietura braţului şi-l întindeam cu grijă pe o lamelă. Nu vor vedea nimic ciudat în asta. De ce să li se pară ciudat? Eram doar un coleg cercetător ştiinţific care-şi vedea de treburile sale ştiinţifice.

Lamela a alunecat şi s-a fixat cu un mic clinchet lîngă cea cu sîngele pe care îl recoltasem de la băiatul infectat. Ştiam deja ce urma să văd, dar, ca şi cum adevărul acesta ar fi fost un dop de vomă oprit la jumătatea gîtlejului, n-aveam nici o tragere de inimă să-l scot la lumina zilei. Am tras cu putere aer în piept, am aşteptat o secundă, apoi mi-am apropiat ochiul de microscop şi am focalizat.

Lamela cu sîngele meu era în stînga. Sîngele băiatului era în dreapta. Îmi aminteam asta – dar altminteri nu le puteai deosebi. Cele două lamele erau identice, aceleaşi

globule roşii nesănătoase, deformate, torsionate într-o formă pe care natura n-o mai cunoscuse niciodată înainte ca mie şi lui Ash să ne vină acea idee genială, cu cinci ani în urmă, cînd crezuserăm că am putea fi în stare să salvăm rasa umană.

Cîrpăceala de hibrid ţinut laolaltă mai degrabă de speranţă decît de ştiinţă, pe care-l meşteriserăm în laborator cu tehnică medicală ultimul răcnet şi creiere din rîndul armatei convocate de urgenţă prin codul negru, mă scosese din minţi. Nu ştiu cum, dar avusese un efect cu totul diferit, îngrozitor, asupra populaţiei din Cuba.

Intenţia mea şi-a lui Ash fusese să eradicăm o epidemie. Nu cumva reuşiserăm să pornim alta? Probabil că ar fi trebuit să mă simt vinovată de-a fi eliberat în lume lucrul acesta care putea şterge de pe faţa pămîntului ultimele rămăşiţe zdrenţăroase ale umanităţii. Dar nu la asta mă gîndeam eu în acele momente. Ce-mi trecea mie prin cap era că Regina M avusese dreptate: chestia asta era infecţioasă, iar eu eram purtătoare. La dracu, eram Pacientul Zero. Şi dacă ajungea vreodată să bănuiască măcar una ca asta, hrană pentru rechini scria pe mine.

Perspectiva evadării se urgentă brusc. Ăilalţi să se ducă dracului toţi. Eu una trebuia s-o şterg de-acolo imediat.

CAPITOLUL TREI

Reuşisem în sfîrşit să descopăr unde era camera de supraveghere din cabina mea – ascunsă în mînerul şifonierului, de unde avea vedere perfectă spre pat. Speram să-i fi plăcut priveliştea cui urmărise înregistrările. Nu schimbasem nimic în rutina zilnică după descoperire, nici măcar nu cedasem tentaţiei de-a începe să mă schimb de haine în baie. Nu puteam să-i las să-şi dea seama că ştiam. În plus, probabil că exista o cameră şi în baie, dar aceea nu mai conta.

N-am putut să-mi pun ceasul să sune, fiindcă nu ştiam dacă se înregistra şi sunetul. Oricum nu era indispensabil pentru planul meu. Încă din vremea studenției la medicină fusesem mereu capabilă să mă trezesc singură la ora dorită.

Fix la patru şi zece minute dimineaţa, am deschis ochii în bezna absolută din încăpere.

Petrecusem cinci zile învăţînd cum să mă descurc prin cabină folosindu-mă doar de pipăit. Trecînd subtil cu mîna peste suprafaţa măsuţei de toaletă, numărînd paşii de la uşă pînă la pat, dibuind cu degetele de la picioare modelul aspru al covorului. Închideam ochii cînd bîjbîiam prin şifonier în căutarea hainelor, cînd mă încheiam la bluză sau îmi trăgeam sandalele în picioare.

Profunzimea nopţii părea să amplifice sunetele, fiecare foşnet al bumbacului, fiecare frecuş metalic al fermoarului trimiţînd ecouri în cameră ca într-o cavernă.

În noaptea aceea, pe cînd bîjbîiam cu degetele pe la încălțări, răzuindu-mi unghiile de-o cataramă, am înghețat cu inima bubuindu-mi în piept.

Nimic. Nici un sunet, umbrele mele nu mă aşteptau dincolo de uşă. Îmbrăcîndu-mă, am numărat paşii pînă la ieşire. Unu, doi, trei, patru, cinci. Mînerul era chiar în fața mea, l-am apucat şi l-am răsucit. Balsamul pe care mi-l luasem cu degetul de pe buze ca să mînjesc cu el în trecere încuietoarea părea să-şi fi făcut treaba, iar uşa s-a deschis fără nici un zgomot.

Luminile de veghe de pe hol mi-au părut în primul moment mult prea strălucitoare şi m-am luptat cu dorința de-a mă retrage înapoi în cabină. Ştiam unde se afla şi camera de supraveghere de aici, la trei metri de uşa mea. Fixă, fără rotație. Nimeni n-avea să mă vadă plecînd. Dar cine se afla la monitoare mă putea vedea trecînd prin fața ei.

Nici o problemă. Ca în orice trib, soldaților de-aici le plăcea să găsească metode prin care să se deosebească de restul turmei. Purtau întotdeauna ceva roşu cînd nu erau plecați în vreo misiune, preferau ghetele în locul sandalelor şi îşi atîrnau de gît medalioane militare culese dumnezeu ştie de unde. Medalioanele erau cel mai greu de găsit, dar e uimitor ce poți descoperi zăcînd pur şi simplu prin locuri în care nouăzeci şi trei la sută din populație n-a apucat să-şi facă nici un fel de testament.

Mi-ar recunoaşte chipul, desigur, dacă s-ar uita cu atenție. Dar de ce s-ar uita, dacă aş păşi plină de încredere, cu aerul că ştiu exact încotro mă îndrept? Era o tîmpenie, dar, ca ăla care se apucă să-şi curețe o bubiță de pe deget cînd tot piciorul i se cere a fi amputat, şi eu mă găsisem să-mi fac cele mai multe griji fix pentru partea asta a planului. El rîdea mereu de mine că n-am simțul direcției, iar eu îi citam studii de psihologie despre felul cum bărbații îşi găsesc drumul folosindu-se de hărți, iar femeile, de

reperele aflate pe teren; dar ambele metode sînt în egală măsură bune. Atunci mă provoca să-mi găsesc drumul din Leicester Square pînă în Covent Garden – şi avea dreptate. Nu reuşeam nici să mă tai cu lama.

Nu puteam sta o veşnicie căscînd gura la unul dintre planurile navei afişate pe pereţi, fiindcă aş fi trezit suspiciuni. Eram convinsă că ştiu încotro s-o iau. Convinsă eram. Aşa că m-am concentrat pe asta, în loc să-mi fac griji în legătură cu camerele de supraveghere înşirate una după alta, prin dreptul cărora treceam să mă vadă la faţă toată lumea. Sau în legătură cu faptul că aveam doar o vagă idee despre cum se pilotează o barcă, admiţînd că ajungeam să pun mîna pe vreuna. Şi în mod special mă feream să mă gîndesc la ceea ce ar face Regina M dacă m-ar prinde. Sau la masa de autopsie din laborator şi la jgheaburile ei laterale pentru scurgerea sîngelui.

Pe timp de noapte, aveai senzaţia că nava era bîntuită de toţi cei care vieţuiseră pe ea fericiţi pînă la moarte. Am mers de-a lungul nesfîrşitelor coridoare carpetate şi lipsite de orice ornament; am coborît scările de marmură şi am traversat galeriile pustii cu vitrine goale, în care se aflaseră cîndva lucruri pe care doreau să le cumpere cei acum morţi. Din cînd în cînd treceau soldaţi pe lîngă mine, îmi aruncau cîte o privire şi îşi vedeau de drum. Aveau paloarea şi aerul ostenit al unora care tînjesc după un pui de somn. Se fereau de probleme, de orice le-ar fi putut impune să acţioneze. Îmi era uşor să trec mai departe neluată în seamă.

Şi am continuat să merg la pas către linia oceanului. Pe puntea patru am cotit-o greşit, la stînga în loc de dreapta. După doi paşi mi-am dat seama. Nu era cale de-ntors. Prea ar fi sărit în ochi, prea ar fi semănat a gest făcut de cineva care n-avea ce căuta acolo. Tot ce mai puteam face era să merg mai departe către următoarea scară, să cobor pe puntea inferioară şi, cotind de data aceasta spre dreapta, să

sper că era construită după acelaşi plan cu puntea de deasupra; şi într-adevăr era. Fiindcă deodată treptele au devenit metalice, iar pereţii au căpătat culoarea aceea plicticoasă cafeniu-oficial.

Ieşisem din zona pasagerilor şi pătrundeam în părţi ale navei pe care doar echipajul ar fi trebuit să le vadă. Paşii mei trimiteau ecouri puternice pe treptele de metal, dar nu-mi păsa. Aproape ajunsesem.

Aşadar, ce aveam de gînd să fac în privinţa micului fragment de metal din piciorul meu? Aveam de gînd să părăsesc nava, să ajung pe una dintre insulele pe care Regina M de-abia începuse să le colonizeze, Isla Marguerita sau poate St. Thomas, un loc nu prea populat, iar apoi aveam de gînd să mă operez singură ca să-l scot.

Urma să folosesc doar un anestezic local, evident, şi să sap adînc în muşchi şi în os. Probabil că trebuia să sparg osul. Exista un oarecare risc de-a nu supravieţui operaţiei şi un risc enorm de-a nu mai putea să mă deplasez după aceea. Dar eram disperată şi doritoare să încerc.

Încă un rînd de trepte metalice şi am ajuns pe puntea de serviciu. La doar doi metri dedesubt, mici pontoane detaşabile coborau pînă în apă. Auzeam plescăitul ei în jurul carenei, un zgomot întotdeauna mai violent decît te-ai aştepta după ce-i admiri de pe puntea superioară depărtările calme şi albastre. Cîteodată bărcile de serviciu rămîneau peste noapte. Alteori se întorceau la insule după ce îşi lăsau încărcătura. Dar erau atît de multe şi tot veneau şi plecau, încît trebuia să mai fi fost vreuna aici, nu?

Şi chiar era. Tocmai în capătul opus, era un bocaport deschis pe o latură a navei. Boarea de aer sărat şi plescăiturile unei mici ambarcaţiuni amarate alături, ce sălta pe valurile agitate, pluteau pînă la mine prin deschizătură.

Ajunsesem la doar trei metri de ea cînd mi-am dat seama că podeaua de sub tălpile mele era căptuşită cu un strat subţire de cauciuc pentru a păstra aderenţa cînd valurile

se revărsau înăuntru. Pe jos era cauciuc, dar eu auzeam ecou de paşi pe metal. Două seturi de paşi.

M-am întors şi m-am trezit nas în nas cu Soren şi Kelis.

— Ei, le-am spus, bănuiesc că nu dă bine chestia asta.

Soren a pufnit într-un fel care se prea poate să fi fost un rîset. Kelis a părut... aproape supărată. Ca şi cum aş fi dezamăgit-o într-un fel.

— Te gîndeai c-ai putea să te operezi singură, să-l scoţi, nu?

Am dat din umeri.

— Sau poate voiam doar să-mi dezmorțesc picioarele.

— Nu te-ar fi ajutat cu nimic, a continuat ea, apropiindu-se, fără să ţină însă nimic în mînă; nu îndreptase nici o armă către mine, nu încă. Sistemul de urmărire e mult mai sofisticat decît îţi închipui. Pentru fiecare individ e programată cîte o zonă de plimbare liberă. Se declanşează o alarmă cînd iese cineva din zona lui.

— Şi eu tocmai am ieşit din a mea, mi-am dat cu presupusul, dar ea a scuturat din cap.

— Douăzeci de metri mai încolo cu barca aia, ai fi ieşit. Ne-am gîndit să te oprim înainte să se-ntîmple asta.

S-a uitat la Soren, iar el i-a întors privirea. Pentru prima dată am remarcat felul în care se apleca spre ea, abia sesizabil, de cîte ori îi era în preajmă, ca o plantă ce se orientează către soare. Lui nu-i pasă de mine, mi-am spus. A venit pentru că i-a cerut ea să vină. Încă o informaţie pe care o puteam indexa ca s-o folosesc mai tîrziu – dacă exista un „mai tîrziu".

Încă nu dusese nici unul mîna la armă. Nu păreau să mă considere periculoasă în vreun fel. *Atac-o pe Kelis,* a rostit o voce din interiorul meu, *ia-o prin surprindere, ia-i arma. Împuşcă-l pe Soren.* Posibil, oarecum. Dar n-aveam de gînd s-o fac.

— Ei... şi cum anume m-aţi găsit?

Kelis a ridicat din umeri.

— Ştiam ce plănuieşti... Toată ziua ai stat în tensiune. Prea făceai pe nepăsătoarea. Pe vremuri, înainte, eram gardian la puşcărie. Cu vremea înveţi să citeşti semnele.

M-a surprins cu asta. Nu atît cu informaţia în sine, fiindcă nu era prea greu de închipuit, cît cu faptul că petrecusem atîtea ore cu ea şi niciodată n-o întrebasem despre viaţa ei de dinainte, nici măcar nu-mi trecuse prin cap s-o întreb.

Molima era ca un zid mare şi negru care delimita trecutul. Nu puteai să te caţeri pe el, şi-atunci, la ce bun să vrei să ştii ce era dincolo?

— Va să zică, aţi coborît aici şi-aţi aşteptat? (Era descurajant să conştientizez că fusesem într-atît de transparentă.) De ce?

Ea şi-a mutat greutatea pe celălalt picior şi, pentru prima dată de cînd o cunoşteam, a părut nesigură pe sine. Răspunsul a venit de la Soren:

— Regina M te-ar omorî dacă ar şti ce-aveai de gînd.

— Şi voi n-aţi vrut să se-ntîmple asta?

A ridicat din umeri şi a s-a uitat la Kelis.

— Ea n-a vrut.

— Ai venit aici ca să rămîi aici, a spus Kelis. Acceptă situaţia.

— Şi dacă nu pot să accept?

Ea şi-a mutat privirea de la mine către vidul întunecat al bocaportului deschis şi nu s-a deranjat să-mi răspundă.

În ziua următoare m-am întors în laborator să cercetez o problemă al cărei răspuns îl cunoşteam deja. Totuşi, e drept că sursa infecţiei era evidentă, dar cum de se transformase aşa rămînea un mister. Cîţiva ani petrecuţi ca asistent în cercetarea ştiinţifică mă ajutaseră să mă perfecţionez în arta de-a părea ocupată fără a face mai nimic; bănuiam că celorlalţi savanţi din încăpere nici nu le trecea prin cap că toate culturile celulare şi lamelele pe care le

preparam cu mare atenţie erau complet lipsite de noimă. Singurul lucru pe care reuşisem să-l stabilesc cu certitudine era că virusul se transmitea pe calea sîngelui, nu prin aer. Măcar informaţia asta i-o puteam oferi Reginei M.

Kelis şi Soren se întorseseră şi se ţineau după mine ca nişte umbre din clipa în care mă trezisem. Îmi închipuiam că era decizia lor. Voiam să cred despre Kelis că nu-i spusese Reginei M ce se întîmplase în noaptea precedentă. Privirea îmi fugea cînd şi cînd, involuntar, către masa de autopsie din centrul camerei. Către micile şanţuri poziţionate numai bine ca să transporte sîngele.

Am simţit tensiunea din laborator înainte s-o observ pe ea. Am simţit-o mai ales din partea lui Kelis, iar cînd am ridicat capul şi-am văzut-o pe Regina M în pragul uşii, n-am ştiut ce să cred despre Kelis – dacă era tensionată fiindcă mă trădase ori fiindcă n-o făcuse.

Regina M a surîs, iar eu tot nu m-am lămurit; expresia ei era impenetrabilă ca a unui funcţionar bancar.

— Hai să facem cîţiva paşi împreună, mi-a spus, dînd din cap către Kelis şi Soren într-un fel care le dădea de înţeles că nu erau incluşi în invitaţie.

O dîră subţire şi rece ca gheaţa mi-a alunecat pe şira spinării.

— N-am apucat să vorbim ca lumea de cînd ai venit, a spus ea după ce am ieşit din laborator şi ne-am îndreptat către treptele ce duceau către puntea superioară.

— Sînt convinsă că ai fost foarte ocupată, am replicat, injectîndu-mi vorbele cu o notă ironică.

Era conştientă că n-o simpatizam şi ar fi devenit suspicioasă dacă începeam să mă prefac că-mi plăcea de ea.

— Pe vremuri eram cadru universitar, ştiai asta? Lector la catedra de psihologie evoluţionistă la LSE*.

---

* London School of Economics and Political Science, una dintre cele mai prestigioase instituţii de învăţămînt superior din lume.

Am întors capul să mă uit la ea: codiţe împletite pe scalp, decorate cu mărgele, ochi mari şi privire meditativă. Nu era prea greu de crezut.

— Ai urcat pe scara socială.

— Am coborît, vrei să spui, mi-a replicat ea, apoi a ridicat o mînă să-mi oprească dezacordul înainte de a-l putea rosti. Nu, e-n regulă. Ştiu exact ce gîndeşti despre mine. Mă consideri responsabilă pentru toate morţile la care ai asistat, îţi mai imaginezi şi altele şi ai perfectă dreptate. Sînt responsabilă şi au mai murit şi alţii. Mă consideri un monstru.

Mi-am ferit iar privirea, pentru că nu voiam să vadă cît era de adevărat.

— Dar tu te afli într-o situaţie unicat, a continuat cu voce joasă. Eşti singura persoană din lume care n-a văzut ce s-a petrecut după Molimă. Tu poţi să-ţi imaginezi în continuare despre natura umană toate drăgălăşeniile pe care patru mii de ani de civilizaţie ne-au îngăduit să le credem. Ai auzit de „Leviatanul" lui Hobbes?

Am dat din cap că nu.

— Dar ai auzit de viaţa care e dezgustătoare, brutală şi scurtă, nu? Ăsta e un citat din Hobbes, care spune că aşa e cînd nu există un stat, un Leviatan atotputernic, care să-i oblige pe oameni să asculte doar de partea bună a firii lor.

— Păi... şi? Ştiai cît de răi pot fi oamenii şi te-ai hotărît să fii şi mai rea? Era inevitabil să devii un monstru, aşa că te-ai hotărît să accepţi situaţia în loc să te împotriveşti?

Ea mi-a adresat acel zîmbet mic şi plin de superioritate al profesorului care se pregăteşte să marcheze în meciul cu un student din anul întîi.

— Hobbes a văzut, iar Molima a demonstrat, ce pot să devină fiinţele umane în absenţa unui monopol de stat asupra violenţei. Mă crezi pe mine rea, crezi că societatea asta e rea, dar asta numai fiindcă n-ai apucat să vezi restul lumii. Sînt nevoită să fiu dictator, cineva trebuie să fie, fiindcă cealaltă variantă e haosul.

— Oamenii aceia din Paris păreau să se descurce foarte bine pînă să apărem noi acolo.

Vorbele îmi musteau de amărăciunea acumulată în ultimele două săptămîni.

— Ba nu, nici vorbă. Trei sferturi dintre ei erau morți deja. Jumătate dintre femei fuseseră violate – şi nu întotdeauna de bande rivale. Copilul ăla pe care l-ați lăsat în urmă... maică-sa nu ştia cine era tatăl. Putea fi oricare dintre bărbații care-au prins-o pe-afară după lăsarea serii şi-au făcut ce-au vrut cu ea şaptesprezece ore la rînd. Crezi tu că ce vezi aici e rău, Jasmine, crezi că eu sînt un monstru, dar asta doar fiindcă n-ai văzut alternativele.

Era prima dată cînd punea atîta pasiune în voce. Lumina care i se aprinsese în ochi avea în sfîrşit o altă cauză decît amuzamentul rece.

— Nu stau ei locului doar din cauza dispozitivelor din picior. Oricît ai vrea tu să crezi aşa ceva.

— Şi de ce-mi spui toate astea? am întrebat într-un tîrziu.

Ajunseserăm pe puntea superioara. Soarele, nisipurile îndepărtate, pînă şi cerul, totul era de un alb crud. Inflexibil.

Nici măcar nu se uita la mine, privea la întinderea oceanului. Şi, cu toate că ştiam că franchețea de mai devreme fusese veritabilă, mai ştiam şi că fusese calculată.

— Tu stai doar din cauza dispozitivului din picior, şi asta nu-i o atitudine sănătoasă. Vreau să crezi în ceea ce facem aici. N-am nevoie de sclavi, am nevoie de adepți, din cei dedicați. Şi vreau să nu mai încerci niciodată figura de azi-noapte. Pentru că dacă mai încerci o dată te omor. Şi n-o să se întîmple nici pe departe aşa repede şi curat ca morțile la care ai asistat în Irlanda.

Am zîmbit cu amărăciune şi n-am scos o vorbă. Ce era să spun? Eram absolut convinsă că şi-ar fi transpus amenințarea în fapt. Am dat din cap aprobator, fără să ştiu exact ce voiam să aprob sau ce şi-ar închipui ea că aprob.

Apoi m-am întors în linişte înăuntru, la adăpost de soarele nemilos.

Haru era tot acolo unde îl văzusem de dimineaţă, cocîrjat deasupra unui desen care înfăţişa foarte viu o fată tînără sfîşiată în bucăţi de zombi. Lîngă el, piscina pentru copii era toată numai lintiță subţire.

— În regulă, i-am spus. De ce-ar trebui să am încredere în tine?

A părut surprins, dar nu l-a ţinut mult. A zîmbit.

— Fiindcă şi eu vreau să scap de-aici şi cred că poţi să mă ajuți. Ştii şi tu că am avea mult mai multe şanse împreună.

— Viața ta aici nu-i chiar rea. De ce-ai vrea s-o schimbi?

A deschis mapa de piele de care nu se despărţea niciodată şi, pe moment, am crezut că voia să-mi arate alt desen. Dar obiectul pe care l-a tras de acolo era o fotografie puțin îndoită pe la colţuri: imaginea unui băiat de vreo zece ani, şezînd cocîrjat într-un scaun cu rotile, cu picioarele plăpînde răsucite ca nişte perii de curățat pipe.

— Fiul meu, a spus Haru. În Japonia. În nici un caz nu-i genul de om pe care şi l-ar dori Regina M în această „Bravă lume nouă".

— Atunci, hai să vorbim despre ce-avem de făcut.

A doua zi după ce Regina M îmi oferise acel bizar discurs de încurajare, Haru mi-a făcut cunoştinţă cu Ingo: piele negru-albăstruie, accent african plăcut, misterios. Un chip de băiețandru care probabil că era mai în vîrstă decît părea.

— Eu mă ocup de rețea, mi-a spus, apucîndu-mi mîna şi strîngîndu-mi-o cu fermitate.

Avea degete lungi, de pianist, dar vedeam prea bine că majoritatea oaselor din ele fuseseră rupte cîndva în

trecut şi sudate strîmb. Nici n-aveam nevoie să-l mai întreb de ce voia să evadeze.

— Rețeaua de computere?

El a dat din cap aprobator.

— Şi presupun că slujba ta nu înseamnă doar să le spui oamenilor să închidă din buton şi să deschidă iar, nu?

N-a zîmbit. M-am întrebat dacă zîmbea vreodată, într-atît de neted îi era chipul.

— Eu mă ocup de tot. Inclusiv de sistemele de urmărire.

— Poți să le dezactivezi?

— Desigur.

Iar de data asta chiar a zîmbit, dar zîmbetul nu i se deosebea prea mult de un mic spasm vertical al buzei.

— Permanent?

A scuturat din cap.

— Ea m-a pus să protejez cu parolă serverul central şi şi-a scos la imprimantă toate informațiile.

— Dar tu eşti cel care-a stabilit parola, aşa că...

— Nu e proastă. Am lucrat patru inşi la treaba asta. Eu am fost şeful proiectului, dar ne-am supravegheat reciproc munca. Şi ne-a spus că, dacă vreunul dintre noi vede ceva şi nu raportează, o să fim pedepsiți ca şi cînd am fi făcut-o chiar noi. Nu există nici o vulnerabilitate. Sistemul nu poate fi spart.

— Bine, atunci – şi am lăsat privirea în jos, dezamăgită. Dar poți să-l dezactivezi măcar pentru scurt timp.

— Da, a răspuns. Asta pot.

După discuția cu Ingo am rămas în aşteptare şi, o săptămînă mai tîrziu, am primit ce-mi trebuia: un cadavru proaspăt de la plantații şi un motiv ca să-i fac autopsia. Douăzeci de ani, în cea mai bună formă fizică, decedat dintr-o cauză misterioasă. M-am surprins aproape zîmbind în fața membrilor familiei cînd mi-au spus ce se întîmplase;

cum vorbea liniştit despre vreme şi în momentul următor era mort. Se uitau la mine cu feţele lor amorţite şi brăzdate de lacrimi, sperînd că aveam vreo explicaţie pentru pierderea lor subită şi sfîşietoare, iar zîmbetul mi s-a topit în nefiinţă.

Am contactat nava prin radio, cerînd să fie eliberat laboratorul ca să pot face autopsia unui potenţial vector infecţios.

— Sînt convinsă că nu-i nimic, doar o inimă slăbită, i-am spus Reginei M. Pot să-l deschid şi-aici dacă preferi, să aruncăm repede o privire. Pe urmă familia poate să şi-l ia înapoi şi să-l îngroape tot azi.

— Nu, a spus ea, mai bine să nu riscăm. Echipamentul de care dispui acolo nu e suficient de sofisticat ca să depisteze toate detaliile importante. Adu băiatul aici... şi rămîi în carantină pînă o să fii în stare să-mi confirmi că nu e nici un pericol. În afară de tine, nu vreau să mai intre altcineva în contact cu cadavrul.

— Bine, i-am spus, dar va trebui să ţii şi familia la izolator.

Mi-a revenit zîmbetul, iar de data asta nu mai puteam cu nici un chip să-l şterg. Am oprit convorbirea înainte ca Regina M să mi-l detecteze în voce.

Cît am tăiat la omul ăla ca să-l deschid, m-am ferit să-i privesc chipul. Eram convinsă că aş fi citit pe el o acuzaţie, că profanam fără nici un motiv singurul lucru care mai rămăsese din el pe lumea asta. Mai întîi pieptul şi, da, o vedeam, gaura din inimă care-l omorîse. Dar nu era nimeni în laborator cu care să împărtăşesc descoperirea, fiindcă spectrul unui agent infecţios era cu mult mai terifiant într-o lume post-Molimă. Am tăiat mai departe, ca şi cum mă aflam în căutarea a ceva mult mai puţin evident.

Scoaterea cipului ar fi trebuit să fie uşoară – tai coapsa pînă la os, şi gata. Doar că Reginei M i-ar fi ajuns să arunce o singură privire la cadavru ca să afle exact ce făcusem. Şi eram al naibii de sigură că avea să se uite la cadavru.

Însă organele... pe astea aveam un motiv foarte bun să le studiez. Am scos ficatul şi pancreasul, maţele purpurii încolăcite, lăsînd duhoarea de rahat pe jumătate fermentat să se împrăştie în atmosfera antiseptică a laboratorului. Trupul uman e ca o valiză îndesată pînă la refuz. Te uiţi la tot ce iese din el şi nu-ţi vine să crezi prin ce miracol biologic au încăput toate acolo.

Am luat mostre de ţesut din fiecare organ şi le-am privit la microscop pe toate – avea un ficat ca de sexagenar; cred că trecuse de la laptele de ţîţă direct la rom. Nimic notabil la rinichi sau testicule, dar nici nu mă aşteptam să găsesc ceva acolo. În cele din urmă, m-am întors la scopul real al acestei activităţi: să-mi croiesc drum prin cavitatea toracică, acum golită, şi să extrag o bucăţică din centura pelviană. Am luat fragmentul de os îngălat de sînge şi l-am strecurat în buzunarul pantalonilor, în punguţa de plastic cu închizătoare pe care o ascunsesem acolo mai devreme.

Apoi am forat şi mai departe, prin carne, pe lîngă marginea osului. Mă năpădeau amintiri nedorite despre gătitul pentru *el*, despre cum tăiam carnea crudă în timp ce el îşi ferea privirea, prefăcîndu-se prea îngreţoşat ca să se poată uita. Despre cum nutream ficţiunea că slujba lui nu era inversul slujbei mele, transformarea vieţii în moarte. *Ţi-e mai bine fără el*, a rostit o voce în mintea mea, şi nu prea ştiam dacă era Vocea, care se trezea din amorţeala indusă de narcoticele pe care le băgasem în mine în ultimele săptămîni, sau pur şi simplu vocea raţiunii, pe care nu fusesem niciodată în stare s-o aud pe vremea cînd mă aflam în preajma lui. Dragostea nu e oarbă, asta-i problema. Vezi toate defectele şi toate piedicile insurmontabile – doar că nu-ţi pasă.

Mie continua să nu-mi pese. Pînă la urmă, ăsta era motivul pentru care trebuia să scap de-acolo. Puteam să-mi spun tot soiul de minciuni comode despre eliberarea de sub despotism, dar pînă la urmă tot despre el era vorba. Cît rămîneam acolo, n-aveam nici o şansă de a-l revedea. Afară, în lumea largă, poate... şi acest poate îmi era de ajuns.

Şi iată-l, în sfîrşit. Cipul care fusese inserat adînc în os, însă nu suficient de adînc cît să nu-l pot extrage de-acolo. A ajuns şi el în buzunarul meu, după care tot ce-am mai avut de făcut a fost să îndes la loc toate organele şi să cos cadavrul cît mai frumos cu putinţă, fiindcă acesta era trupul pe care avea să-l îngroape familia, ultima imagine care le mai rămînea de la cel pe care îl iubiseră. Nu era cine ştie ce compensaţie, dar era tot ce puteam să le ofer.

Apoi m-am dus să-l văd pe Ingo.

— Magnetism, mi-a spus el – cipul părea minuscul în culcuşul roz al palmei sale. Dacă e suficient de puternic, îl demagnetizezi.

— Grozav. Că doar magneţii gigantici sînt exact genul de lucruri pe care să le găseşti aşa, aruncate la întîmplare pe navă.

— Nu, a replicat el foarte serios. Cred că te înşeli. E foarte puţin probabil să existe un magnet suficient de mare pe vreo navă din flotă.

Pe la spatele lui, Haru şi-a dat ochii peste cap, iar eu a trebuit să-mi reprim zîmbetul, deşi în realitate nu era prea amuzant. Dacă nu eram în stare să rezolvăm problema asta, planul era mort şi-ngropat. Trebuia deci să dezactivăm cipurile.

Ne aflam într-o cămăruţă plasată pe o latură a laboratorului principal, care găzduia centrifuga şi o colecţie de recipiente cu embrioni care îi furnizau lui Haru pretextul

pentru a se afla aici. În timp ce noi discutam, el desena un soi de calmar monstruos ieşind din maşinăria aflată în centrul camerei. Unul dintre tentacule se pregătea să-l înşface – ori poate să-l atace în mod indecent – pe cel mai lipsit de haz dintre colegii mei de laborator. Ingo îmi studia laptopul, pe care îl raportasem ca fiind stricat. Estimam că mai aveam vreo cinci minute de discutat înainte ca mica noastră reuniune să înceapă a isca suspiciuni. După aceea, aveam să-l folosim iar pe Haru pe post de intermediar.

Mi-am întors privirea la ceea ce lucram în acel moment, o cultură de ţesut pe care o prelevasem de la Infectatul acum pe jumătate putrezit şi din care n-aveam să obţin nimic. Nu mă apropiasem cîtuşi de puţin de elucidarea misterului prin care Leacul se transformase din vaccin în virus, iar lipsa mea de rezultate începea s-o calce pe nervi pe Regina M. Un motiv în plus să depistăm o metodă de-a dezactiva cipurile.

— Dar electricitatea? am spus. N-am putea prăji chestiile astea?

— Ba da, a spus Haru, în timp ce mîna i se mişca repede schiţînd fulgere în jurul monstrului calmar. Şi ne-am prăji şi pe noi în acelaşi timp.

— Corpul uman poate supravieţui unei lovituri de trăsnet. Un curent care să dezactiveze cipurile ne-ar putea lăsa în viaţă. Corect? l-am întrebat pe Ingo.

El a ridicat fruntea, gîndindu-se la varianta asta cu obişnuita lui încetineală care te scotea din fire. Apoi a dat din cap aprobator.

— Da, e posibil.

— „Ar putea"? a spus Haru. „Posibil"? Nu cuvinte de-astea vrei să auzi cînd discuţi despre douăşpe mii de volţi care să-ţi treacă prin şira spinării. Da' „categoric" sau „absolut nici un pericol", de cuvintele astea ce ziceţi?

— Dar electricitate de puterea asta, am continuat să mă adresez lui Ingo, e de găsit pe vreundeva pe navă?

— În sala motoarelor. Poate, a spus el şi a ridicat din umeri. Nu ştiu sigur. În munca mea folosesc curent cu mult mai slab.

— Atunci, va trebui să te pui pe căutat, i-am spus lui Haru. Vezi ce poţi găsi.

— Sigur, de ce nu? Poate o să ne dea nişte superputeri, o să ne transforme în Team Electro – asta, ştii, dacă nu ne omoară pe toţi mai-nainte.

A urmat Barbados, iar Haru mi-a arătat iar blocul lui de desen. Schiţele deveneau tot mai sălbatice, mai fanteziste, de parcă apropierea evadării îi aprindea imaginaţia, sau poate doar lăsa să se întrevadă cotloanele întunecate ale subconştientului său. Oare ce-ar zice despre ele Regina M?

Mă întrebam dacă i le arăta măcar, acum, cînd era cîte ceva nou în ele – ascuns în logo-ul de pe un tricou, în modelul covorului. În ultimele două săptămîni, Haru elaborase scrupulos planuri ale navei: cîte un desen pentru fiecare punte. Iată aici, în compoziţia aparent aleatoare a frunzelor unui copac, contururile insulelor, cu fiecare bază militară evidenţiată în nuanţe de gri mai întunecate. Valurile oceanului dintr-un alt desen reprezentau diagrama unui circuit complex, un plan al reţelei electrice de pe navă. Iar în fiecare desen care înfăţişa noaptea, stelele erau hărţi de care aveam nevoie pentru a ne călăuzi pe drumul spre libertate.

— Asta-i tot? I-am întrebat.

— Am fost peste tot pe navă. Pînă şi în apartamentul Reginei M. E totul aici.

— Şi nimeni n-a suspectat nimic?

— Am eu faţă de suspect?

A rînjit şmechereşte, arătîndu-şi strungăreaţa din faţă – şi nu, n-arăta suspect. Arăta ca tocilarul simpatic care nu

s-a ales cu fata la sfîrşitul unui film de John Hughes. Ceea ce, avînd în vedere că tot planul nostru depindea în mare măsură de el, nu mă umplea de încredere.

— Deci sîntem gata, a spus.

— Da, am spus şi eu. Cred că sîntem gata.

În dimineaţa aceea m-am trezit la ora patru, ca să descopăr că Vocea se întorsese, furişată printre gînduri undeva în subconştient. *Trebuie să fii atentă,* mi-a spus. *În nimeni nu poţi să ai încredere.*

Dar asta ştiam deja. Mi-am luat doza matinală de antipsihotice, una mai scăzută decît îmi trebuia în realitate – însă doar aşa mă puteam aduna ca să rezist călătoriei, pînă reuşeam să găsesc undeva pe continent vreo farmacie abandonată. *Dacă* reuşeam să găsesc vreo farmacie. Vocea, binecuvîntată fie-i absenţa din mintea mea de cînd fusesem salvată din bază, se transformase într-o şoaptă neostoită undeva la hotarul dintre conştient şi subconştient. Faptul că ştiam de prezenţa ei mă umplea de panică şi era ca o ameninţare ce avea să se îndeplinească într-o bună zi.

Poate însuşi planul acesta de evadare, nevoia disperată de a fugi de aici, emana de la Voce. Nebunie cu aspect de sănătate.

Ducă-se dracului, o să-mi fac griji cu asta după ce mă văd plecată.

De data asta nu mai avea nici un rost să ţin lumina stinsă. Mulţumită lui Ingo, camerele de supraveghere din camera mea transmiteau în buclă silueta mea întinsă în pat, dormind dusă. Ei, da, am văzut destule filme cu jafuri la viaţa mea, şi ce? Dacă ideea funcţionează, asta e.

Haru, care mă aştepta pe hol, mi-a zîmbit încordat, neliniştit. Apoi mi-a oferit o armă, un Magnum robust cu amortizor gata ataşat la capătul ţevii. Şi-a frunzărit schiţele şi, ghidîndu-se după ele, a pornit prin miezul navei.

Trebuia să urmăm cu exactitate ruta convenită cu Ingo, altminteri mica lui şmecherie cu înregistrarea în buclă n-ar mai fi funcţionat. Calculaserăm totul la secundă, oprindu-ne la capătul fiecărui coridor şi la piciorul fiecărei scări ca să ne confruntăm cu orarul ascuns de Haru într-un desen cu codiţele împletite ale Reginei M.

Ingo învățase orarul pe de rost. Avea memorie eidetică, aşa ne-a spus. Sindromul Asperger, îmi stătea pe limbă, dar nu-mi venea să-i zic în față.

Vasul era cufundat în tăcere la fel ca în noaptea primei încercări, eşuate, de evadare. Era atîta linişte, încît sunetul paşilor noştri, foşnetul lor moale pe covorul jerpelit, părea o ofensă. Nava dorea să se odihnească, şi iată-ne pe noi trezind-o.

Era şi pustiu. Aleseserăm momentul în care două echipe de recrutare forţată erau plecate în misiune, iar un alt contingent de soldaţi se afla pe St. Martaan pentru odihnă şi recreere. Coboram un şir de trepte, traversam o punte, treceam prin pustietatea rezonantă a cazinoului, coboram alte trepte, şi în tot acest timp mă gîndeam că poate n-aveam să ne întîlnim cu nimeni.

Ceea ce nu era posibil, desigur.

Am recunoscut chipul femeii imediat ce am dat colţul şi am văzut-o sprijinită de uşa închisă a liftului, cu o ţigară pe care probabil o ocrotise săptămîni întregi pînă să ajungă să se bucure de ea departe de mîinile hrăpăreţe ale colegilor ei.

A ridicat privirea spre noi, luată prin surprindere, dar nu speriată, şi mi-am amintit brusc că o chema Jeannine. Auzisem pe cineva strigîndu-i numele în sala de mese, să tot fi fost două săptămîni de-atunci. În prima clipă am rămas pe loc, ca paralizată. Dar apoi am văzut cum începeau să i se îngusteze ochii a bănuială şi mîna să i se mişte încet către armă, iar în momentul în care totul s-a redus la care pe care, alegerea a devenit mult mai simplă.

O răbufnire stridentă, înăbuşită de amortizor, şi glonţul a nimerit-o în gîtlej. Nu acolo ţintisem, dar treaba era făcută. Jetul de sînge arterial a împroşcat uşa liftului, iar cîteva picături mi-au aterizat pe obraz şi în păr. A ridicat zadarnic mîinile să-şi acopere gîtul. Avea acea expresie şocată pe care o afişează uneori oamenii tineri atunci cînd mor. De neîncredere în faţa faptului că viaţa lor chiar se poate sfîrşi în felul acela.

Am simţit cum mă trăgea Haru de braţ şi mi-am dat seama că stăteam ţeapănă în faţa ei, întrebîndu-mă cum aş putea s-o doftoricesc. Cum aş putea s-o vindec.

Medicul, tot... Deşi nu prea. Acum nu mă mai puteam numi medic.

L-am lăsat pe Haru să mă tragă de-acolo, pornind mai departe pe scări în jos şi prin holurile nesfîrşite şi slab luminate, de parcă jucam un *first-person shooter* tern şi plictisitor. Acum alergam. Odată ce descopereau primul cadavru, pentru noi se termina jocul.

La următorul om în care am tras n-am mai stat cît să-l văd murind. Glonţul a lovit în cap de data asta şi oricum n-a rămas mare lucru din faţa lui ca să-l pot recunoaşte.

La al treilea, glonţul a avut de parcurs o distanţă mare, iar sunetul pe care l-a făcut cînd a lovit cloazonul a fost al naibii de puternic. Cu următorul foc l-am nimerit în piept, înainte de-a apuca să-şi scoată arma de la cureaua pantalonilor scurţi, dar o comisesem deja. Toţi cei care auziseră ştiau deja cu exactitate ce sunet era acela. Deja începeam să aud voci înalte, primul indiciu că probabil fusese dată alarma.

Eram la doar zece paşi de uşă cînd au pus mîna pe noi. De data asta se aşteptau să le opunem rezistenţă şi ştiau că eram înarmată. Armele lor n-aveau amortizoare şi urlau scuipîndu-şi gloanţele în direcţia noastră. Unul mi-a ratat capul cu cîţiva centimetri, asurzindu-mă cu răsunetul lui în ureche încă multă vreme după ce am plonjat afară din

compartiment şi am trîntit uşa în urma noastră, răsucind ventilul care ne încuia în una dintre puţinele cabine ale navei care fuseseră proiectate să fie apărate din interior.

Camera serverelor arăta ca într-un film science fiction din anii şaptezeci: cutii argintii de mari dimensiuni şi o mulţime de lumini intermitente. S-au auzit şase bufnituri în uşă – cineva îşi golise încărcătorul în ea. Mare ţeapă. Chestia aia era proiectată să reziste la de toate în afară de explozivii de mare putere.

Haru îşi răsfoia frenetic blocul de schiţe.

— Rahat. Rahat! Unde e?

— În desenul ăla cu robotul uriaş... orizontul new-yorkez.

— Ştiu care e! a ţipat el.

Mi-am dat seama că era îngrozit. Îi curgea sudoarea pe faţă, respira greu şi neregulat.

Priveliştea spaimei lui m-a făcut s-o observ pe a mea pentru prima dată.

— Era ultima schiţă, i-am spus cu o voce dintr-o dată slabă şi tremurătoare.

Însă aveam dreptate. Zgîrie-norii profilaţi pe cer respectau un model minuţios de lumini şi umbre, o schemă exactă a cablurilor de care trebuia să tragem şi a celor pe care trebuia să le lăsăm în pace. Îmi tremurau mîinile la fel de tare ca vocea. Totul în mine îmi spunea *fir-ar a dracului de viaţă, grăbeşte-te, ăia-s la uşă,* dar mi-am strîns toate puterile ca să-mi înăbuş panica şi mi-am văzut mai departe de treabă, încet şi metodic, server cu server şi router cu router.

Nu ne puteam permite să scoatem din funcţiune ce nu trebuia. De unele echipamente urma să avem nevoie mai tîrziu.

Pocnetele de afară încetaseră, dar auzeam voci înfundate, tot mai multe la număr. Probabil cît de curînd aveau să aducă şi explozibili. Însă aveau să chibzuiască o vreme

înainte de-a-i folosi, fiindcă nu existau înlocuitori pentru serverele din încăpere. În plus, se gîndeau că odată și-odată tot trebuia să ieșim de-acolo.

Numai că nu era nevoie să ieșim. Cînd pui o grămadă de computere și accesorii în pîntecele unei nave maritime, bine-ar fi să te asiguri că poți să le răcești ca lumea – iar conductele prin care pătrundea aerul erau suficient de mari ca să lase oamenii să iasă. Trapa era în colțul opus al camerei, chiar deasupra capetelor noastre. Deșurubarea ne-a luat un minut și apoi am șters-o de-acolo.

Isuse, îngust mai era tubul ăsta. Am încercat să mă împing cu forța printr-un spațiu menit să fie circulat doar de aer, stîlcindu-mi obrazul de coapsa lui Haru, care se împingea și el înaintea mea. Simțeam cum mă apasă pereții de jur-împrejur, storcîndu-mi aerul din plămîni. Am încercat să nu mă gîndesc la faptul că Haru era mai masiv decît mine. Dacă el rămînea înțepenit, nu mai era loc nici de întors, nici de mers înainte.

Am auzit din spate sunetul distinct al unei explozii și în clipa următoare am simțit un curent de aer cumplit de fierbinte năvălind prin tub. Izbutisem să proptesc capacul pe deschizătură în urma noastră, dar n-avea să le ia mult timp pînă să se prindă pe unde fugiserăm.

Speram că n-aveau la îndemînă planurile navei. Dacă le aveau, ar fi aflat cu exactitate în ce punct urma să ieșim la suprafață și puteam să fim convinși că ne-ar fi așteptat acolo un comitet de întîmpinare. Mi-a răsărit iar în minte masa de autopsie, cu micile șanțuri netede prin care se scurgea sîngele.

Dar poate nici măcar n-aveam să mai ieșim de-aici. În fața mea, Haru se oprise brusc. Îi auzeam respirația șuierătoare și-i simțeam izul acru al sudorii. Se panicase, era pe punctul de a-și pierde cumpătul.

— Mișcă-te mai departe, i-am strigat, iar sunetul, înăbușit de trupurile noastre, aproape s-a pierdut pe distanța

scurtă de la gura mea pînă la urechile lui. Ăştia-s în spatele nostru.

— E un urcuş, mi-a strigat şi el. Nu pot... Nu cred că pot să mă urc pe-acolo.

— Păi, încearcă!

Am auzit din spate, mai tare decît vocile noastre, scrîşnetul capacului mutat din loc. Conducta era dreaptă pînă în acel punct. Dacă aduceau o torţă în dreptul ei, ne vedeau imediat.

Haru pur şi simplu nu se urnea din loc. Am întins braţele în faţă, mi-am lipit palmele de tălpile încălţărilor lui şi am împins frenetic.

În loc să-l mişc pe el înainte, presiunea m-a mutat pe mine înapoi. Legile fizicii le cunosc de la zece ani. În spatele meu, la doar cîţiva metri distanţă, altcineva începea să urce pe conductă.

— Mişcă-te dracului! am răcnit la Haru.

Şi, în sfîrşit, s-a pus cumva în mişcare, îndoindu-şi spinarea într-un unghi imposibil şi împingîndu-se înainte cu ajutorul degetelor de la picioare. M-am tîrît după el, cuprinsă de disperare. Însă atunci cînd am ajuns la cotul conductei, aproape patruzeci şi cinci de grade în sus, iar după vreo treizeci de centimetri din nou patruzeci şi cinci de grade, de data asta în jos, mi-am dat seama imediat de ce i se păruse atît de greu. Mi se înţepeniseră umerii în spaţiul strîmt de sub partea de sus a conductei şi agonizam cu genunchii striviţi de podeaua metalică. Capul mi se răsucise pînă aproape să-mi rup gîtul. Şi acum *eu* eram cea care nu se mai mişca. În faţă, Haru punea deja distanţă între noi, mişcîndu-se cu iuţeală, parcă aplatizat tot între metale. În spate, cineva se apropia rapid de noi. O voce pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Curtis ne-a strigat „Opriţi-vă! Înapoi!", dar asta nu s-ar fi întîmplat nici dacă îngheţa iadul. Nu ştiu cum am reuşit, dar deodată m-am pomenit că treceam peste îndoitură, iar focul de armă care

a răsunat în urma mea prin conductă m-a asurzit şi de urechea cealaltă, însă glonţul a trecut mai jos de mine, fără să mă atingă. Curtis, care era şi el un ins masiv, n-ar fi putut cu nici un chip să depăşească îndoitura aceea şi să vină după noi.

Cînd ne-am revărsat afară din conductă prin ieşirea de pe puntea de deasupra, am dat de Ingo, care ne aştepta.

— Ei, a mers uşor? ne-a întrebat.

M-am uitat la Haru şi amîndoi am izbucnit într-un rîs cu accente isterice. Pantalonii lui erau sfîşiaţi, iar pieptul meu era marcat de lungi tăieturi paralele în locurile în care mi se încreţise tricoul şi podeaua conductei mă jupuise ca o răzătoare.

— Dispozitivul de urmărire e dezactivat? a întrebat Haru cînd am reuşit să respirăm normal şi o porniserăm deja pe coridor.

Acum aveam toţi arme, nu mai era nevoie de nici o cronometrare prudentă, doar de viteză. Eram trei împotriva unui echipaj de patru sute treizeci şi şapte de inşi. Ce ne mai trebuia acum era ca ei să presupună, în mod firesc, că, odată dezactivat dispozitivul de urmărire, ne îndreptam către bărcile de serviciu.

Numai că noi nu coboram, ci urcam.

— A picat toată reţeaua de computere, ne-a informat Ingo. O să le ia cel puţin douăşpe ore s-o repare. Mai degrabă o zi întreagă, aş zice.

Am cotit o dată, apoi încă o dată. Doi soldaţi – Ingo i-a doborît fără să clipească, nici măcar n-a părut că ne observaseră. Încă o cotitură, şi o femeie s-a apropiat de noi de pe un hol secundar, privindu-ne cu un aer surprins. Nu se număra printre cei care ne vînau, dar tot am împuşcat-o, dintr-un reflex provocat de nebunia luptei, care a făcut să-mi tresară degetul pe trăgaci. Primul glonţ i-a trecut prin umăr, încrustînd aşchii de os în pictura anostă de pe zidul din spatele ei – nori albi şi pufoşi peste Botany

Bay. Am recunoscut-o prea tîrziu. Lucra la bucătărie, era doar o bucătăreasă, n-avea nimic de-a face cu soldaţii care ne urmăreau. Victimă colaterală, mi-am spus posomorîtă, pornind mai departe. Nu puteai să te-aşezi şi să cugeţi la lucruri de felul ăsta fiindcă aşa te prinde moartea din urmă şi asta înseamnă că rămîn doi morţi fără un motiv serios pentru care să fi fost ucişi.

Tot el mă învățase şi asta, într-unul dintre acele rare momente în care vorbea cu mine despre adevărata lui ocupaţie.

Am mai omorît cîţiva pe drum, plecînd de-acolo înainte ca trupurile lor să se izbească de podea. *Ei nu contează,* îmi şoptea Vocea, iar eu îmi doream cu adevărat să cred asta. Lîngă mine, Haru avea o privire rătăcită, pe cînd a lui Ingo era pur şi simplu lipsită de expresie. Apoi, în sfîrşit, am ajuns. Şi nu ne aştepta nimeni acolo, nici măcar un singur paznic, fiindcă unica navă pe care nu s-ar fi aşteptat niciodată s-o folosim ca să ne ducă de-acolo era cea pe care ne aflam deja.

Am trîntit uşa în urma noastră şi am rotit volanul ca s-o încui. Şi aceasta era o cameră dintre cele proiectate să fie securizate. *Cu asta, îţi arăt eu ţie, javră încrezută,* i-am spus în gînd. *Nu eşti chiar aşa deşteaptă pe cît te crezi.*

La butoane erau doar doi inşi, amîndoi cu pleoapele grele de nesomn, care s-au răsucit spre noi o secundă mai tîrziu decît ar fi trebuit. Glonţul lui Ingo l-a doborît pe cel din stînga, iar al meu pe cel din dreapta, aproape ca şi cînd am fi exersat toată schema. Şi apoi toată puntea a rămas a noastră.

Să furi un transatlantic e treabă cu mult mai uşoară decît te-ai putea aştepta. Ingo a aruncat o privire la comenzi şi a dat din cap satisfăcut.

— Eşti sigur? l-am întrebat.

El mi-a oferit jumătatea aceea de zîmbet care-i era caracteristică.

— Categoric.

Mîinile lui au început să plutească peste comenzi ca degetele unui muzician, oasele lor strîmbe căpătînd un fel de eleganță în timp ce lucra. La mare distanță sub noi, s-a pornit un muget profund, răsunetul navei care se trezea din somn. Mi se întorcea stomacul pe dos în ritmul motorului. De cum îi ajungea la urechi, Regina M avea să știe exact ce făceam noi aici și apoi absolut toți soldații de pe navă aveau să pornească direct spre noi.

— Stabilește un curs și fixează-l, i-am spus lui Ingo, apoi m-am întors către Haru: Arată-mi cum se folosește stația de difuzoare.

Mîinile lui Haru tremurau timp ce manevrau scalele, de parcă le-ar fi fost mai comod să țină un creion și să deseneze lucruri care nu existau în realitate. Dar în clipa următoare Haru a dat din cap și mi-a indicat pe mutește că era gata.

— Trebuie să se audă peste tot și trebuie să fie tare, i-am șoptit, acoperind microfonul cu mîna.

El a dat iar din cap, eu mi-am dat mîna la o parte și am început să vorbesc.

— Trezirea, am spus. Trezirea!

M-am oprit o clipă, apoi am continuat:

— Bine, sper că v-ați trezit, fiindcă trebuie să vă spun două lucruri foarte importante. Mai întîi, că tot sistemul de urmărire a fost dezactivat. Așa că, dacă se gîndește vreunul dintre voi să-și ia o vacanță scurtă – sau chiar permanentă –, acum ar cam fi momentul s-o facă.

Îl vedeam pe Ingo uitîndu-se la mine pe deasupra panoului de comandă. Avea pe față o expresie blajină, însă acțiunile îi erau violente – izbea cu pumnul în consolă, făcînd să sară egalizatoarele și răsucind de butoane pînă se desprindeau cu totul.

— Celălalt lucru pe care trebuie să-l știți, m-am adresat oricui era capabil să mă audă pe tot cuprinsul navei, e că în

momentul ăsta sîntem în drum spre Cuba. Comenzile navigației au fost blocate şi, după estimările mele, nu mai durează mult pînă să atingem țărmul. Vă doresc o zi frumoasă.

Am închis microfonul şi imediat i-am tras una de l-am făcut fărîme. Nu era nevoie să-i las Reginei M mijloacele de a-i anunța pe toți că mințisem.

Şi în definitiv nici măcar nu fusese o minciună. În două ore, Infectații aveau să fie grămadă pe noi.

De cum a terminat Ingo, ne-am repezit la uşă s-o deschidem. Dacă erau soldați afară, se termina cu noi. Puteam să pun pariu că în acele momente nimeni n-avea de gînd să se supună ordinelor.

Aproape c-o nimerisem cu presupunerile. Se adunaseră soldați afară, vreo două duzini. Preț de o clipă, am privit țevile a douăzeci de arme. Militare, de mare precizie – arătau exact ca un pluton de execuție. Doar că, spre deosebire de plutoanele de execuție, tipii ăştia ne priveau în ochi. Păreau cam la fel de speriați ca noi.

— E adevărat? a rostit unul dintre ei.

Mi-am înghițit nodul din gîtul uscat ca iasca şi am răspuns:

— Uitați-vă şi-o să vedeți singuri.

Dar nu s-au deranjat să se uite, fiindcă expresia de pe chipul meu le spunea că da, era adevărat, iar cele douăzeci de secunde pe care le-ar fi pierdut verificînd puteau însemna diferența dintre a reuşi să scape cu viață şi a se întîlni nas în nas cu vreun Infectat.

O secundă mai tîrziu o şi luaseră la fugă, lăsînd baltă orice coeziune militară. Acum erau doar nişte indivizi care-şi făceau griji pentru viețile lor personale.

Se umpluse nava de ei. Nu mai încercau să ne oprească, acum doar ne stăteau în drum, se îmbulzeau pe scări şi holuri, tropăind din greu pe carpetele răpănoase. Cînd treceau pe lîngă mine le miroseam respirațiile împuțite, de miez de noapte. În lumina firavă, fețele lor păreau ciupite

şi gălbejite, ca de rozătoare. Nava nu se scufunda propriu-zis, dar şobolanii nu voiau să rişte nimic.

Ştiau că nu existau destule bărci de salvare pentru toată lumea de la bord. Ăsta era cel mai mare pariu dintre toate, să ajungem jos suficient de repede ca să apucăm una. Era necesar ca lucrurile să se desfăşoare aşa, cu toată lumea în cunoştinţă de cauză.

L-am văzut pe Haru înşfăcat de o femeie care era jumătate cît el, dar de două ori mai disperată. L-a azvîrlit într-o parte şi-a sprintat pe lîngă el, apoi a sărit peste balustradă, ca să aterizeze două punţi mai jos. Am auzit-o ţipînd atunci cînd glezna i s-a îndoit şi s-a rupt, dar nu s-a oprit din alergare. Mi s-a părut că văd o aşchie de os zimţată ieşindu-i prin pielea negru-albăstruie.

Am ezitat un moment, dar nu m-am oprit. Ştiam că nici Haru nu s-ar fi oprit pentru mine. Nu eram prieteni, doar ne foloseam unul altuia. Iar dacă ajungeam eu prima la barcă, poate reuşeam să-i resping pe ceilalţi suficient cît să ajungă şi Haru. Sau poate plecam pur şi simplu.

N-am apucat să aflu ce-aş fi făcut. După ce am mai coborît două punţi m-a ajuns Haru din urmă. M-a luat de mînă imediat ce s-a apropiat de mine, iar eu nu mi-am tras mîna. Era un soi de alinare în gestul ăsta, în contactul fizic cu cineva care-mi era de fapt străin – deşi cu doar cîteva clipe mai devreme aş fi fost dispusă să-l las să moară.

Focuri de armă au răsunat deasupra noastră, iar cel de-al doilea trup care s-a prăbuşit pe scări nu mai era în viaţă. Mi-am dus mîna la arma pe care o îndesasem la repezeală sub betelia pantalonilor, dar n-am scos-o de acolo. În omorul de lume care se aduna pe măsură ce coboram tot mai adînc în burta navei, singurul ei folos ar fi fost pe post de ciomag, nimic altceva.

Nivelul zgomotului creştea; pe moment am crezut că era aceeaşi hărmălaie de voci şi respiraţii frenetice, condimentate cu cîte un răcnet ocazional, dar apoi mi-am dat seama că

mai era şi zgomot de paşi, sute de paşi ce răsunau pe treptele metalice. Aproape ajunseserăm.

Mai era un singur lucru pe care trebuia să-l facem înainte să putem pleca. Mi-am spus în sinea mea că trebuia lăsat pe ultima clipă fiindcă după aceea n-aveam să mai fim în stare să mai fugim. Iar adevărul era că îl lăsasem la sfîrşit fiindcă mă speria îngrozitor şi voiam să-l amîn cît mai mult posibil.

Ingo ne găsise locul potrivit, în apropiere de camera motoarelor şi de bărcile de salvare, acolo unde cablurile de curent electric care alimentau nava aveau grosimea maximă şi erau cel mai uşor accesibile. Mai spusese el şi altele, dar nu-l ascultasem cu atenţie. Mi se înregistraseră în minte doar cuvintele „zece mii de volţi", împreună cu alte cuvinte adăugate de mine: potenţial letal. Însă Ingo spusese că aveam nevoie de curentul ăsta ca să garanteze că se prăjeau cipurile.

— Aici e, a ţipat el, însă vocea de-abia i s-a auzit peste răcnetele mulţimii.

Am început să ne croim drum cu greu către un coridor îngust care şerpuia spre stînga. Dar o hoardă de oameni cuprinşi de panică exercită o forţă egală cu a unui rîu ce se revarsă în cascadă – şi, aidoma somonului care înoată împotriva curentului ca să-şi depună icrele, era cît pe ce să nu reuşim. Am primit un cot în coaste şi încă unul în ochi. L-am auzit din spate pe Haru răcnind cînd cineva l-a apucat de tricou şi l-a tras violent din drum. S-a împiedicat, iar eu l-am înşfăcat de braţ cu o clipă înainte de-a se prăbuşi. A scos un mulţumesc gîfîit, pierdut în mugetul general. Orice cădere ar fi fost fatală. Gloata asta nu s-ar fi oprit pentru nimeni. Izbiturile tălpilor de podeaua metalică trimitea ecouri care umpleau punţile inferioare ale navei cu un zgomot ca de armată în marş.

De aici vedeam uşa care era ţinta noastră, acum la doar un metru şi jumătate distanţă, dar încă imposibil de atins.

Erau şase inşi, ba zece, de la noi pînă la uşă, şi nici unul dintre ei n-avea de gînd să se dea la o parte din drumul nostru. Doar pentru o clipă, m-am gîndit la arma îndesată sub betelia pantalonilor. Dar nu, nu aşa.

Pînă la urmă, m-am pomenit trecînd repejor prin dreptul uşii înainte de-a izbuti să ajung la peretele din stînga. Numai Haru m-a salvat, apucîndu-mă de data asta de braţ şi trăgîndu-mă înapoi şi în lateral, ceea ce m-a rupt din mulţime şi m-a aruncat într-o încăpere întunecată şi tăcută.

— Ei, am spus cu glas sonor, cine vrea să iasă primul?

— Ar fi mai bine să rămîn eu ultimul, a spus Ingo, cu obişnuita lui seriozitate inexpresivă. De vreme ce eu sînt ăla care-o să administreze şocul.

— Hei, a zis Haru, fluturînd o mînă către mine, un gest care ar fi părut mult mai suav dacă nu s-ar fi văzut că omul tremura din toate mădularele. Mai întîi doamnele.

Am vrut să zic că poate eu ar fi trebuit să ies ultima, de vreme ce eu eram doctorul care ar fi tratat eventualele răni pe care ni le-ar fi provocat operaţiunea aceea dementă. Dar adevărul era că ori supravieţuiam, ori nu, şi nici un fel de pregătire medicală n-avea să schimbe asta.

— Bine, am răspuns. Dă-i drumul.

Mi-am întins braţele dezgolite către Ingo şi am încercat să nu tremur prea vizibil. Aproape că mă pufnea rîsul văzînd cablurile cum scuipau scîntei, de parcă erau nişte obiecte dintr-un film cu Frankenstein. Dar m-am gîndit că, dacă deschideam gura să zic ceva, ar fi fost cel mai probabil să-mi iasă doar un suspin de groază, aşa că am strîns din buze şi m-am uitat în altă parte.

Nu-i ciudat cum durerea anticipată e mult mai mare decît durerea la care nu te aştepţi? M-am simţit de parcă fiecare celulă din trup îmi luase foc, flăcările scăpărîndu-mi în creier, terminaţiile nervoase uitînd că fuseseră proiectate să facă şi altceva în afară de a-mi spune cît de mult

mă dureau. Muşchii mi s-au contractat chinuitor, apoi s-au relaxat incontrolabil. M-am bucurat că avusesem prevederea să mă golesc înainte de asta. De-ar mai fi fost ceva în vezica sau în maţele mele, sigur n-ar fi rămas acolo.

În clipa următoare, pe cînd zăceam pe podea în convulsii, am auzit un ţipăt strident şi apoi m-am trezit cu Haru lîngă mine, arcuindu-şi spinarea atît de puternic, încît doar capul şi călcîiele îi mai atingeau podeaua.

Mi-a trecut prin minte că poate ar fi trebuit să-i atrag atenția să nu mănînce şi să nu bea, fiindcă am simţit brusc duhoare de urină şi căcat laolaltă şi am văzut băltoaca închisă la culoare care se lăţea sub el chiar înainte să ia sfîrşit convulsiile, iar el să cadă cu fundul drept în ea.

Dar, gîfîind şi icnind, era încă în viaţă, şi eu la fel. Tot pipăia ceva cu mîna pe lîngă corp şi m-am întrebat ce căuta, pînă ce degetele i s-au oprit într-un loc anume, apoi s-au încleştat pe o bucată de metal, ceasul lui. Desigur. Probabil îl pusese deoparte înainte de a-i trece curentul prin trup, căci carnea se putea vindeca, dar mecanismul delicat al ceasului era de neînlocuit. Maşinile erau acum mai valoroase decît oamenii.

Apoi a venit şi rîndul lui Ingo, pe a cărui faţă rotundă şi placidă nu se citea nici strop de teamă. A ezitat un moment, apoi şi-a lipit firele de pielea dezgolită. Şocul l-a împins înapoi ca o mînă gigantică, izbindu-l de peretele opus cu un zăngănit muzical.

Simţindu-mă încă şi mai slăbită decît atunci cînd renunțasem brusc la narcotice şi dorindu-mi să mor acolo, pe loc, m-am săltat în genunchi. Capul mi-a rămas atîrnat undeva jos şi mă luptam cu un val brusc de greaţă intensă. Am mai stat puţin să mă adun, să mă conving că într-adevăr mai eram în stare să mă mişc, iar apoi m-am împins în tălpi şi m-am ridicat în picioare.

Curînd o să fii mai puternică decît oricînd, mi-a spus Vocea, acum ceva mai tare decît o simplă şoaptă, de parcă supsese

vreun soi bizar de energie mentală din curentul care mă străbătuse. M-a pufnit rîsul la ideea că mi-aş putea recîştiga vreodată forţele. Atunci l-am văzut pe Haru uitîndu-se năuc la mine şi mi-am adus aminte că doar eu puteam auzi Vocea.

Dar am continuat să rîd şi mai tare. Părul lui arăta exact ca al unui personaj de desen animat care a băgat degetul în priză, o caricatură mai năvalnică a obişnuiţilor lui ţepi fixaţi cu gel.

— Mă bucur că te distrezi, mi-a spus, vorbele gîjîindu-i din gîtlejul proaspăt răzuit de zbierăt.

Am dat din umeri şi i-am întins o mînă să-l ajut să se scoale, deşi a trebuit să mă las pe spate cu toată greutatea ca să-i pot fi cît de cît de folos. M-am aplecat să fac acelaşi lucru pentru Ingo şi abia atunci mi-am dat seama că nu se mai mişcase după şoc. Nu-i vedeam pieptul ridicîndu-se.

— Rahat!

Am îngenuncheat în grabă lîngă el şi am bîjbîit în căutarea pulsului cu degetele care încă nu mă ascultau decît pe jumătate. I l-am simţit în scurt timp; slab şi neregulat. Deşi era întuneric pe hol, mi s-a părut că-i văd globii oculari rotindu-se pe sub pleoapele închise. Era imposibil de spus ce însemna asta: că era pe punctul de a se trezi? Că n-avea să se mai trezească vreodată? Cu atîta curent în el, putea să se fi ales cu leziuni permanente.

— E inconştient, i-am spus lui Haru.

El a dat din umeri; părul tot aşa sculat ca după un şoc electric îi stătea, dar nu mai părea atît de amuzant.

— Şi-a făcut treaba... nu mai avem nevoie de el.

Am întins mîna spre umărul lui Ingo şi l-am scuturat uşor.

— Haide, a spus Haru. Nu mai avem timp. Doi din trei am scăpat, e mai bine decît puteam spera.

Avea dreptate, dar cînd m-am uitat la faţa moale, adolescentină a lui Ingo, la degetele lui strîmbe, care se

odihneau întinse şi nemişcate pe podeaua de metal, am simţit că nu eram încă pregătită pentru asemenea calcule.

— Doar un minut, i-am spus lui Haru.

Am crezut că n-aveam să mă aştepte, dar după o clipă de gîndire şi o strîmbătură acră s-a întors şi a rămas privind nerăbdător la Ingo.

Încă o secundă, şi ochii lui Ingo s-au deschis. Aproape că sesizam cum reîncepeau să oglindească starea de conştienţă, odată cu care se strecura în el şi o suferinţă fizică atît de profundă, încît m-am pomenit îndepărtîndu-mă puţin. A trecut însă imediat, iar ochii lui şi-au recăpătat întunecimea netulburată dintotdeauna.

I-am întins o mînă şi m-a surprins cît de mare şi de caldă îmi părea mîna lui. Tinereţea lui mă păcălise cumva să cred că era mai mărunţel decît în realitate, mai neajutorat. Isuse, mi-am dat seama, nutresc porniri materne faţă de el... exact genul de rahaturi sentimentale de care n-aveam nevoie în momentul acela.

Ingo a dat din cap spre mine, supremul gest de mulţumire pe care aveam să-l primesc, şi am pornit toţi în fugă pe coridorul care ducea la bărci şi înapoi în mulţime. Doar că mulţimea se risipise, potopul de oameni se subţiase pînă la un şuvoi firav. Cînd am ieşit în spaţiul deschis de pe puntea de lansare, ecoul paşilor noştri a răsunat în pustietatea din jur. Deja cuprinsă de panică, am sprintat pînă la cea mai apropiată platformă de lansare. Barca dispăruse. Apoi spre a doua, dar şi barca aceea dispăruse. La fel la a treia. Am sperat, m-am rugat ca ultima să fi rămas. Asta fusese de la bun început singura parte a planului nostru care se baza în egală măsură pe noroc şi pe planificare, iar acum îmi blestemam hotărîrea de-a fi lăsat finalul, această etapă crucială, la mila sorţii. Dacă nu funcţiona, degeaba tot restul. Zero barat. Mi-au revenit în minte masa de autopsie, sîngele, indiferenţa Reginei M, privirea vicleană. Se insinuau primele semne ale disperării.

Nu te da bătută, mi-a spus Vocea, planul vostru încă n-a eşuat.

Avea dreptate. Mai încolo, pe platforma a cincea, se afla o şalupă mică. Pe cînd ne apropiam, cinci oameni au trecut grăbiţi pe lîngă noi, îndepărtîndu-se.

— Nu funcţionează, a spus unul dintre ei. N-are cheie.

Am dat din cap şi-am ridicat din umeri, văzîndu-mi de drum cu Ingo şi Haru alături. Am urcat în barcă, Haru a scos cheia din buzunar şi a băgat-o în contact. Ne-am desprins de navă înainte ca cineva de la bord să bage de seamă ce se petrecea.

De cum ne-au depistat, am auzit un muget de furie, după care toţi cei rămaşi pe punte au pornit în direcţia noastră. Eram pe apă la doar un metru şi jumătate de vas, cînd un caucazian uriaş, cu păr castaniu şi o cicatrice de un roşu aprins care-i brăzda faţa de sus pînă jos, a ajuns la parapet şi s-a aruncat drept înainte. A plonjat apucîndu-se cu degetele de marginea bărcii noastre.

Haru a clătinat puternic şalupa către tribord, dar asta nu ne-a smuls din strînsoarea omului. Mă uitam la degetele lui albite şi încordate. Apoi s-a tras în sus doar prin puterea voinţei şi cîteva clipe mai tîrziu se afla cu noi la bord. Mi-a venit deodată în minte amintirea clară a propriei mele încercări panicate de-a mă ridica la bordul goeletei atunci cînd atacaseră Infectaţii. Fără să-mi dau răgaz de gîndire la aşa ceva, mi-am scos arma şi am ochit. Dar n-am putut să-l împuşc, că doar eu fusesem cea care-i spusese de la bun început să evadeze. Şi nu-şi dorea nimic altceva decît ceea ce-mi doream şi eu – o cale de scăpare de aici.

Mă pornisem să-i eliberez pe toţi, iar acum nu părea să-mi mai pese decît de propria mea eliberare. Vocea îmi spunea s-o fac, îmi spunea că omul ăsta nu conta, dar tonul ei era încă suficient de scăzut ca s-o pot ignora. Deja lăsasem în urmă cinci, poate zece cadavre, şi dintr-odată

am descoperit că nu mai puteam adăuga nici unul. Aşa că am apucat ţeava armei şi am folosit-o ca să-l pocnesc zdravăn peste degete cu patul. Întîi degetul arătător, apoi inelarul – le-am desprins cu cîte o pocnitură –, apoi ultimele două. Cu un răget de furie şi durere, a dispărut în valuri.

Am alunecat înapoi în barcă, lăsînd durerea pătrunzătoare din articulaţii să mă străbată ca un val de adrenalină. M-am simţit de parcă toate oasele pînă la ultimul îmi fuseseră rupte şi-apoi rearanjate, iar scîntei electrice de durere încă îmi mai scăpărau la întîmplare în neuroni.

De jur-împrejurul nostru, marea n-avea odihnă, ridicînd necontenit şiruri lungi de valuri zimţate cu creste albe. Prima geană de lumină tocmai începea să coloreze în roz cerul la orizont. Celelalte nave, pete întunecate pe apele din jur, începeau să se piardă în depărtare. În faţa noastră, o pată şi mai mare, şi mai întunecată.

Cuba.

Întotdeauna am presupus că Regina M era în stare să recapete controlul asupra navei la timp ca să nu eşueze pe coasta cubaneză. Acum începeam să mă îndoiesc. Insula nu părea să fie la mai mult de un kilometru şi jumătate distanţă, poate şi mai puţin de-atît. Spinările munţilor săi arătau ispititor în lumina crescîndă a dimineţii şi sclipiri de aur aprindeau ici-colo petice de nisip de pe plaje. Ca mai toate lucrurile văzute de la distanţă, părea inofensivă. Dar nu era.

Restul flotei Reginei M pornise spre largul oceanului, fugind de insulă cu toată viteza pe care i-o oferea vîntul. Cele mai multe erau nave cu pînze şi mergeau oriîncotro bătea vîntul. Nimeni dintre noi nu ştia să navigheze, acesta fiind motivul pentru care fuseserăm nevoiţi să furăm o ambarcaţiune motorizată. Aveam suficient combustibil ca să ajungem în Cuba – ori să rămînem izolaţi undeva în larg, fiindcă nici o altă bucată de uscat nu exista în apropiere.

O altă problemă pe care o anticipaserăm, dar pe care nu fuseserăm în stare s-o evităm.

Priveam atît de concentrată linia țărmului, încît n-am sesizat în primul moment că în spatele meu stăteau patru siluete, în loc de două, cîte ar fi trebuit să fie. De cum m-am întors mi-a căzut privirea pe Haru, a cărui figură înțepenise de spaimă. Alături era Ingo, cu o expresie de om luat prin surprindere şi cam enervat de faptul că se găsise ceva să interfereze cu micul său plan bine pus la punct.

Între ei doi erau Kelis şi Soren, care țineau în mîini cîte o ditamai arma şi mă luaseră în cătare. Soren zîmbea, deşi expresia lui părea mai degrabă un mîrîit în colțul gurii. În spatele lui, prelata sub care se ascunseseră pînă atunci flutura neglijent într-o parte, indicînd atît de clar că era prea tîrziu.

— Aşa deci, a spus Kelis. Presupun că nu te aşteptai să ne vezi.

CAPITOLUL PATRU

Kelis avea un aer jignit, de parcă tot ceea ce făcuserăm pînă atunci reprezenta un afront personal la adresa ei.

— Aha, am spus. Asta chiar că-i o surpriză.

Am încercat să mă dau puţin mai aproape de ea, mişcîndu-mi milimetric picioarele unul cîte unul, dar o zvîcnire a armei sale m-a țintuit locului.

— Noi ți-am zis să nu faci asta, a rostit Soren cu voce sumbră, apăsătoare.

Atunci, în lumina strălucitoare a dimineţii însorite, i-am observat pentru prima dată şuviţele cărunte din părul blond-cenuşiu şi ridurile fine radiale din jurul gurii. Privirea ochilor săi palizi părea uşor descentrată. Rupsesem o barieră despre care n-ar fi crezut vreodată că putea fi ruptă, iar acum nu mai era sigur de nimic.

Am dat din umeri.

— Mi-aţi spus că n-o să fiu în stare s-o fac. Nu-i acelaşi lucru.

Kelis a înaintat pînă cînd ţeava armei i s-a lipit de materialul subţire al tricoului meu. Eram atentă să nu mă uit la armă, să privesc doar în ochii ei.

— Aşa, din pură curiozitate, cum aţi reuşit să ne găsiţi?

— O şalupă fără cheie şi un rezervor plin cu combustibil. N-aţi planificat cine ştie ce subtilităţi.

— Mda, nu chiar. Dar şi voi sînteți liberi acum, să ştii. Ăsta-i un lucru bun, nu?

Soren s-a încruntat.

— Poate nu voiam să fim liberi.

— Pe-aici prin jur e plină marea de oameni care voiau. La fel şi insulele. Şi eu voiam să fiu liberă şi mai bine mor decît să vă las să mă transformaţi iar în sclavă.

Afişînd o încredere pe care n-o simţeam de fapt, am apăsat cu degetul ţeava armei care mi se proptise în piept. După o clipă de rezistenţă, Kelis m-a lăsat să împing ţeava într-o parte. Soren a săgetat-o cu privirea şi a continuat să-şi ţină arma ridicată. Fără să-l iau în seamă, m-am întors iar către cîrma şalupei.

— Şi cîţi oameni aţi omorît ca să fiţi liberi? a întrebat Kelis. Cîţi dintre prietenii mei?

Asta m-a durut mai mult decît aş fi crezut. Eram convinsă că sesizase încordarea subită a umerilor mei, dar mi-am păstrat un ton lejer.

— Nu ştiu, n-am stat să-i număr. Tu?

L-am simţit pe Haru cum trage iute în piept o gură de aer, dar eram încredinţată că deja o cunoşteam pe Kelis. N-avea ea nevoie de dulcegării. Nu-i plăcea aşa ceva.

— Puteţi veni cu noi, desigur, am rostit după un moment în care nu s-a mai auzit nici o replică şi nici vreun foc de armă. Partea cu gînditul am acoperit-o noi, dar acuma, c-am ieşit de-acolo, ne-ar prinde bine şi ceva muşchi.

— Asta-i una dintre ofertele cel mai puţin măgulitoare pe care le-am primit vreodată.

Am riscat o privire spre Kelis şi am văzut că avea o umbră de zîmbet pe faţă.

— Ce te face să crezi, a continuat ea, că n-o să luăm pur şi simplu şalupa în stăpînire şi n-o să vă dăm brînci peste bord?

— Nu ştiu. Poate faptul că încă n-aţi făcut-o...

— Nu, nu se poate să vină şi ei, a spus deodată Ingo.

Parcă nici nu-i păsa că două arme de calibru mare, ţinute de doi inşi supăraţi rău, ţinteau acum spre el. S-a mulţumit să se încrunte, de parcă îl enerva întrucîtva

faptul că ăştia doi nu erau în stare să-şi dea seama şi singuri.

— Dispozitivele lor de urmărire sînt încă funcţionale. Regina M o să ne poată găsi imediat ce-o să refacă reţeaua de computere.

— Aha? m-am grăbit să zic înainte să apuce Kelis să-l împuşte. Şi cum o să pună iar Regina M reţeaua în funcţiune, dacă tot echipajul i-a dat bir cu fugiţii?

— Au fugit ăştia de pe navă, a spus Ingo. Insulele sînt încă ale ei. Şi nu văd de ce nu i s-ar întoarce supuşii după ce o să treacă pericolul Cubei. Că asta i-a alungat pe mulţi, nu dorul de libertate.

Cît vorbiserăm noi, prova şalupei ţinuse drumul drept, insula crescuse în faţa noastră, iar ţărmul se vedea acum în detalii. Desluşeam trunchiurile palmierilor – şi printre ei, şiroaie de oameni scurgîndu-se către plaja aurie. La tribord şi uşor înaintea noastră se afla o altă masă enormă care ne acoperea soarele: nava-amiral, care-şi urma cursul de coliziune cu uscatul.

— Asta dacă e să treacă pericolul Cubei, am spus.

— Dar dacă-i luăm pe ăştia ne asumăm un risc inutil, s-a încăpăţînat Ingo.

În clipa aceea mi-am dorit să-i trosnesc una. Spre surprinderea mea, Soren s-a mulţumit să rîdă.

— Îhî, bine... e un risc pe care va trebui să vi-l asumaţi.

Ingo a deschis gura să protesteze mai departe, însă de data asta chiar l-am oprit, înşfăcîndu-l zdravăn de braţ.

— O să vină cu noi, i-am spus. Recunoaşte cînd pierzi şi vezi-ţi mai departe de drum. Şi-n afară de asta, o să ne fie de folos. Am auzit că lumea e plină de pericole.

A urmat un moment de linişte, în care Kelis – nu şi Soren – şi-a vîrît arma înapoi în toc. Bătea o briză caldă şi sărată, vasele din jurul nostru săltau pe valuri şi ne simţeam aproape ca într-o croazieră de plăcere, prin locuri în care nimic rău nu ni se putea întîmpla. Însă în realitate se

puteau întîmpla o mulțime de lucruri, iar unele se năpusteau către noi chiar în acele momente.

— Alea nu-s navele noastre, a spus Kelis, mijindu-și ochii în contra soarelui strălucitor al Caraibelor.

Haru s-a chiorît miop într-acolo.

— Cum îți dai seama?

Kelis i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Poate fiindcă vin încoace direct *dinspre* Cuba?

Așa era. Drept înainte, nave mici și iuți întunecaseră brusc orizontul, săgetînd peste întinderea de ape în direcția flotei refugiaților. Celelalte nave începeau să-și dea seama de pericol. Flota ca un banc compact a pornit să se spargă într-o mulțime de individualități împăcate să lase pe oricine în urmă dacă astfel reușeau să se salveze de hăituitori. Soren a apucat cîrma cu mîinile lui cărnoase, gata să vireze din scurt și s-o ia la sănătoasa cu restul fugarilor panicați.

Roiul de Infectați cîștiga teren cu iuțeală, apropiindu-se deja la cinci sute de metri. Înaintau cu vîntul în pînze, pe cînd nouă ne era potrivnic. Chiar dacă reușeam să întoarcem prora, n-aveam mari șanse să-i întrecem.

Am apucat mîna lui Soren și-am ținut-o strîns pe cîrmă.

— Nu. Păstrează cursul... drept către țărm.

S-a uitat la mine – și nu doar el – de parcă mă vedea cum o iau razna. Poate așa și era, dar n-aveam nevoie să aud Vocea spunîndu-mi că așa trebuia procedat.

— S-au lansat toți la apă, am remarcat. Ar trebui să cîrmească în contra vîntului ca să se ia după noi... Și de ce-ar face asta, cînd toate celelalte nave sînt drept în fața lor?

— Are dreptate! a intervenit Kelis. Drept înainte și turează la maximum.

Soren a ascultat-o fără crîcnire. Am accelerat înspre țărm, ajungînd la trei sute de metri de Infectați.

— O luăm spre Cuba... aţi căpiat? a ţipat Haru. Şi ce dacă toate navele lor sînt la apă? Cine ştie dacă nu mai sînt alte douăzeci pe insulă? Poate sînt cu miile şi aşteaptă s-ajungem noi pe plajă.

— Nu, e bun planul ăsta, a spus Ingo cu fermitate.

Haru s-a pleoştit, dîndu-şi seama că era în minoritate.

— N-avem nevoie să acostăm, putem da roată insulei, am intervenit. Trebuie doar să trecem de Infectaţi.

Iar Infectații erau acum la doar o sută de metri de noi – deja prea aproape ca să mai avem timp să ne răzgîndim. De fapt eram cel mai aproape de ei din toată flota Reginei M, ținta cea mai evidentă. Vedeam echipajul de pe nava care deschidea drumul, îi observam aplecîndu-se înainte la provă, de parcă nu mai aveau răbdare să ajungă la noi.

În spatele iahtului goneau cinci jet-hidroscutere, cu cîte doi Infectaţi agăţaţi de fiecare. Futu-i! Iahtul n-ar reuşi să cîrmească în timp util, însă scuterele... M-am întors spre Soren, gîndindu-mă că poate nu era prea tîrziu să ne întoarcem.

El mi-a citit întrebarea pe faţă şi a scuturat din cap. Nu era timp.

— Atunci, dă-mi dracului o armă. Una mare. Ia şi tu una şi lasă-l pe Haru la eche.

— Hei! a sărit Haru la ideea că el n-ar fi fost bun de nimic într-o luptă adevărată.

Apoi a ridicat privirea şi i-a văzut pe Infectaţi. Tot mai aproape, destul cît să le putem vedea feţele – rănile supurînde şi inflamaţiile. A preluat cîrma fără să mai protesteze.

M-am dus să scotocesc la pupa navei; am tras deoparte prelata sub care se ascunseseră Soren şi Kelis, scoţînd la lumină depozitul secret de arme şi muniţie pe care bănuisem că-l aduseseră cu ei. Am apucat o puşcă semiautomată, pe lîngă care micul meu pistol arăta ca o jucărie, şi am împărţit restul. Soren a luat două, cîte una pentru

fiecare braţ musculos. Văzîndu-l, Kelis a schiţat un zîmbet mărunt.

La tribord, silueta mătăhăloasă a navei-amiral începea, în sfîrşit, să se rotească, cu graţia unei vite pe pista de curse. Am creditat-o cu şanse egale să eşueze pe nisip ori să se oprească lîngă ţărm şi să revină în larg. În oricare dintre variante, n-avea cum să-i depăşească pe Infectaţi. Navele lor roiau în jurul ei, iar pe carenă începeau să i se caţere siluete de oameni ca nişte insecte invadatoare.

Nu era problema mea dacă oamenii pe care crezusem cîndva că-i salvez fuseseră aduşi pînă aici ca să-şi întîlnească moartea.

Iahtul Infectaţilor se îndrepta direct către noi, cu prova ascuţită ca o lamă de cuţit gata să taie prin găleata noastră plutitoare. Era un joc de-a cine cedează primul, pe care nu puteam decît să-l pierdem, de vreme ce jucam împotriva unui nave pline de inşi fără teamă de durere sau de moarte.

— Ţineţi-vă bine! ne-a strigat Haru, cu vocea ascuţită de groază.

Şi aproape înainte de-a i se stinge vorbele a tras puternic de eche cu o mişcare circulară, azvîrlind şalupa cu noi cu tot din calea navei ce se apropia.

În vreme ce trupul îmi zbura prin aer şi se izbea de parapetul de la tribord, m-am apucat de un inel metalic gros prins în podea. Mi-a ajuns la urechi un trosnet care se poate să fi fost al bărcii sau se poate să fi fost o coastă a mea, dar m-am ţinut cu îndîrjire, în timp ce mă plesnea un arc de apă sărată iscat de înclinarea bărcii la aproape nouăzeci de grade.

O clipă mai tîrziu s-a auzit alt trosnet, care nu era nici al bărcii, nici al vreunei coaste. O ciupitură mică şi netedă apărută brusc în lemnul punţii la zece centimetri de faţa mea mi-a dat de înţeles că se trăgea spre noi.

Reuşisem cumva să nu pierd puşca din mînă. Dar mi-ar fi trebuit două mîini libere ca să trag cu ea, or, cu una mă

ţineam mai departe în disperare de inelul metalic, singurul lucru care mă împiedica să zbor direct în apă. Barca s-a mai aplecat niţel, de-am ajuns să simt în ochi înţepătura sării scuipate de valuri. O hurducătură, şi deodată ne-am pomenit înclinîndu-ne rapid în partea cealaltă. A urmat apoi o izbitură zdravănă în spinarea mea, în momentul cînd şalupa a lovit apa. Gura mi s-a închis dintr-o mişcare brutală a maxilarului, prinzîndu-mi limba între dinţi. Am simţit un fir de sînge prelingîndu-mi-se în gîtlej şi gust de aramă. Iar gloanţele bîzîiau acum de jur-împrejurul meu.

Spinarea mi s-a încordat ţeapănă şi a protestat, dar m-am luptat cu durerea cumplită şi m-am tras de pe jos pînă am ajuns în genunchi. Dintr-o privire scurtă în lateral mi-am dat seama că Haru izbutise. Iahtul Infectaţilor, aflat lîngă noi preţ de un moment, a trecut apoi mai departe, fără a se putea opune vîntului care-l împingea înainte. M-am răsucit să trag o rafală scurtă. Am avut senzaţia că o siluetă de la pupă a scăpat puşca şi s-a apucat cu mîna de umăr. Dar ne-am deplasat cu iuţeală mai departe, grindina de gloanţe s-a subţiat şi, pentru o clipă, ni s-a aşternut dinainte drum liber către ţărmul de aur al Cubei.

Imediat însă s-a umplut de hidroscutere în jurul nostru. Sorţii ne rămîneau potrivnici.

Cel mai rău în toate astea era să vezi felul cum zîmbeau cei de pe scutere; un zîmbet de societate vag şi politicos, ca şi cum nimic din toate astea nu prezenta prea multă importanţă. Ţineau armele cu mîini relaxate, le năvălea sîngele lacom pînă în vîrfurile degetelor, nu le aveau albe de încordare ca degetul meu chircit în jurul trăgaciului. Nimic din înfăţişarea lor nu sugera că le păsa în vreun fel – de orice.

Şuvoiul de gloanţe din puşca mea i-a spulberat unei femei zîmbetul acela de pe faţă. I-a sfărîmat dinţii, lăsîndu-i cioburi de smalţ lipite de obrajii distruşi.

Haru scotea un ţipăt neîntrerupt, în care se poate să fi existat şi nişte vorbe. Kelis a scos şi ea un răcnet cînd a tras

direct în inima unui bărbat cu părul încărunțit, cocoțat pe scuterul din frunte. Îi făcea plăcere, o inunda adrenalina. Înțelegeam asta, dar eu una nu puteam simți același lucru. Moartea umplea aerul, brutală și lipsită de sens. Nu voiam să mor. Nu eram pregătită.

Nici oamenii pe care-i ucisesem nu erau pregătiți. Dar asta nu m-a împiedicat să mai trag o dată, ratînd prima țintă, dar atingînd-o pe următoarea. Un alt scuter a cîrmit ezitant, și iată că rămăseseră doar trei. Dintr-odată sorții ne erau favorabili.

Infectații au părut să-și dea seama că un atac frontal n-avea cum să le iasă și acum se țineau la distanță, folosindu-și partea din față a scuterelor pe post de paveze, din spatele cărora capetele și se iveau doar pentru cîteva fracțiuni de secundă de fiecare dată cînd mai trăgeau cîte un foc spre noi.

Am ripostat cu o rafală scurtă, direcționată. Gloanțele au lovit apa, înălțînd mici gheizere cristaline. Am ridicat vîrful țevii și am țintit sus, astfel încît gloanțele au zburat eliptic pe deasupra capetelor Infectaților. Apăsam strașnic cu degetul pe metal, dar la un moment dat mi-am dat seama că nu se mai întîmplă nimic și am înțeles că rămăsesem fără muniție. Mîna mi s-a dus din reflex către cingătoare să caute un set nou de cartușe, dar evident că nu mă gîndisem să iau unul cu mine.

Muniția de care aveam nevoie se afla la cinci metri distanță, ascunsă în continuare sub prelată. Putea la fel de bine să fie la cinci sute de metri, fiindcă Infectații înțeleseseră ce se petrecea. Cel din față a pornit drept în direcția mea. Arma din mîna lui avea suficientă muniție în încărcător și toată muniția aceea venea către mine în mare viteză.

Am simțit o durere bruscă și aprigă în gamba dreaptă cînd mi-a străpuns-o un glonț. Sînge fierbinte mi-a picurat în sandale, coagulîndu-se acolo laolaltă cu sudoarea dintre

degete. Infectatul se apropia mereu, iar zîmbetul lui aducea tot mai mult cu grimasa unui animal de pradă, fiindcă acum ştia că nu mai avea cum să rateze.

Încă mai căutam frenetic cu mîna pe la curea, iar de data asta am dat peste ceva metalic – desigur, nu putea fi ceva nefolositor. Conştiinţa mea amorţită de spaimă uitase, dar subconştientul ştia că mai exista un pistol la cingătoarea mea.

A fost rîndul meu să zîmbesc. Nici n-am înregistrat momentul în care am ridicat pistolul. Se vede însă că am făcut-o, de vreme ce hidroscuterul a continuat să se îndrepte ţintă către noi, doar că acum nu-l mai conducea nimeni. A fost un moment în care infectatul s-a balansat pe un picior, ca un circar de mîna a doua. Îi citeam în ochi că era deja mort, dar trupul său nu voia să recunoască asta şi, doar pentru o clipă, a părut gata să sară de pe scuter şi să mă tragă în jos odată cu el.

Apoi a căzut şi i-am văzut trupul scufundîndu-se în apele limpezi. N-a coborît prea mult. Ne aflam deasupra recifelor de coral, unde a rămas ca o excrescenţă canceroasă pe stîncă, hrană pentru peştimea multicoloră. M-a apucat un rîs dement, fiindcă de acum încolo fiecare clipă de viaţă era una despre care n-aş fi crezut că voi apuca s-o trăiesc.

Doar că... futu-i, de ce era apa aşa de limpede, nisipul de ce era aşa auriu pe sub ea? Brusc tot ce zbiera Haru mai devreme a devenit clar, ca un receptor radio care găseşte semnalul printre fîşîiturile zgomotului alb.

— O să ne lovim de ţărm!

A devenit atunci limpede şi planul Infectaţilor, felul cum ne înconjuraseră hidroscuterele, mînîndu-ne ca pe o turmă de vite. N-aveau nevoie să ne omoare, doar să ne conducă într-un loc în care altcineva avea să facă asta pentru ei.

Coralul a rîcîit fundul bărcii. Vibraţiile mi s-au răspîndit prin tălpi, o senzaţie blîndă, aproape ca un gîdilat, care

apoi s-a întețit, devenind violentă. L-am văzut pe Haru încercînd să rotească echea. Barca s-a cambrat şi s-a clătinat, dar a continuat să înainteze prin forța inerției, fiindcă motorul îi ieşise deja din apă. Şi în cele din urmă, ca un animal schilodit, s-a tîrît pînă pe uscat şi-a murit acolo.

Era plin de Infectați peste tot. Pînă la urmă, Haru avusese dreptate – plaja era înțesată. Se suiseră în ambarcațiuni şi se alăturau roiului care încerca să doboare nava-amiral. Aceasta însă, spre deosebire de şalupa noastră, reuşise nu se ştie cum să rămînă la apă şi se îndrepta cu viteză crescută înapoi spre larg.

Aproape că am simțit fizic momentul în care două sute de perechi de ochi s-au întors dinspre nava-amiral către noi. Plaja era lipsită de amenajări, dincolo de linia fluxului se vedeau doar cîțiva palmieri deshidratați. Era o plajă turistică ieftină. Dincolo de fîşia de nisip vedeam blocurile de beton ordinar ale hotelurilor, umbrele solare cu mese şi scaune crăpate care nu fuseseră niciodată confortabile, nici măcar pe vremea cînd erau noi-nouțe. Soarele aprig al după-amiezei strălucea peste toate, impasibil.

Soren şi Kelis m-au flancat, cu armele ridicate. La fel şi Ingo, care părea doar puțin surprins, ca şi cum ar fi descoperit un zero în plus într-un calcul complicat. Haru s-a chircit în carlingă, ca un copil care se gîndeşte că dacă el nu-i poate vedea pe ei, nici ei nu-l pot vedea pe el. N-aveam cum să scăpăm cu viață de aici, pur şi simplu erau prea mulți.

— Futu-i! a răcnit Soren. Ce mă-sa facem acum?

Kelis şi-a desprins o mînă de pe armă şi mi-am imaginat că avea de gînd s-o întindă spre el ca să-l aline cît de cît – dar, cînd colo, m-a apucat pe mine de braț.

Momentul acela a părut a fi încremenit în curgerea timpului: nisipul, soarele, brațul ei, şoapta abia simțită a brizei. Mirosul uleios pe care îl emana rezervorul spart al şalupei noastre. Infectații, armele lor. O poveste cu final unic.

— Jasmine, a început Kelis.

Ochii îi erau larg deschişi, cu privirea rătăcită. Nu ştiam ce voia să-mi spună, dar părea cumva potrivit ca ultimele cuvinte pe care aveam să le aud să vină de la ea.

— Stop, a răsunat pe neaşteptate o voce masculină – şi de jur-împrejurul nostru Infectaţii i-au dat ascultare; şi-au plecat capetele într-o parte, acelaşi unghi cu toţii, şi au aşteptat.

Haru şi-a înălţat puţin capul peste marginea carlingii, căutînd sursa vocii. A găsit-o într-o clipă – un difuzor înălţat pe un stîlp, departe, în capătul plajei.

Mi-am ridicat arma. Lîngă mine, Kelis şi Soren au făcut la fel. Gurile armelor au şovăit pînă ne-am ales, fiecare, cîte o ţintă dintre cele multe care ne înconjurau. Nu ne-am grăbit totuşi să tragem, fiindcă un glonţ ar fi putut să-i trezească din nemişcarea asta bruscă şi stranie.

— Invazia s-a terminat, a pîrîit iar difuzorul. Părăsiţi ţărmul şi întoarceţi-vă la casele voastre. Distracţie plăcută.

S-a iscat atunci un vacarm care m-a făcut să tresar violent, fiindcă nervii îmi erau în continuare întinşi la maximum. Era însă doar sporovăiala inofensivă a două sute de inşi care începeau brusc să se poarte din nou ca nişte oameni normali, nu ca nişte zombi. Peste tot în jurul nostru, Infectaţii foiau, alergau, părăseau plaja în grupuri şi mici aglomerări. Singurul lucru bizar care mai rămăsese în toate astea era faptul că acum ne ignorau complet.

Am stat şi m-am uitat la ei într-o tăcere înfiorată, iar apoi, aproape fără să mă pot împotrivi, am pornit după ei. N-aş putea spune de ce. Poate ca să mă conving că plecau de-adevăratelea şi că nu era vorba doar de-o farsă crudă. I-am simţit pe ceilalţi ezitînd în urma mea, dar curînd s-au pus şi ei în mişcare.

Cînd au ajuns la şoseaua care despărţea plaja de hoteluri, Infectaţii s-au separat şi au pornit spre dreapta şi spre stînga. Am presupus că se duceau acasă – aşa cum li se

spusese. Am mai mai mers şi noi puţin, înaintînd printre două hoteluri pînă la marginea oraşului.

Primul lucru pe care mi-a căzut privirea a fost un poster în culori proaspete şi strălucitoare, contrastînd cu ipsosul scorojit şi decolorat al clădirii. În primul moment m-am gîndit că trebuie să fi fost figura lui Castro, o rămăşiţă din vremurile de dinaintea Molimei.

Nu era Castro. Era totuşi un chip pe care îl cunoşteam. Tot aşa cum recunoscusem inconştient vocea căreia Infectaţii i se supuneau fără crîcnire.

Vocea aparţinea acestui chip – şi ambele îi aparţineau unei persoane pe care nu mă aşteptasem s-o revăd vreodată. Sau poate mă aşteptasem, dar nu voiam să recunosc asta. Iar acum amintirile începeau să se reverse, nestăpînite.

Am privit în jos la cadavrul lui Andy, un soldat de optsprezece ani al cărui gîtlej pocnise în mîinile mele ca o rămurică de balsa. Înţepătura vinovăţiei a durat doar o secundă. Nu mă ajutase el cîndva să car nişte echipament pînă în laborator? Atunci mi se părea că i se cam aprinseseră călcîiele după mine. Dar nu, n-avea nici un rost să gîndesc aşa. Persoana cu care flirtase el cîndva nu mai era, iar persoana care eram acum avea lucruri mult mai importante pentru care să-şi facă griji. Aşa îmi spunea Vocea.

O ultimă pîlpîire reziduală – poate a umanităţii din mine – m-a făcut să mă aplec şi să-i închid lui Andy pleoapele peste ochii albaştri şi goi. Apoi i-am luat arma dintre degetele nevolnice, am reîncărcat-o şi am pornit spre uşă.

Caută să ieşi din bază, mi-a spus Vocea. Aici nu mai eşti în siguranţă.

Auzeam din depărtare focuri de armă şi ţipete de oameni în suferinţă. Baza se sfîşia singură din interior, replică miniaturală a lumii de-afară. Oamenii se întorceau

sălbatic unii împotriva altora, de parcă Molima îi infectase pe toţi într-un fel sau altul, eliberînd ceva primitiv şi rece care aşteptase atîţia ani înăuntrul lor momentul cînd avea să fie lăsat să iasă.

Tu eşti altfel, mi-a spus Vocea. Tu eşti Vindecată.

Înainte de-a ajunge eu la ea, uşa s-a deschis încet, cu prudenţă, de parcă persoana aflată de cealaltă parte nu prea ştia ce urma să găsească înăuntru.

Şi el e Vindecat.

N-aveam nevoie să-mi spună Vocea, vedeam şi singură uitîndu-mă în ochii lui. Întotdeauna îmi păruse că ochii lui erau deosebiţi; de un cafeniu aproape negru, scînteia în ei o viaţă interioară care era cea mai atrăgătoare parte a lui. Acum ochii aceştia ardeau, iar zîmbetul pe care mi-l oferea n-avea nimic omenesc în el.

— Bună, Jasmine, mi-a spus.

Am auzit ecoul Vocii printre cuvintele lui. I-am citit pe chip aceeaşi siguranţă nemiloasă care sălăşluia şi în mine. În mînă ţinea un cuţit ascuţit, arătînd a bisturiu. Avea lama pătată de sînge, iar petele se continuau pe mîna lui şi mai sus, pe toată lungimea braţului. Cînd a ridicat mîna să-şi dea la o parte o şuviţă de păr căzută peste ochi, şi-a lăsat şi acolo o dîră roşie, ca un desen tribal pe pomet.

— Bună, Ash, am spus, studiindu-i chipul.

Acelaşi chip la care mă uitam acum. Chipul care mă privea dintr-un poster de pe străzile Havanei.

CAPITOLUL CINCI

Trecuseră deja trei zile de cînd ne aflam în acel apartament din inima oraşului. Făcuserăm o incursiune în căutare de mîncare. Inutilă. Magazinele din centrul ruinat fuseseră golite sistematic cu mult timp în urmă. Presupunerea mea era că Infectaţii făceau rost de mîncare de undeva, dar de unde anume, asta nu reuşiserăm să depistăm. Am găsit însă o farmacie, practic neatinsă, iar printre recipientele cu medicamente pe reţetă, provizii de pastile antipsihotice pentru o săptămînă. Am înghiţit una cu mare bucurie, după care m-am forţat să le pun pe celelalte la loc în cutie. Nu era destul ca să fac Vocea să înceteze definitiv, dar n-aveam de ales. Dumnezeu ştie cînd aveam să mai găsesc altele. Existau şi nişte magazine de haine, cu vitrinele sfărîmate şi marfa tîrîtă pe pavaj, dar rămăsese şi pentru noi destul cît să ne găsim ceva de schimb.

Ingo arăta acum elegant nevoie mare, într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă de un purpuriu ţipător, de care părea să-i placă tare mult. Îl văzusem mîngîind din cînd în cînd materialul, cu o figură transportată. Haru reuşise să încropească o ţinută de piele care-l făcea să arate ca un figurant în *Mad Max*. Al dracului de cald trebuie să-i fi fost în arşiţa sufocantă a Cubei, dar îndura stoic, făcînd stilul să triumfe asupra judecăţii.

N-am stat să-ntreb de unde-şi găsiseră Kelis şi Soren uniformele kaki. Suspectam că le-or fi smuls de pe cadavrele în descompunere care umpleau strada.

Haine şi medicamente în acea primă zi, după care înapoi la apartamentul cu ipsosul scorojit şi robinetele nefuncționale, de unde nici c-am mai ieşit.

Peste tot era plin de Infectaţi. Se vede că Regina M avusese dreptate să spună că boala lor, care-o fi fost aia, era contagioasa, fiindcă numărul lor depăşea totalul populaţiei cubaneze. Trebuie că fuseseră recrutaţi.

Umblau în mici grupuri familiale, în perechi sau singuri, ca şi cînd nimic nu se schimbase pe lume în ultimii cinci ani. Văzîndu-i aici, la ei acasă, nici nu-ţi puteai imagina cum fuseseră, cu ce furie turbată se năpustiseră să ne atace. Dar apoi...

...apoi îi vedeai de aproape: bubele supurînde de pe fețe; degetele atîrnîndu-le de mîini la capătul unor fîşii de piele zdrențuită. Ochii, urechile, nasurile lipsă; oasele albe ivindu-se prin carnea cangrenată. În acea primă zi, pe cînd căram înapoi spre centrul oraşului bunurile pe care puseserăm mîna, am văzut un copilaş de doi-trei ani, o fetiţă, împiedicîndu-se şi căzînd peste o bucată de zidărie căzută dintr-o clădire. Maică-sii n-a părut să-i pese; nici măcar n-a observat. Iar fetița s-a ridicat pur şi simplu şi a mers mai departe. Nu tu lacrimi, nu tu ţipete, nimic. Micile bucle castanii îi tresăltau în ritmul paşilor mici cu care mergea după maică-sa pe stradă.

I-am văzut însă piciorul, locul prins în cădere de un nit rupt care ieşea din beton: o tăietură de zece centimetri, lăsînd să se vadă muşchiul rupt al gambei şi stratul galben de grăsime care îl învelea. Alerga cu sîngele şiroindu-i pe picior şi adunîndu-i-se în pantofiorii de sport, dar şuvoiul nu era suficient ca să-i spele cocoloaşele de mizerie şi rugină pe care i le lăsase nitul în carne. Pînă a doua zi avea să facă cangrenă, iar în trei zile pierdea orice şansă de salvare.

— Rahat, a spus Kelis, uitîndu-se la ele cum dispăreau pe aleea îngustă din fața noastră. Ce dracu' e-n neregulă cu oamenii ăştia?

Şoptise, nimic mai mult, dar la fel de bine putea să fi urlat. Infectaţii se purtau de parcă eram invizibili pentru ei. Presupun că nu li se spusese să ne vadă.

Existau difuzoare peste tot pe insulă. Difuzoare şi camere de luat vederi – ochii şi urechile lui Ash. Şi chipul lui pe postere, peste tot, urmărindu-ne cu privirea. De patru ori pe zi, poate şi mai des, vocea lui răsuna din difuzoare, dînd instrucţiuni. Uneori erau pentru o singură persoană, al cărei nume ne suna necunoscut; i se ordona să se ducă într-un loc de care nu auziserăm niciodată. Altădată ordona să se lanseze nave la apă, poate ca să recruteze noi Infectaţi. Era prezent peste tot, deţinea controlul absolut al insulei.

Acesta a fost motivul pentru care, după acea primă zi, am rămas închişi în apartament. Aveam acolo mîncare pentru o săptămînă întreagă şi reuşiserăm să luăm la întoarcere, în cîteva sticle, apă curată dintr-un rîu. Pe moment eram în siguranţă acolo, ascunşi camerelor de supraveghere. Dar ştiam că într-o bună zi vocea lui Ash putea transmite instrucţiuni despre noi, iar atunci, brusc, n-am mai fi fost invizibili şi n-ar mai fi existat nici un loc în care să ne ascundem.

Ceilalţi voiau să părăsim insula.

— Barca noastră e praf, le-am spus în a doua zi de şedere în apartament. Nu-i chip s-o mai recuperăm, ar trebui să furăm alta... una de-a Infectaţilor. Pe cît aţi vrea să pariaţi că imediat ce-o să ne apropiem de-o barcă o să-nceapă şi ei să ne acorde atenţie?

— Pariez eu cîţiva dolari, a mormăit acru Haru, care era nevricos şi nu-şi găsea locul de cînd ajunseserăm aici.

— Pe viaţa ta nu pariezi? l-a întrebat sec Kelis.

El i-a răspuns cu o încruntătură şi-o scuturare din cap.

— Pot zice că dacă Haru vrea să-şi rişte viaţa eu n-am absolut nimic împotrivă, a spus Soren. Ce-ar fi să te duci să furi de unul singur o barcă, şi dacă-ţi iese venim şi noi cu tine?

Nu ştiu din ce motiv, uriaşul suedez prinsese boală pe artist.

— Trebuie să ne lămurim ce se-ntîmplă aici, am intervenit. Să ne dăm seama cine-i controlează şi cum putem să-i oprim.

O minciună, desigur. Ştiam al dracului de bine cine îi controla. Ce voiam eu să aflu era motivul. De asta alesesem acel apartament aflat chiar în centrul Havanei, pe una dintre colinele pe care era amplasat oraşul. Avea vedere liberă către cea mai înaltă clădire din district: vechiul cartier general al lui Castro. Eram convinsă că acolo se cuibărise Ash. Înlocuise cultul personalităţii din jurul vechiului dictator cu al său personal, jupuise afişele cu Castro şi umpluse insula cu propriul lui chip. De ce să nu preia şi reşedinţa fostului?

M-am asigurat, aşadar, că stăm în apartament, dincolo de raza vizuală a camerelor de supraveghere, şi m-am aşezat la pîndă. Trebuia să depistez ce punea Ash la cale, cum disemina un Leac de care nu mai era nevoie şi de ce acesta îi transformase pe Infectaţi în ce-or fi fost acum. Mai presus de toate, trebuia să aflu care era planul lui pe termen lung. Pentru că, dacă ştiam măcar un lucru cu certitudine, atunci ştiam că avea un astfel de plan. Redusesem eu la tăcere Vocea din capul meu, însă Ash o acceptase pe de-a-ntregul, iar Vocea avusese mereu un plan. Atîta doar că n-o ascultasem niciodată suficient de mult cît să-mi dau seama care era acela.

Aşa că ne-am pus pe aşteptat, timp în care am mîncat cît mai puţin posibil şi am năduşit în aerul încărcat de umiditate. Dar trecea zi după zi şi nici un vehicul nu intra sau ieşea din palatul lui Castro. N-am văzut nici picior de om să treacă printre porţi. Nu s-a întîmplat nimic, nu s-a schimbat nimic. Infectaţii şi-au văzut de mersul pe străzi, putrezind lent în tot acest timp, iar eu n-am aflat nimic nou.

Iar după şase zile eram deja pe terminate cu rezervele de apă, iar cu cele de răbdare, încă şi mai şi.

— Aşa nu se mai poate, a spus Ingo în seara a şasea.

Stocul nostru de lumînări era pe ducă. Una singură mai pîlpîia acum pe masă, aruncînd o lumină palidă, ce juca diavoleşte pe feţele tuturor. Ochii lui Ingo erau în beznă şi nimic nu i se putea citi pe chip.

— Băiatul are dreptate, a spus şi Soren. Dacă mai aşteptăm mult aici, o să-ncepem să ne mîncăm între noi.

Şi privirea i-a lunecat în direcţia lui Haru.

— Nu putem nici să stăm, nici să plecăm... Ce putem să facem? a întrebat Haru.

— Trebuie să ne lămurim, am insistat. Nu putem risca să ieşim pînă nu ştim cu ce-avem de-a face. Îmi trebuie un Infectat să-l studiez de-aproape.

Kelis s-a încruntat.

— Dar ai făcut asta deja. Şi mi-ai spus că n-ai găsit nimic.

Am simţit o împunsătură de vinovăţie, iute reprimată. Ce rost avea să le spun adevărul despre Leac? Nu-i ajuta să plece mai repede din Cuba.

— Mă refeream la un specimen viu, i-am răspuns.

Pe Haru l-a luat rîsul, dar s-a oprit repejor cînd şi-a dat seama că nu glumeam.

— Ai căpiat? Credeam că tocmai de-aia ne-am ascuns aici, ca să nu atragem atenţia.

M-am uitat fix la el.

— Ăştia umblă brambura de capul lor o mare parte din timp. Şi camere nu există chiar peste tot. Pe strada din spatele nostru nu e nici una... de-aia am şi ales apartamentul ăsta. Tot ce-avem de făcut e să aşteptăm pînă ajunge vreunul pe-acolo singur.

— Şi pe urmă? a întrebat Soren.

Şedea în colţul cel mai îndepărtat al micii încăperi, arătînd ca un bulgăre de întuneric. Dar auzeam acel clic-clic-clic pe care îl făcea dezasamblînd şi reasamblînd întruna, compulsiv, puşca – o deprindere prin care îşi tot descărca nervii în ultimele zile.

— Ce facem pe urmă?

Am ridicat din umeri.

— Îl prindem.

Îmi era clar că nu cîştigasem audienţa cu asta. Pînă şi Kelis părea sceptică.

— Cum prinzi pe cineva viu care nu simte nici un fel de durere? Că asta-i treaba cu ei, nu? N-au teamă şi n-au durere.

Am dat din cap aprobator.

— E ceva în neregulă cu sistemul lor nervos. Măcar de-atîta mi-am dat seama cînd am studiat cadavrul. Dar de avut îl au, şi orice posedă sistem nervos poate fi anesteziat.

Am ridicat în aer fiolele de suxametonium pe care le plimbasem din farmacie împreună cu antipsihoticele.

— Asta paralizează toţi muşchii cu contracţie voluntară. Dacă-i bagi unuia cît trebuie, chiar şi unui Infectat, o să pice ca bolovanul.

— A, da? a spus Soren. Şi-ai adus şi o puşcă de tranchilizat împreună cu fiolele?

— Nu, i-am răspuns cu un zîmbet vag. M-am gîndit că aşa o să fie mai stimulator pentru tine. Nu uitaţi – am adăugat, mai serios de data asta – că infecţia se transmite doar prin sînge, nu se ia prin simpla atingere.

El s-a holbat la mine fără expresie, aplecîndu-se în faţă pînă ce lumina lumînării a început să-i strălucească în părul blond. Apoi s-a lăsat pe spate şi s-a pornit pe rîs.

— De ce nu, la dracu'! De parcă aş avea altceva mai bun de făcut. Dar injecţii n-am făcut nimănui în viaţa mea... trebuie să te apropii pînă-i sufli-n ceafă dacă vrei să bagi aia-n el.

Nu menţionase, am observat, şi faptul că persoana care urma să înfigă acul era cea care, foarte probabil, risca să fie şi stropită cu sînge.

— Da, am spus. Este c-o să fie amuzant?

*

Nimic pe lume nu-l putea convinge pe Haru să ni se alăture în mica noastră aventură. În plus, îl văzusem deja cum se comporta în situații de criză, aşa că-mi părea mult mai sănătos să nu-l avem nicăieri prin preajmă. Ingo însă ni s-a alăturat, imperturbabil ca întotdeauna. Mai că-ţi venea să crezi că era şi el un Infectat, văzînd cum toate emoțiile lui se păstrau spre zero pe scala măsurătorilor.

Ingo a luat poziţie într-un apartament de la etajul întîi al aceluiaşi bloc, a cărui fereastră îi oferea o vedere clară în lungul aleii. L-am lăsat acolo cu o puşcă, pe post de ţintaş de elită. Poliţa noastră de asigurare. Dacă treaba nu mergea ca lumea, putea să-l doboare pe Infectat înainte ca acesta să ne rănească.

Îhî, vezi să nu... Dar, mă rog, mă simțeam mai bine ştiindu-l acolo sus.

Kelis se ghemuise în bezna din capătul îndepărtat al aleii, ce dădea într-una dintre acele pieţe mari şi nepersonalizate care poate vor fi fost cîndva frumoase, înainte să le transforme comunismul în spaţii fade cu aer proletar. Odată ce Infectatul pătrundea pe alee, ea trebuia să se asigure că nu se putea întoarce de unde venise. Îşi lăsase arma în toc şi alesese în schimb un tac de biliard, ceva ce putea incapacita fără să ucidă. După felul cum îl ţinea, părea să mai fi folosit obiectul şi altădată, şi nu ca să bage bila neagră.

Eu şi Soren stăteam în dreptul a două intrări de bloc aflate faţă în faţă, pe la mijlocul aleii. Dacă ar mai fi venit dinspre piaţă şi alţi Infectaţi, i-am fi lăsat să treacă, în speranţa că fie nu ne vedeau, fie ne tratau cu obişnuita indiferenţă.

Dar, în caz că apărea unul singur, eram pregătiţi cu toţii. Soren îşi purta cele două pistoale ca de obicei la centura blugilor şi ţinea în mîini o plasă de pescuit. Ca să facem rost de ea, ne văzuserăm silite, eu şi Kelis, să facem o excursie pînă în port, agăţîndu-ne de zonele umbrite şi

strîngîndu-ne din faţa fiecărui Infectat care trecea pe lîngă noi. Mare risc, dar probabil că meritase. Era cea mai mare şansă a noastră de a-l prinde pe vreunul dintre ei fără să se lase cu vătămări permanente.

Acum rămăsesem doar eu cu suxametoniumul. Am privit acul pe care îl ţineam în palmă, o ţepuşă mică şi fragilă, şi mi-am spus că planul ăsta al nostru nu era dintre cele mai rafinate. Am continuat să mă uit ba la ea, la la Soren, care era impasibil ca un bolovan, sau la Kelis, topită în întunericul din depărtare, iar orele treceau una după alta fără să se arate nici urmă de Infectat.

Oare era posibil să ştie ce plănuiserăm? Exista vreo cale prin care să fi auzit discuţia noastră? Mi-a trecut brusc prin minte ideea neplăcută că poate existau microfoane în apartament şi Ash ştia tot ce vorbiserăm şi făcuserăm noi acolo. Mintea mi s-a încordat la acest gînd şi a început să-l descîlcească, găsindu-l din ce în ce mai convingător pe măsură ce lumina blîndă a dimineţii se transforma în strălucire de amiază; urmîndu-şi drumul arcuit pe cer, soarele ardea acum drept deasupra aleii.

Cînd în sfîrşit s-a întîmplat, s-a întîmplat rapid. Era o femeie în vîrstă, cu părul încărunţit tot şi cu trupul plăpînd şi adus de spate, dar era iute ca argintul viu. Trecuse de Kelis înainte să băgăm măcar de seamă că era acolo. După expresia surprinsă de pe faţa lui Kelis am dedus că poate adormise sprijinită de zidul din capătul aleii, dar, cu reflexele ei de soldat, se deşteptase într-o clipă şi îşi ocupase poziţia, blocînd calea de scăpare.

Însă nu era nevoie. Bătrîna nu părea să aibă gînd de întoarcere. Dumnezeu ştie încotro se grăbea aşa ori de ce anume fugea. Era la zece metri de noi şi deja îmi venea în nări damful greu, de putrefacţie, al cangrenei. M-am întrebat ce parte a corpului era pe punctul de-a pierde.

La patru metri distanţă, aflasem deja răspunsul. În locul unde ar fi trebuit să i se afle ovarele era scobită – două

găuri adînci, negre în centru şi galben-verzui de jur-împrejur. Mi-am astupat gura, punîndu-mi toată voința la încercare ca să rețin voma în gîtlej. Nu era o rană întîmplătoare, neglijată ulterior. I se făcuse cu bună ştiință.

Dar nu era timp de griji noi. Un metru şi jumătate, şi Soren s-a năpustit. Părul cărunt i s-a lipit femeii de față, încurcat în plasa pe care i-o trăgea el peste umeri în jos, pînă la talie. S-a zbătut şi a țipat – un sunet înalt ca țipătul îndepărtat al păsărilor de mare. Îmi părea totuşi puternică, mai puternică decît ar fi trebuit să fie o femeie de vîrsta ei. Soren îşi încleştase mîinile pe brațele ei, dar bătrîna i-a ars un şut drept între picioare, făcîndu-l să se îndoaie de durere şi să ajungă cu capul în dreptul capului ei. În clipa aceea, gura ei a ţîşnit prin ochiurile plasei, dar i-a ratat obrazul cu cîțiva milimetri.

— Acum ar fi numai bine! a răcnit Soren către mine, cu toată furia şi spaima arzîndu-i în ochi.

Am ejectat un fir de lichid din seringa pe care o țineam în mînă. N-avea nici un rost să-i bag femeii vreo bulă de aer în vene şi s-o omor înainte de-a apuca să vorbim cu ea. Soren o cuprinsese cu braţele şi-o ţinea acum zdravăn. Gura ei continua să hăpăie în gol, fără rost. Furia animalică radia din ea ca un cîmp de forţă. L-a lovit iar între picioare, apoi încă o dată. Faţa lui Soren, scăldată în sudoare, era toată o strîmbătură de durere. Încă o lovitură şi am văzut cum braţele lui slăbeau încet încleştarea, trupul îndepărtîndu-i-se printr-o tresărire involuntară.

Dar şi-a încleştat dinţii şi a refăcut strînsoarea, răsucindu-se astfel încît să aducă femeia cu faţa spre mine. Ochii ei ardeau cu strălucirea nebuniei. Un umăr îi era sucit nefiresc şi mi-am dat seama că probabil şi-l dislocase în încleştare. Se zvîrcolea fără încetare şi la un moment dat am auzit un trosnet care se prea poate să fi fost al unui os rupîndu-se.

Acul i-a alunecat cu uşurinţă în carnea moale a bicepsului, dar femeia s-a răsucit în ultima clipă şi am simțit o

hurducătură cînd vîrful acului s-a proptit în os. Ea a continuat să se împingă înainte, iar eu mi-am dat seama ce încerca să facă, să rupă acul înainte ca seringa să-şi poată livra tot conţinutul. Mare pericol zăcea în uşurinţa cu care te puteai gîndi la Infectaţi ca la nişte animale decerebrate. Le fuseseră amorţite doar afectele, nu intelectul.

M-am tras înapoi doar cît să îndepărtez acul de os şi am apăsat pistonul, umplîndu-i muşchiul de anestezic.

Acum nu mai puteam decît să sper că sistemul ei circulator continua să funcţioneze într-un fel cît mai aproape de normalitate – că trupul şi creierul ei vor răspunde la narcotic aşa cum ar răspunde o persoană normală. Mă uitam în ochii ei cu atîta încordare, aşteptîndu-i să devină sticloşi şi potopiţi de somn, încît n-am observat mişcarea spre mine decît atunci cînd era prea tîrziu. I-a zvîcnit violent capul în direcţia mea şi dinţii ei m-au apucat de nas cu încrîncenare.

Soren a scos un sunet undeva între grohăit şi hohot de rîs. Ei, da, poate aş fi stat şi eu să mă gîndesc ce amuzant era, de nu m-aş fi pomenit cuprinsă brusc de spaimă şi durere. El a făcut o încercare de-a o trage pe bătrînă înapoi, dinții ei au tras de nasul meu, iar eu m-am întins în disperare să mă apuc de braţele lui. Ştiam că femeia n-avea de gînd să-mi dea drumul, oricît de tare ar fi tras-o el. Singurul lucru care putea ceda era nasul meu.

Undeva în marginea razei vizuale am văzut-o pe Kelis alergînd către noi. L-am văzut şi pe Soren privind neajutorat peste umărul meu şi sperînd că partenera lui avea să ştie ce să facă.

— Desfă-i fălcile! am gîjîit din fundul gîtlejului, deşi corzile mele vocale tînjeau să scoată urlete în toată puterea cuvîntului.

— Nu pot! a zis el. Dacă-i dau drumul...

Atunci a ajuns Kelis în spatele meu, m-a înconjurat cu brațele şi şi-a pus mîinile în jurul gurii care mă înşfăcase.

Am văzut cum i se prelingea sînge pe încheietură şi am ştiut că era al meu. Cuvîntul Infectată în răsuna în cap ca o mantră. Infectată. Infecţioasă. Saliva ei în sîngele meu. Gura mi se umplea cu un gust metalic pe măsură ce îmi picura în ea sîngele din nas; mi-am spus că probabil înghiţeam odată cu el şi saliva ei. Aveam deja Leacul, dar oare însemna asta că eram imună la tulpina aceasta nouă şi diformă?

Degetele lui Kelis se albiseră de încordarea cu care strîngeau faţa femeii, săpînd cu unghiile semicercuri roşii în pielea bătrînă şi zbîrcită. Mai mult de-atît însă nu reuşea să facă.

Am simţit dinţii aceia cufundîndu-se şi mai adînc în mine, scîrţîitul smalţului pe cartilaj şi durerea sporind fără încetare. Picioarele ei izbeau şi izbeau întruna, în faţă în fluierul piciorului meu, în spate între picioarele lui Soren. Disconfortul acesta se pierdea însă în durerea cea mare, ca o şoaptă înecată în ţipăt.

Încă mai aveam seringa în mînă, înţepenită între trupul meu şi cel al bătrînei. *Foloseşte-o!* ţipa mintea mea. *Vîră-i-o direct în inimă. Aşa o să opreşti durerea.* Ori poate că era Vocea, pe care o eliberase valul de adrenalină ce mă inunda. Să folosesc însă seringa în felul acela însemna s-o omor, şi-atunci toate astea vor fi fost zadarnice. Aşa că am rămas cum eram: dinţii ei înfipţi în nasul meu; mîinile lui Kelis pe faţa ei; braţele lui Soren în jurul ei. Punct mort.

Durerea ajunsese aproape de nesuportat. Mi-am dat seama că mîna mi se strecura în sus împotriva voinţei mele, orientînd vîrful acului, un punct de argint strălucitor, drept către inima femeii. Instinctul acela de supravieţuire era mai puternic decît orice, mai puternic şi decît propria mea voinţă. Am privit vrăjită cum mîna mi se mişca centimetru cu centimetru către ea. Voiam s-o opresc, dar voiam şi să trăiesc, fir-ar să fie. Voiam să se termine chinul. În cîteva secunde, acul avea să se înfigă în pieptul ei şi totul avea să înceteze.

Încă îmi ardea nasul de durere, dar am simţit cum slăbea menghina. I se relaxaseră maxilarele. În faţa mea, pleoapele i se zbăteau, muşchii feţei i se destindeau. Sîngele se năpustea iar prin degetele lui Kelis, care se relaxau şi ele. Braţele lui Soren se desprindeau din încleştare, acum susţinînd trupul bătrînei în loc să-l înfrîneze.

În clipa următoare m-am eliberat cu totul. Falca i-a căzut ca o cîrpă, cu firişoare de salivă sîngerie strecurîndu-i-se printre dinţi şi prelingîndu-se pe bărbie. Mă clătinam pe picioare cînd am dat înapoi, am lăsat seringa să-mi cadă şi mi-am acoperit nasul cu mîna.

— Futu-i Cristosu' mă-sii!

Kelis şi-a aşezat o mînă pe umărul meu. I-am prins privirea şi am văzut că nu prea ştia cum să mă ajute. Am reuşit să ridic din umeri. N-avea ce să facă. Apoi ne-am întors brusc amîndouă în direcţia din care s-a auzit rîsul hodorogit al lui Soren.

— Băi, a spus el, cînd e vorba de distracţie, ciudate idei mai ai şi tu.

Înainte de a-i anula efectul anesteziei, am priponit-o de masa din lemn masiv din bucătărie. I-am legat încheieturile, coatele, gleznele şi coapsele cu sîrmă solidă peste care am înfăşurat fişii de pînză ca s-o împiedicăm să se zbată pînă şi-ar rupe carnea. Nu că ne-am fi făcut griji că se putea răni. Eu una chiar că-mi doream s-o rănesc după ce mi-am văzut nasul în oglinda crăpată din apartament. Dinţii ei îmi lăsaseră urme adînci pe ambele laturi, urme care aveau să se transforme în cicatrice permanente. Nasul întreg îmi era umflat şi semăna cu un bulb. Îmi doream s-o rănesc, dar nu voiam să scape din legături şi mă temeam că, dacă i se oferea ocazia, şi-ar tăia bucuroasă membrele ca să scape. A început să se zbată încă înainte de-a deschide ochii, scoţînd mici gemete de nemulţumire cînd a descoperit că nu putea să se mişte.

— Dă-i acum antipsihoticul, până nu se trezeşte, mi-a spus Haru, agitat.

Refuzase să se apropie de ea chiar şi după ce o legasem fedeleş. Am observat că şi faţă de mine păstra un metru şi jumătate distanţă, şi nu era singurul care făcea asta. Soren nu se apropiase de mine la mai puţin de-un scuipat de cînd văzuse sîngele bătrînei amestecîndu-se cu al meu.

La întoarcere îmi tamponasem rănile de pe nas cu antiseptic, îmi injectasem antibiotice şi antivirale şi le spusesem celorlalţi că asta avea să rezolve toată problema. Nu păruseră prea convinşi, şi de ce-ar fi fost? Adevărul era că, dacă exista vreo infecţie, de luat o luasem deja, şi singura apărare pe care puteam să contez era că sistemul meu circulator deja dădea pe-afară de infecţia cu pricina.

— Nu vreau să-i dau nimic pînă nu-şi revine în simţiri, i-am răspuns lui Haru. Vreau să văd ce efect are asupra ei ca să-mi dau seama cît de cît despre ce-i vorba. Şi pe urmă, nu se ştie cît timp ar dura efectul. Avem o rezervă limitată şi nu-mi permit s-o irosesc pe un subiect adormit.

Argument oricum controversat. Ochii ei erau acum larg deschişi, aruncau scîntei în toate părţile, în vreme ce încercau să ne cîntărească pe toţi.

— *Habla inglés?* am întrebat-o cînd privirea i s-a îndreptat asupra mea.

Ceva din mimica ei mi-a spus că înţelesese, dar nu mi-a răspuns.

— Trebuie să te întrebăm nişte lucruri, i s-a adresat Kelis în spaniolă. N-o să-ţi facem nici un rău dacă eşti cooperantă.

Dar s-a uitat la mine în timp ce rostea asta, iar eu am ridicat din umeri. Ştiam amîndouă că era o ameninţare vană şi, desigur, bătrîna nici nu s-a ostenit să răspundă. De aproape, aveam o vedere spectaculoasă asupra cavităţilor căscate în abdomenul ei acolo unde fuseseră cîndva organele reproductive. Cu ce am fi putut noi s-o ameninţăm ca să-i pară mai rău de-atît?

— Bine, am zis, iar Kelis a început să traducă în spaniolă. O să-ţi fac o injecţie care s-ar putea să-ţi mai limpezească mintea un pic. E doar un antipsihotic standard – n-o să aibă nici un efect pe termen lung.

Nu ştiu de ce-mi mai băteam capul să-i explic, dar îmi părea foarte important să păstrez aparenţa unui comportament de medic, după ce vărsasem atîta sînge.

Mi s-a părut că bătrîna ridicase din umeri, dar nu puteam fi sigură, de vreme ce mişcările îi erau sever restricționate de legături. Oricum n-aveam să primesc acordul ei mai clar de-atît, aşa că i-am tras în jos marginea fustei negre şi i-am înfipt acul în carnea fleşcăită a fesei. Am dat din cap către ceilalţi în semn că era în regulă, puteau să ne lase în pace. Dura ceva timp pînă cînd narcoticele intramusculare se difuzau prin sistemul circulator, mai ales acelea care aveau de trecut bariera către creier. Ingo a părut fericit că putea să plece, iar Haru n-a reuşit să iasă pe cît de repede şi-ar fi dorit, în schimb Kelis şi Soren au rămas.

— Ar putea să treacă şi-o oră pînă să ştim dacă a funcționat, le-am spus.

— Dar tu rămîi, a spus Kelis.

Am dat din umeri.

— Cineva trebuie să stea.

— Atunci, o să-ţi ținem companie, a spus Soren, privind la Kelis, nu la mine.

— Chiar crezi c-o să meargă? m-a întrebat ea.

Am dat iar din umeri.

— Cred că s-ar putea. Şi dacă nu merge, asta tot o să-nsemne ceva.

— Da, dar ce? Ce anume aşteptăm să vedem?

M-am uitat la ea cum se scobea nonşalant între dinţi cu unghia; îşi aruncase un picior peste braţul fotoliului. Toată atitudinea ei părea, în mod înşelător, relaxată, dar observasem că-şi ţinea tocul pistolului chiar lîngă mînă.

— Vreau să descopăr ce i-a îmbolnăvit pe oamenii ăştia, am răspuns. Cred că trebuie să aflăm, pînă nu e prea tîrziu. Fiindcă altfel s-ar putea să nu mai găsim loc pe lumea asta unde să fugim.

Ea s-a oprit din scobitul între dinţi şi s-a ridicat puţin în fotoliu.

— Crezi că avem de-a face cu altă Molimă?

Soren mă urmărea şi el cu privirea, din colţul ochiului, la fel de interesat ca şi ea să-mi audă răspunsul.

— Da, cred că exact cu asta avem de-a face, le-am spus – şi era destul de adevărat.

După aceea ea a amuţit din nou, iar eu mi-am putut studia în linişte Infectata în vreme ce antipsihoticul i se răspîndea încet în organism. Mai ales la ochii ei am fost atentă. Studia încăperea, în căutarea unei căi de evadare. Numai lucruri pe care le-ar fi făcut orice persoană normală aflată în situaţia ei. Nu asta mă interesa însă. Eu căutam cu totul altceva, ceva ce văzusem în propriii mei ochi pe parcursul ultimilor cinci ani.

Studenţii la medicină sînt puşi să joace un anume joc atunci cînd ajung să înveţe despre bolile mintale: Ascultă vocile. Un student îl intervievează pe altul – dar în tot acest timp un al treilea student îi recită intervievatului în ureche un şir întreg de aiureli. Se presupune că astfel capeţi o oarecare idee despre cum e să experimentezi halucinaţii auditive, şi cred că funcţionează în bună măsură. Însă chestia cea mai interesantă este expresia de pe faţa omului. Odată ce-ai văzut-o, n-o mai uiţi: confuzia de moment, apariţia abia sesizabilă a vidului, disiparea concentrării pe măsură ce atenţia se reorientează către interior.

Am urmărit-o cu mare atenţie pe bătrînă, dar pur şi simplu n-am reuşit să văd nimic. Dacă Infectaţii auzeau sau nu voci, dacă auzeau Vocea, asta nu puteam citi de pe faţa ei. Totuşi, fiindcă o observam de la mică distanţă, am reuşit să prind momentul în care antipsihoticul a început

să-şi facă efectul. Nici n-a fost greu, fiindcă atunci cînd a dispărut nebunia a apărut durerea.

Mă pregătisem pentru asta.

— Doare? am întrebat-o în spaniola mea stîlcită.

— *Si, senora,* mi-a răspuns cu un fir de voce. *Me duele mucho.*

N-aveam nevoie de Kelis să-mi traducă. Aveam analgezicul la îndemînă şi i l-am injectat. Uşurarea i-a inundat chipul, făcîndu-mă să simt un junghi de invidie. Cunoşteam senzaţia aceea, valul de satisfacţie, şi nu trecea o zi fără ca o parte din mine să-şi dorească s-o simtă iar.

— E mai bine acum? am întrebat-o, iar de data asta Kelis mi-a tradus cuvintele.

Bătrîna a dat din cap aprobator. Şi-a încercat anemic legăturile, părînd nedumerită de prezenţa lor. Şi adevărul e că acum, cînd nu mai era decît o bătrînă neajutorată cu o rană care avea s-o ucidă în scurt timp, legăturile acelea păreau o cruzime. Însă efectul antipsihoticelor n-avea să dureze mult, iar nasul meu continua să-mi trimită regulat pulsaţii dureroase prin fiecare terminaţie nervoasă din corp. Era necesar să rămînă legată fedeleş.

— Îţi aduci aminte cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

Îmi dădeam seama că începea să gîndească din nou, fiindcă i se limpezeau ochii pe măsură ce îi reveneau amintirile.

— Voi m-aţi prins, a răspuns ea, iar Kelis a tradus.

— Da.

— De ce?

— Voiam să aflăm care-i problema cu tine şi dacă putem să te vindecăm.

— Dar m-am vindecat deja.

Am scuturat din cap.

— Ţi-am dat antipsihotice, dar mă tem că efectul lor e doar temporar.

S-a luminat la faţă, părînd brusc uşurată.

— Adică... mintea mea o să-şi revină repede? O să dispară... simţirea asta?

Eu şi Kelis ne-am uitat una la alta pe deasupra capului ei.

— Adică te simţeai mai bine înainte să te prindem noi?

— Sigur că da – şi privirea i s-a tulburat un moment. Eram vindecată.

— Dacă erai vindecată, de ce te-ai purtat cum te-ai purtat? De ce n-ai vrut să vorbeşti cu noi? am întrebat-o şi i-am arătat nasul rănit. De ce mi-ai făcut asta?

A pufnit-o rîsul.

— Încercai să mă opreşti să fac ce-aveam de făcut. Nu v-am rugat eu să mă atacaţi.

— Şi acum?

— Nu...

Pentru cîteva clipe, a părut complet rătăcită.

— Nu ştiu ce-ar trebui să fac. Şi... simt.

— Dar înainte nu simţeai, nu? Nu simţeai nici o durere.

— Nici o durere. Nici vină, nici frică, nici singurătate. Ăsta-i leacul ce ni s-a promis. Leacul ăsta puteţi să-l aveţi şi voi, dacă vreţi.

Şi chiar pe cînd rostea asta, Ingo şi Haru s-au întors în cameră. M-am uitat la chipurile lor. Se citea ceva pe-al lui Ingo, nu prea ştiam ce, dar mă gîndeam că putea fi ispita. Moartea simţirii era destul de tentantă pentru el. Haru părea doar oripilat.

— Cine te-a vindecat? am întrebat-o. Cine-i ăla care poate să ne vindece?

— Conducătorul. Are de gînd să vindece pe toată lumea.

Şi, deşi ştiam sigur că efectul antipsihoticelor nu putea să se fi dus atît de repede, lumina nebuniei juca iar în ochii ei – strălucirea intensă a convingerii absolute.

— Unde putem să-l găsim pe Conducător? am insistat. În caz că vrem să facem şi noi rost de leac.

— La palat, bine-nţeles. Conducătorul stă întotdeauna în palatul lui. Şi vă găseşte el... nu-i nevoie să-l căutaţi. Vorbeşte cu oricine vrea să asculte. Vă rog, *señora*, v-am spus tot ce-am putut. Vă rog, daţi-mi drumul.

Asuda, picuri de năduşeală îi curgeau de pe frunte şi-i năclăiau părul cenuşiu răzleţit. Mi-a trecut scurt prin minte că începea să se risipească efectul analgezicelor, dar nu era adevărat.

— Of, doamne. Îmi aduc aminte. Nu vreau să-mi aduc aminte. Jorge!

Şi s-a pus pe ţipat – mai puternic şi mai prelung decît afară, cînd fusese capturată.

— Isuse, l-am auzit pe Haru. Ce i-ai făcut?

— I-am dat voie să simtă din nou, am spus cu voce plată. Cine-i Jorge? am întrebat-o pe femeie.

Dar nu eram sigură că voiam să aflu ce se întîmplase, ce anume scotea din ea sunetul acela cumplit. Şi oricum n-am avut parte de vreun răspuns, doar de alte ţipete ascuţite. Haru a şters-o din încăpere la fel de repede precum intrase, dar Ingo a rămas să se holbeze la femeie. Mă întrebam dacă exista ceva bine ascuns înlăuntrul lui, vreun secret care să-l facă să-şi dorească şi el să urle în felul acela. Fiindcă în mine exista, al dracului dacă nu!

M-am întors spre Kelis, vrînd să-i spun că era cazul s-o scutească pe bătrînă de atîta nefericire. Dar nici n-am deschis bine gura şi-am închis-o la loc. Ce, voiam să-mi păstrez mîinile curate şi să mă păcălesc în continuare că eu una salvam vieţi, nu le curmam? Nu. Mi-am scos pistolul din toc, am întors capul în altă parte şi-am băgat un glonţ în creierii bătrînei. Nici n-a curs cine ştie ce sînge.

Am pornit la drum către palat trei ore mai tîrziu. Conducătorul voia să vindece pe toată lumea? Aşa ceva nici măcar Haru nu ne-ar fi cerut să ignorăm.

Plimbatul pe străzile Havanei era curată boală de nervi. Un singur ins ar fi putut spera să se strecoare neobservat, pe la umbră şi pe străzi lăturalnice. Dar cinci? Nici o şansă. Am pornit aşadar la pas, calmi şi fără gălăgie, ca şi cum am fi avut tot dreptul să ne aflăm acolo şi am fi ştiut cu precizie încotro ne îndreptam.

Prima dată cînd am trecut pe lîngă un pîlc de Infectați mă aşteptam să se ducă pe copcă totul. Precis aflaseră ce-i făcusem bătrînei. Însă au trecut pe lîngă noi fără să ne învrednicească măcar cu o privire. Kelis a scos mic pufăit de uşurare. Haru s-a înfiorat şi s-a cuprins protector cu brațele.

Apoi mai erau camerele de supraveghere, ochi argintii care priveau în tăcere la fiecare colţ de stradă. N-ar fi avut nevoie decît de un simplu software de recunoaştere facială. Trecînd pe sub ele, Soren şi-a ascuns fața, dar l-am smucit de braț şi l-am forțat să privească drept înainte. Exista software capabil să detecteze şi gestul bătător la ochi de a te feri de cameră la trecerea prin dreptul ei. Ori ne recunoşteau, ori nu. Mîna mi-a alunecat în jos către pistolul ascuns sub tricoul lăbărțat.

Tot ce puteam face era să fim pregătiţi.

Dar de jur-împrejurul nostru lumea întreagă îşi vedea de ale ei ca şi cînd noi nici nu făceam parte din ea. Vîntul fierbinte sufla pe străzile prăfuite zdrenţe de ţesături şi hîrtie. Infectaţii nu păreau a se grăbi nicăieri; păşeau încet pe străzile înguste, fără nici o ţintă. Purtau pe fețe, mîini şi picioare urmele însîngerate ale plăgilor, de un roşu ţipător; însă nimănui nu părea să-i pese. Am trecut la un moment dat pe lîngă un bărbat cu o rană supurîndă deasupra ochiului stîng, care s-a prăbuşit pe caldarîm chiar în dreptul nostru şi nu s-a mai ridicat de-acolo. Nimeni n-a reacţionat, pur şi simplu şi-au ajustat toţi traseul ca să-i ocolească leşul şi au mers mai departe.

Pentru prima dată mi-am dat seama că unele dintre grămezile de haine de pe pavaj fuseseră cîndva oameni,

împuţinaţi şi destrămaţi de timp. Morţi şi lăsaţi să putrezească acolo unde căzuseră. La ce bun să-ţi mai baţi capul cu îngroparea morţilor, dacă tot nu-ţi pasă că s-au dus?

După o jumătate de oră de mers, s-a terminat cu străzile rezidenţiale jegoase şi au început nişte drumuri mai largi, mai mohorîte, mărginite de clădiri guvernamentale ca nişte huidume de beton cenuşiu ghemuite de-o parte şi de alta. Pe marginea superioară a gardurilor înalte se întindea sîrmă ghimpată, dar cei pe care ar fi trebuit să-i ţină la distanţă nu mai existau de mult. Străzile erau pustii, nu se vedea nici un Infectat. Chiar şi clădirile aveau acel aer inconfundabil al abandonului şi pustiirii. Numai omniprezentele camere de supraveghere trăgeau cu ochiul din zidurile lor. Dincolo de ele, în interior, era un gol născător de ecouri ce se putea ghici de aici, de la peste cincisprezece metri distanţă.

Am mers mai departe. Era un cer pîclos, captiv între soare şi ploaie. Nu se vedeau umbre nicăieri, totul era lumină înăbuşită. Încă cincisprezece minute şi am ajuns.

Şi acolo străzile erau complet pustii. Existau un gard înalt, poartă securizată şi turnuri de apărare. Dar, din nou, acel aer de pustiire.

— Eşti sigură că-i aici? m-a întrebat Kelis.

Am dat din umeri.

— Aşa a zis bătrîna.

— Mdea, a spus sec Soren. Şi ce motiv ar avea ea să ne mintă?

L-am văzut pe Haru înghiţindu-şi cu greu un nod din gît, apoi îndreptîndu-şi umerii.

— Ei, acuma sîntem aici. Şi uite... – a spus arătînd pe deasupra porţii către clădirea palatului. Înăuntru e lumină. Trebuie să fie curent. De ce să irosească electricitatea într-o clădire goală?

Camerele de pe ambele laturi ne urmăreau cu nepăsare. Nu încăpea îndoială că oricine va fi fost înăuntru ştia că ne aflam acolo.

— Deci..., a spus Kelis. Intrăm?

M-am uitat iar la camerele video.

— Acum nu mai avem nimic de pierdut. Eu zic să ne cățărăm.

Kelis, cu forța aceea a ei pe care nici nu i-ai fi bănuit-o, ne-a făcut vînt la toți pe rînd peste gardul înalt. Soren a sărit ultimul, trăgînd-o după el ca pe un fulg. Nu s-a grăbit să-și ia mîinile de pe ale ei. A observat și ea, am observat și eu, care îi urmăream aerul de ușoară stinghereală în timp ce-și trăgea în sfîrșit degetele din mîinile lui. Chestia asta n-avea cum să se termine cu bine.

Odată intrați cu toții, ne-am oprit un moment – presupun că așteptam să se declanșeze ceva. Dar n-a început să toarne cu gărzi pe ușile palatului, nici nu s-au pus sirene pe urlat, iar după cîteva clipe am pornit mai departe spre miezul tăcut al complexului de beton.

Cînd eram mică, pe la vreo nouă sau zece ani, am citit *Ziua trifidelor*. Îmi amintesc că pe atunci a trebuit s-o ascund de ai mei, fiindcă ar fi considerat-o prea înspăimîntătoare pentru vîrsta mea. Dar pe mine una nu m-a speriat cîtuși de puțin. Imaginea care mi s-a înfipt în minte, cea care mi-a plăcut la nebunie, a fost imaginea eroului rătăcind printr-o Londră pustie, ai cărei locuitori muriseră pînă la ultimul.

Îmi amintesc că asta mi se păruse o idee incredibil de atrăgătoare. Să fii în stare să bîntui de colo-colo prin locuințele tuturor, să vezi cum stă treaba în spatele ușilor de regulă închise. Să ai totul doar pentru tine. Poate mi se trăgea de pe vremea cînd, foarte mică fiind, zăcusem în spital, unde n-avusesem parte de nici un pic de intimitate; pînă și interiorul corpului meu devenise atunci proprietate publică. Poate de aceea îmi puteam imagina cum e să fii atît de singur fără să te simți însingurat.

Umblatul lelea prin încăperile acelea goale și născătoare de ecouri m-a făcut să mă gîndesc la toate astea cu

o împunsătură de nostalgie după copilăria pe care n-o mai puteam retrăi, nici măcar prin copiii mei. Nu exista nici un suflet de om acolo. Nici măcar cadavre. Nimic. Am trecut prin apartamente de locuit, barăci utilitare, dormitoare drapate în catifele, camere de oaspeți impersonale, prin birouri şi în cele de urmă prin laboratoare. Trei laboratoare, complet echipate, dar a căror construcție nu urmărise un scop anume. Mi-am dat cu presupusul că trebuie să fi fost cîndva simple birouri, înainte de-a le da Ash o mai bună întrebuințare. Nu se vedea nici un semn că ar fi fost părăsite în grabă, eventual în plină stare de urgență. Nici un indiciu de scăpare cu fuga din vreun dezastru. Oamenii care le ocupaseră cîndva pur şi simplu... plecaseră.

— Bine, am auzit-o pe Kelis în vreme ce ne uitam în jur la bancurile de lucru, arzătoarele Bunsen, pipetele şi toată aparatura specifică unui laborator funcțional. Îmi închipui că astea-s doar de fațadă. Probabil că adevăratul lui cartier general e în altă parte.

— Ar putea fi oriunde, a spus Haru. Cum să-l găsim vreodată?

— Dar ai avut dreptate de la bun început, i-am spus, curentul e pornit. Ceva se-ntîmplă aici în continuare.

Lumina becurilor cu halogen se revărsa din tavan asupra noastră, aplatizîndu-ne trăsăturile.

— O stație-releu, a spus Ingo încet, dar vocea lui tot ne-a făcut să tresărim, pentru că îți era uşor să uiți de prezența lui. Telecomandă. Pe acoperiş erau antene de satelit, transmițătoare. Ies înregistrările camerelor video, intră semnalul pentru megafoane.

— Ies şi se duc unde? a întrebat Soren. Vine de unde?

— Părăsesc insula, am spus cu o încredere subită.

Kelis a ridicat o sprînceană.

— Crezi tu?

I-am pus să se mai uite o dată în jur, la aparatura abandonată în perfectă ordine.

— Aici era cartierul lui general. Nu ştiu ce făcea, dar aici făcea. La ce bun să se deranjeze cu împachetatul doar ca să mute toate astea altundeva în Cuba? Singurul motiv de plecare ar fi fost să se mute în cu totul altă parte.

— Bine, cu asta sînt de-acord, a spus Kelis. Va să zică, ce făcea aici? Laboratorul ăsta... nu-i nimic original, este? L-a construit şi el cum şi-a construit şi Regina M unul.

— Mda, am spus.

Doar că el şi-l construise pe al lui mai bine, fiindcă Ash era un om de ştiinţă veritabil, nu un specialist în ştiinţe sociale. M-am îndepărtat de ceilalţi, scotocind după un indiciu de-a lungul bancurilor de lucru înşirate unul după altul. N-au fost prea greu de găsit. Cred că n-avusese de gînd să-şi şteargă urmele la plecare. Pur şi simplu luase ce-i trebuia şi abandonase restul.

Totul arăta extrem de familiar, şi nici nu era de mirare. Era aceeaşi organizare pe care o avuseserăm la bază. Recunoşteam capsulele Petri în care culturile cîndva atent urmărite rămăseseră să moară sau să se înmulţească singure. În colţul cel mai îndepărtat al încăperii era un laptop conectat la reţeaua de electricitate, dar închis.

— O mină de aur, le-am spus celorlalţi în timp ce-l porneam.

— De ce l-or fi lăsat aici dacă încă funcţionează? a întrebat Haru, suspicios.

Am dat din umeri.

— Fiindcă nu mai aveau nevoie de el şi nu se aşteptau să-l găsească cineva.

Aveam dreptate, deşi o parte din mine ştia că şi Haru avea dreptate în aceeaşi măsură. Prea era totul comod şi la îndemînă. Oare Ash voise să găsesc laptopul? De ce? Dar chiar dacă dorise să-mi furnizeze laptopul cu tot ce era în el, în virtutea cine ştie cărui joc dement pe care-l juca, asta nu însemna că nu merita să pun mîna pe el.

— E ceva pe-acolo? m-a întrebat Kelis.

Am dat din cap aprobator în timp ce frunzăream directorul, pînă să mă apuc să sap mai în profunzime, fiindcă e uimitor cît de multe informaţii divulgă oamenii doar prin felul în care numesc lucrurile.

— Categoric e ceva aici.

Treizeci de minute mai tîrziu eram în stare să-i spun şi ce anume. Nu era o surpriză, mai ales după tot ce văzusem pînă acum, dar certitudinea aceea continua să-mi stea în gît şi să mă sufoce. La fel şi vinovăţia, fiindcă o parte din mine suspectase lucrul acesta de la bun început, de pe vremea cînd încă mai puteam face ceva ca să-l previn. Din nou amintirea, mai tăioasă ca durerea.

Ash părăsise laboratorul; se dusese să se culce, lux pe care ni-l permiteam rareori în zilele acelea frenetice cînd încă mai părea posibil să punem capăt întregii situaţii, dacă găseam o soluţie în timp util.

Îmi aminteam că în noaptea aceea mă simţisem ciudat. Nu prea ştiam de ce, poate din cauza mesajului primit de la el, un e-mail scurt care avusese nevoie de trei zile ca să ajungă la mine. Eram conştientă că probabil lucrurile se înrăutăţeau afară, dacă pînă şi informaţia în sine dădea semne de boală şi devenea înceată. Cu toate controalele de securitate de unde era el şi de unde eram noi, nu reuşise să-mi comunice prea multe. Însă îi auzeam vocea rostind fiecare cuvînt şi mă înfioram toată să-l văd, să-l aud de-adevăratelea. Ştiam că probabil urma să nu mai am parte de asta niciodată şi era un gînd aproape de nesuportat. Cînd iubeşti pe cineva în felul acesta pare imposibil ca acea dragoste să nu aibă puterea de-a birui fiecare obstacol dintre voi. Dacă dragostea nu e în stare de asta, atunci la ce e bună?

Aşa se face că nu-mi găseam liniştea şi eram nefericită şi, ca întotdeauna, am ales să sublimez toate astea prin muncă. Computerul meu pornea greu, avea nu ştiu ce

problemă pe care oamenii de la tehnic nu fuseseră în stare s-o rezolve, aşa că m-am aşezat la al lui Ash şi, fără să mă gîndesc, am folosit parola pe care mi-o spusese cu mult timp în urmă, pe cînd eram colegi de studenţie şi singurul lucru pe care îl avea de ascuns era faptul că de trei luni o înşela pe gagică-sa.

Aveam de gînd să mă loghez la drive-ul partajat fără măcar să arunc o privire la fişierele lui private. De fapt nici nu mă aşteptam să existe vreun fişier privat. Cînd ar fi avut el timp de altceva în afară de muncă?

Numai că fişiere private existau – şi aveau legătură cu munca. Nu cu munca noastră, ci cu slujba pe care credeam că o dăduse uitării cînd venise aici. Ştiam, desigur, că era de cîţiva ani angajat la Departamentul Apărării. Nu-mi păruse cîtuşi de puţin a fi de rău augur, doar existau o grămadă de motive pentru care DA să dorească angajarea unui virusolog. Din motive de apărare.

De asemenea, ştiam de pe atunci că unele ingrediente pe care le amestecaserăm în acest „Leac" la care lucram veneau din surse secrete. Tratamentele genetice de ultimă oră, retrovirusuri ţinute la secret, studiul asupra celulelor stem, aflat la graniţa eticii. Astea nu erau lucruri la îndemîna publicului larg. Dar iată-le în fişierele lui Ash, fişiere cu date ce acopereau luni de zile în urmă, chiar ani; pînă cu mult înainte de momentul în care aflase că aveam să le folosim. Astea erau chestiunile la care lucrase Ash înainte să lovească Molima. Nu era coincidenţa coincidenţelor că exact ele se dovediseră a fi ceea ce ne trebuia ca să creăm Leacul?

Nu, mi-am spus, simţind cum mi-o ia inima din loc. E sindromul zonei de confort*. Trăim în singurul univers

---

* În original, *Goldilocks Syndrome*, de la „Goldilocks and the Three Bears" (Bucle-Aurii şi cei trei urşi), de Robert Southey, povestea a cărei eroină descoperă că ce-i prea mult strică, iar ce-i prea puţin nu-i de ajuns.

posibil, singurul în stare să întreţină viaţa umană, fiindcă dacă n-ar fi fost în stare n-am mai fi fost nici noi aici să ne minunăm în faţa lui. Iar pe Ash îl recrutaseră pentru proiect tocmai fiindcă experienţa lui era exact ceea ce ne trebuia.

Doar că... Era aici un fişier despre un tratament genetic pentru siclemie. Mai era unul despre folosirea celulelor stem în rescrierea traseelor neuronale la adulţi. Acum îmi era clar că ARN-ul pe care îl sculptam cu atîta grijă ca să schimbăm A-ul şi B-ul în zero negativ era un amestec al celor două. Dar ce era cu al doilea fişier? Din cîte ştiam noi, Molima nu acţiona la nivel neuronal.

— Ce faci? m-a întrebat Ash, aplecat peste umărul meu.

— Îmi bag nasul în fişierele tale, i-am răspuns, fiindcă noi doi nu fuseserăm niciodată capabili să ne minţim unul pe altul.

Sau cel puţin eu nu fusesem capabilă. Pentru prima dată, începeam să mă întreb dacă aşa stăteau lucrurile şi cu el.

— Ai găsit ceva interesant? m-a întrebat cu atîta nonşalanţă, încît m-am relaxat pe loc.

— Îhî, fişiere ultrasecrete ale departamentului apărării. Scria ceva cu omorîtul oricui ajunge să le citească... da' era doar o glumă, nu?

A zîmbit şi ne-am întors la lucru, iar eu nu l-am întrebat niciodată ce subiect anume aveau cercetările acelea şi cum de se potriviseră la marele fix cu ceea ce ne trebuia nouă. N-am întrebat niciodată – dar uneori, în miez de noapte, rămîneam pe gînduri.

– Ai găsit ceva interesant? m-a întrebat acum Kelis – şi am ştiut că eram albă la faţă cînd mi-am luat privirea de la ecranul laptopului ca să mă uit la ea.

— Îhi, cred că se poate spune că e „ceva".

— Şi altfel cum i s-ar putea spune? a întrebat Ingo, veşnic în căutarea preciziei.

— Înspăimîntător.

— E despre Infectați, nu? a spus Haru, trecîndu-și nervos degetele printre țepușele de păr închis la culoare. A fost o chestie premeditată. Infecția... au creat-o, n-a apărut accidental.

Am aprobat în tăcere, iar Haru, cu o grimasă, a întors capul.

Kelis continua să mă observe cu atenție; ochii căprui i se îngustaseră.

— Nu-i numai asta, nu-i așa?

— Așa e. Treaba e că el a creat intenționat Infecția.

O formă denaturată a Leacului pe care îl aveam eu în sînge – dar încă nu eram pregătită să-i spun așa ceva.

— Intenționat a făcut-o contagioasă. Pe calea sîngelui, la vremea aceea.

— La vremea aceea? a spus Haru.

I se ridicaseră sprîncenele atît de sus, de nu i se mai distingeau de linia părului.

— Era tot ce putea face pentru început. Dar cerceta și alte forme de transmitere.

— Pe calea aerului? a întrebat Ingo.

Pînă și vocea lui își pierduse intensitatea. Toată lumea știa că și Molima venise pe calea aerului. Altminteri, n-ar fi putut face tot ce făcuse.

— Se poate. Dar văd aici că ajunsese într-un punct mort și a abandonat testarea acum vreo șase luni. De-atunci e ultima actualizare de fișiere.

Și asta era, cu adevărat, tot ce puteam deduce din fragmentele de cercetare făcută pe jumătate care existau în acel laptop abandonat.

— Trebuie să-l găsim, oriunde-o fi acum, a spus Kelis.

Am simțit că mă cuprinde ușurarea ca o căldură plăcută răspîndindu-mi-se prin vene, fiindcă nu voisem să fiu eu cea care să sugereze asta.

— Cum? a întrebat Haru.

Ingo a ridicat mîna ca un şcolar care cere permisiunea de a vorbi.

— Pe aici pe undeva trebuie să fie un computer central care să coordoneze informaţia care intră şi iese. Dacă-l găsim, pot să vă spun încotro pleacă transmisia.

— Buuun, am spus. După ce-l găseşti, mai e un lucru pe care vreau să-l faci.

V-aţi uitat vreodată cum arde un oraş întreg? Există un soi de plăcere sălbatică în a da frîu liber unei forţe a naturii pe care cel mai adesea încercăm s-o stăpînim. Camionul pe care îl rechiziţionasem înainta cu viteză maximă pe asfaltul crăpat al străzii, însă arşiţa se deplasa mai repede, înşfăcîndu-ne de gît pe cînd încercam să scăpăm cu fuga din ceea ce făcuserăm.

Peste tot în jur, megafoanele continuau să-şi zbiere mesajul: „Toată lumea trebuie să vină imediat la Havana. Veniţi în centrul Havanei şi aşteptaţi instrucţiuni." De două zile încoace spuneau acelaşi lucru. Mai mult de-atît nu puteam aştepta. De jur-împrejur continua să curgă spre oraş un fluviu de Infectaţi; păşeau calm direct în focul care mistuise deja mii, zeci de mii de vieţi. Flăcările n-aveau să-i ajungă pe toţi, pîlcuri de Infectaţi aveau să rămînă neatinse în colţurile cele mai îndepărtate ale insulei. Dar, chiar şi aşa, aveau să piară destui.

Va să zică, acum ajunsesem criminal în masă. Şi pînă la urmă nici nu-mi fusese prea greu. Nu-mi trebuise decît să pună Ingo cap la cap nişte piste audio din cîteva mesaje anterioare ale lui Ash. Cuvintele nu prea sunau cum ar fi trebuit, accentele erau plasate greşit, apăreau eliziuni între silabe care n-aveau ce căuta una lîngă alta. Însă Infectaţilor nu părea să le pese. Era vocea stăpînului lor, iar ei nu aveau de ales, erau obligaţi să se supună. Camerele video difuzau o înregistrare în buclă, pentru ca Ash să nu poată

vedea ce făcuserăm noi, iar recepția audio îi fusese tăiată. Nu-i lăsaserăm nici o modalitate de a-şi salva cumplitul experiment, îi aruncaserăm capsulele Petri în furnal şi incineraserăm culturile o dată pentru totdeauna.

După asta, au fost de ajuns cîteva canistre de benzină aruncată pe nişte clădiri din centru, o zi cu arşiță şi un vînt puternic. Focul e veşnic flămînd – nu-i nevoie să-l rogi prea mult ca să consume tot ce întîlneşte. M-am sprijinit de cabina camionului şi am privit în urmă, ca nevasta lui Lot, ştiind că exista un preț de plătit, dar incapabilă să mă abțin de la a vedea cu ochii mei ce lăsam în urma noastră.

Pe coperta unui album de Pink Floyd e un bărbat în flăcări care dă mîna cu altul, fără să aibă habar de focul care îl înghite de viu. Aproape că-i amuzant să-l vezi că nici nu-i pasă. Aici erau gloate de indivizi care intrau în furnal şi mergeau fără oprire în vreme ce carnea li se băşica şi ardea, fisuri roşii li se deschideau în piele precum crăpăturile pe suprafața unui vulcan, care vestesc că se pregăteşte o nouă erupție. Mirosul era copleşitor. Mirosul bogat, cărnos, de ființe omeneşti care ard.

Am văzut o fată, care nu părea să aibă mai mult de opt ani, înaintînd calm pe aleea îngustă dintre două clădiri. Dinspre intrările în clădiri se vărsau spre ea văpăi galbene, din vîrful cărora se desprindeau şi pluteau scîntei. Părul i s-a aprins primul şi i-a ars portocaliu strălucitor pînă la piele, dar ea a mers mai departe netulburată. Şi a tot mers pînă ce au cedat picioarele sub ea, cu oasele plesnite de arşiță, şi s-a prăbuşit.

În cele din urmă, după ce trupul fetiței a dispărut din raza vederii mele, după ce mulțimea care îneca străzile a început să se subțieze, iar flăcările au scăzut în depărtare, mi-am întors şi eu privirea dintr-acolo.

Kelis s-a uitat în ochii mei.

— N-aveam de ales, mi-a spus pe un ton care sugera că nici măcar ea nu credea în vorbele acelea.

— E bun făcut acum, am răspuns. Măcar o vreme n-o să mai plece nimeni la recrutat. Şi n-o să încerce să ne stea în cale cînd plecăm.

— Deci acum o să-l găsim pe iubitul Conducător şi-o să-l împiedicăm să facă lucruri şi mai rele, a spus ea, oferindu-mi un strop de alinare.

Cu ochii minţii, am privit oceanul care se apropia de noi cu iuţeală şi, dincolo de el, destinaţia noastră, pentru care trebuia să traversăm apa şi o bună parte de continent. O călătorie lungă, pînă în Las Vegas, unde într-o bună zi, curînd, avea să-l privesc pe Ash în ochi şi să-l fac să plătească. Nu atît pentru ceea ce făcuse el, cît pentru ceea ce devenisem eu din cauza lui.

CAPITOLUL ŞASE

Pînă la Miami era drum de o sută patruzeci şi cinci de kilometri pe apă. Găsiserăm pe insulă o aeronavă uşoară, dar, de vreme ce nici unul dintre noi nu ştia să zboare, se părea că aveam să mergem la Vegas pe traseul cel mai lung. Nu m-am uitat în urmă ca să văd Cuba micşorîndu-se la orizont, pur şi simplu am înşfăcat cîrma şi am privit drept înainte, pe deasupra apei calme. Cît stătuserăm pe țărm aşteptînd să se rotească lumea şi să răsară soarele, luasem hotărîrea să încetez definitiv cu regretele.

Călătoria a fost liniştită, nu ne-a urmărit nimeni, eram singuri cu pescăruşii care planau peste valuri. După vreo oră, i-am predat lui Ingo cîrma micului iaht rechiziționat, cel mai rapid pe care îl găsiserăm, şi m-am dus pe puntea superioară. Toți ceilalți leneveau acolo tolăniți la soare, în pantaloni scurţi şi tricouri.

Mi-am dat seama atunci că arătam ca un grup de studenţi americani în plină vacanţă de primăvară. Pentru prima dată de cînd părăsisem baza, de fapt pentru prima dată în ultimii cinci ani, simţeam că încep să mă relaxez. Haru se pişa peste balustradă, uitîndu-se cum îi zbură- tăcea vîntul şuvoiul şi, nu ştiu de ce, asta mă făcu să zîmbesc. Era multă tinereţe şi multă masculinitate în gestul lui. Ingo folosea întotdeauna privata, a cărei uşă o încuia cu mare grijă, ceea ce mă făcea în egală măsură să zîmbesc. Pudoarea părea superfluă în lumea aceasta cu totul nouă.

— Nu-ţi e mintea pe-aici, mi s-a adresat Kelis, moment în care mi-am dat seama că mă cerceta cu privirea de ceva timp.

Am dat din umeri.

— Mă gîndeam doar.

Ea a zîmbit.

— Deh, asta-i treabă grea uneori.

— Ştii, pentru mine e ciudat să fiu iar printre oameni. Cred că încă nu m-am obişnuit.

Nu ştiu de ce i-am spus asta. Nu era chiar icoana la care să te confesezi cu sufletul deschis. Doar că mă simţeam ciudat să mă aflu iar în preajma altor fiinţe omeneşti după atîta vreme şi voiam să aflu lucruri despre ele, să le cunosc în adevăratul sens al cuvîntului. Să intru în conexiune cu ele, să stabilim o relaţie – toate verbele acelea îngrozitoare din trăncăneala psihopupu. Pînă la urmă, oamenii sînt animale sociale, iar eu ştiam că pierdusem ceva esenţial în anii pe care îi petrecusem în singurătate. Acea persoană care intrase în bază pentru prima dată n-ar fi făcut niciodată lucrurile pe care le-a făcut persoana care a ieşit de acolo.

Voiam să dau vina pe Voce, dar nu ştiam dacă era posibil.

— Şi pentru mine a fost ciudat, am auzit pe neaşteptate vocea lui Soren. La recrutare. Cel mai greu mi-a fost să mă pomenesc iar în aşa o-ngrămădeală de lume.

— Mai greu decît ţi-a fost să faci ce te-a obligat ea să le faci? l-am întrebat. Mai greu decît să omori?

Cred că era mai multă curiozitate decît acuzaţie în vocea mea, iar Soren n-a părut jignit.

— Mie, da. Eram la mine acasă în Suedia, în satul unde am trăit toată viaţa mea de adult. Un sat de pescari mic şi friguros, pe coasta de nord, unde marea era mereu îngheţată, pînă şi în miezul verii.

Privirea i-a rătăcit spre depărtări în timp ce atenţia i se răsucea spre interior, spre amintiri pe care bănuiam că le păstra ascunse de mulţi ani. A zîmbit puţin jenat.

— Scuze, am uitat ce voiam să zic.

— Nu, am intervenit, nu te opri. Aş vrea să ştiu cum era viaţa ta înainte de Regina M. Vreau să-mi amintesc lumea de dinainte de Molimă.

— De dinainte de Molimă?

S-a uitat la mine, apoi la Kelis. Probabil ceva din expresia ei l-a convins să continue, fiindcă şi-a schimbat brusc poziţia, trăgîndu-şi picioarele sub el ca să se aşeze mai comod. Bănuiesc că în străfundul sufletului fiecare dintre noi vrea să fie cunoscut de ceilalţi. Altfel de ce-ar ar mai exista psihoterapeuţii?

— Suedia era o ţară foarte disciplinată, ştiţi? Ca popor nu ne plăcea să ne entuziasmăm din orice... asta era treaba danezilor. Noi eram disciplinaţi, ordonaţi şi prosperi. Am crescut în Malmö, în partea de sud, dar imediat ce mi-am luat diploma m-am mutat de-acolo. Era prea multă lume în Malmö, prea mulţi turişti. Era prea multă gălăgie, mult trafic la orice oră, din port se auzeau mereu sirenele de ceaţă ale navelor. Ce sens are să locuieşti într-o ţară mare cu populaţie puţină, dacă nu poţi să te bucuri de linişte? Aşa că am luat-o spre nord, cît mai departe de toţi, undeva unde nopţile de iarnă erau aşa de lungi, că de-abia apucai să vezi soarele răsărind. M-am dus cît am putut de mult spre nord, pînă la cercul polar, unde puteam să mă uit noaptea la aurora boreală şi să ascult zgomotul neîntrerupt al mării. Mi-am cumpărat o casă de lemn în pădure, o barcă de pescuit şi un topor. Şi pe urmă am făcut rost de conexiune *broadband* şi lucram în fiecare zi cu oameni pe care nu eram obligat să-i văd. O dată pe săptămînă mă duceam la magazin şi aia era singura ocazie de-a vedea pe cineva, poate cu excepţia unor vase de pescuit, departe în larg. Mi se pare că e mult mai uşor să-ţi placă de oameni dacă nu trebuie să vorbeşti de-adevăratelea cu ei. Acolo a început pentru prima dată să-mi simpatizez concetăţenii. Pe urmă a izbucnit Molima şi toată lumea a fost... mă rog,

ştiţi şi voi cum a fost. Dar mi-am zis că... mai puţini oameni pe lumea asta suprapopulată, de ce-ar fi asta un lucru rău? Bănuiesc că au murit oameni şi în satul acela, dar eu nu-i cunoscusem înainte de Molimă şi nu puteam să mă prefac că-mi pasă. Magazinul s-a golit după un timp, dar asta nu era mare problemă. Mă pricepeam să vînez şi să pescuiesc, şi nu-mi era greu să plantez nişte culturi nepretenţioase. Aveam topor şi nici găsitul de copaci pe care să-i folosesc nu era o problemă. Doar pe mine trebuia să mă hrănesc. După trei săptămîni, patru să fi fost, n-am mai prins nimic la aparatul de radio pe care-l aveam şi mi-am zis că ăsta era sfîrşitul. Civilizaţia se prăbuşise, undeva dincolo de marginea ecranului meu. Pentru mine însă nu se schimbase de fapt nimic. Era tare frumos acolo. Copacii sînt veşnic verzi, arată la fel tot anul. Beznă s-o tai cu cuţitul, de cum te îndepărtezi de coastă. Stîncile sînt cenuşii, aproape de aceeaşi culoare cu marea. Am citit un ghid odată şi zicea de ţărmul nostru că e ameninţător, dar n-am înţeles asta niciodată. Ce era ameninţător acolo? Mie mi se pare că doar într-un loc ca ăla ţi se permite să fii tu însuşi, fără alţi oameni pe lîngă tine care să-ţi spună cum ar trebui să fii. Şi pe urmă a venit Regina M.

A dat din umeri, iar aerul transportat i s-a topit de pe chip.

— Presupun că ştiţi restul. Înapoi la restul umanităţii.

— Sau la ce-a mai rămas din ea, a spus Haru.

Eram convinsă că dublul sens era intenţionat. Rămăşiţele umanităţii şi rămăşiţele umanităţii lor.

— Ţie ţi-e uşor să fii aşa îngîmfat, i-a spus Kelis, privindu-l pe sub sprîncene. Japonia a scăpat ca prin urechile acului cînd restul lumii sîngera prin toate părţile. Acolo nu doar cei care aveau grupa zero negativ au fost cruţaţi, nu-i aşa?

— Da, în Ţara Soarelui Răsare e ceva în genele noastre care ne-a salvat pe majoritatea.

S-a uitat întrebător la Kelis, iar ea a dat din umeri – adică, de ce n-aş întreba? Avem zece ore de stat degeaba, cu ce să le umplem?

— Bine, a spus Haru. Vrei să auzi povestea mea? Chestia de ştiut despre Japonia este că noi ăştia de-acolo semănăm oarecum cu Soren. De fapt nu prea avem nevoie de alţii. Ani la rîndul am fost un regat insular închis. Pe urmă au venit imperiile occidentale şi ne-am gîndit că ne-ar plăcea şi nouă să avem un imperiu. Ştie toată lumea cu ce ne-am ales pînă la urmă. Aşa că ne-am apucat iar să facem ce ştim cel mai bine – să ne vedem de treaba noastră. Ai putea spune că sîntem cei mai mari voyeuri din lume. Ne place să-i privim pe alţii şi uneori ne place să-i imităm, dar nu ne dorim un contact real. Deci cînd a venit Molima şi ne-a cruţat, dar i-a răpus pe toţi ceilalţi, ni s-a părut că e un semn. Închide-te în tine. Taie-ţi legăturile. Cînd guvernul a încuiat frumos graniţele, n-au fost cine ştie ce proteste. În economie era haos, evident – ne bazam pe exporturile de tehnologie superioară ca să putem cumpăra lucruri inferioare tehnologic. Însă China zăcea inertă, nu mai era în stare să ne respingă, aşa că ne-am dus acolo neinvitaţi şi-am luat tot ce ne trebuia. Pe urmă... pur şi simplu ne-am văzut de-ale noastre. Ştiţi ce-am observat în primul rînd? Că nu mai existau filme hollywoodiene noi. Nimic nou de la Spielberg, nici o tîmpenie de superproducţie de acţiune, nici un X-Men nou. Cea mai mare schimbare din viaţa mea a fost că nu m-am mai dus la cinema. A, sigur, au fost şi morţi. O mulţime. Dar i-am îngropat şi ne-am văzut de treabă. Eu am continuat să-mi imaginez restul planetei, dar numai pentru mine. Toată viaţa am desenat apocalipse. Roboţi uriaşi... mutanţi, şi acuma, na, chiar venise o apocalipsă, una de-adevăratelea, iar eu rămîneam tot sclav pe salariu şi purtam acelaşi costum gri. Aşa că m-am alăturat mişcării pentru colonizare de cum a început, ca să mă întorc în mijlocul lumii. Mi-am

luat băiatul din siguranţa oraşului Tokyo şi l-am dus în Noua Zeelandă, unde guvernul, în înţelepciunea lui, votase întemeierea Noului Kyoto. A trebuit să mă lupt ca să-l pot lua, că era... mă rog, nu se simţea bine. Dar, cum şi-aşa nu reuşeau să recruteze destui colonişti, pînă la urmă ne-au lăsat să plecăm. Îmi aduc aminte cum m-am simţit pe drum în avion, ce emoţionat eram. Mă uitam cum se desfăşoară oceanul pe sub noi şi credeam că era de-adevăratelea un nou început. Nu mi-am imaginat nici o clipă că poate făceam o greşeală.

A zîmbit firav şi vocea i s-a pierdut treptat. Mi-am amintit atunci ce îmi spusese despre fiul lăsat în urmă.

— Şi apoi Regina M te-a luat doar pe tine, nu şi pe el, am spus.

— Mda.

Şi-a trecut o mînă prin păr, răvăşindu-şi ţepii deja rigizi de la bura sărată iscată din mare.

— L-am luat de unde era în siguranţă, fără să am, dracului, un motiv bun, şi după aia l-am lăsat acolo pur şi simplu, să se descurce cum o şti.

— Ar fi avut grijă de el ceilalţi colonişti, i-am spus.

Haru s-a mulţumit să ridice din umeri şi şi-a ferit privirea. Cred că avem de dus, fiecare, poverile noastre de vinovăţie şi nu e nimeni cu care să le împărţim.

Ingo însă, cînd m-am uitat la el, mi-a susţinut privirea, inexpresiv, ori poate puţin provocator.

— Oi fi vrînd să afli şi despre casa mea?

Întrebarea lui m-a făcut să-mi dau seama că nici măcar n-aveam habar unde se afla casa lui; el a zîmbit batjocoritor, dîndu-mi de înţeles că ştia asta.

— În Congo, mi-a spus. Republica Democrată Congo. Timp de douăzeci de ani, Vestul n-a vrut să ştie nimic despre ţara mea. Patru milioane de oameni au murit într-un război pe care nimeni nu l-a băgat în seamă, şi acuma mă-ntrebi despre istoria noastră?

— Ascultă, prietene, a intervenit Soren. Noi nu sîntem Vestul. Noi sîntem noi. Dar cum doreşti... Probabil o să supravieţuiesc dezamăgirii dacă nu simţi nevoia să te destăinui în faţa noastră.

— Cînd vine vorba de ţara mea, singurul lucru bun e că obţii o poveste interesantă. Întîi ne-au jefuit belgienii şi ne-au mai şi omorît din cînd în cînd, şi după ce-au terminat cu noi ne-am pus la conducere oamenii noştri, care ne-au jefuit şi ne-au omorît şi ei. Vecinii noştri au abuzat de noi, au venit şi refugiaţii din Rwanda, cu tot cu fantomele groaznice ale trecutului lor, şi-au înrăutăţit lucrurile. A fost război, iar cînd n-a fost război a fost molimă, şi peste tot era ură şi lăcomie. Femeile au fost violate şi pe urmă izgonite din sate fiindcă fuseseră violate – că aduceau ruşinea asupra satului. Mamele şi-au omorît propriii copii ca să facă vrăjitorii. Dar ce nevoie mai aveam de vrăjitoare, cînd aveam deja bărbaţi? Dictatorii militari s-au luptat pe sînge şi diamante. Vestul organiza concerte pentru flămînzii din Etiopia, dar de la noi şi-a întors faţa, şi ştiţi de ce?

— Ştiu eu de ce, a spus Haru aproape în şoaptă.

Ne-am uitat toţi la el cum îşi schimonosea gura într-o expresie între amuzament şi jenă.

— Din cauza jocurilor video.

Pentru prima dată de cînd îl cunoşteam, Ingo a zîmbit cu adevărat. Nu era o imagine prea plăcută.

— Da, a continuat el, cu coltan* din minele noastre s-au făcut maşinile de jocuri ale Vestului. Copiii noştri au murit în sclavie pentru ca ai voştri să mai aibă o jucărie în plus. Te-am văzut, Jasmine, cum te uitai la degetele mele şi cred că ţi-ai închipuit că asta mi s-a-ntîmplat cînd m-a găsit Regina M. Nu. Au fost rupte demult, cînd aveam şapte

---

* Minereu metalic de colombit–tantalit, resursă preţioasă pentru fabricarea de echipamente electronice.

ani şi un bărbat m-a călcat pe mînă cînd m-am întins după cuţit ca să-i opresc pe amicii lui s-o violeze pe soră-mea. Mă-ntrebi cum a fost cînd a lovit Molima? Îţi zic eu cum a fost... a fost exact ca pînă atunci. Ţara mea era înecată în sînge şi nimănui nu-i păsa.

S-a făcut tăcere după asta, o tăcere profundă şi incomodă. În cele din urmă, Ingo s-a întors către Kelis.

— Tu încă nu ţi-ai spus povestea.

— Vrea cineva s-o audă acum? a întrebat ea pe un ton autopersiflant, însă eu am dat din cap aprobator, la fel şi Haru.

— Noi ţi le-am zis pe ale noastre, a spus el.

Ea a tăcut un moment, apoi a dat din cap şi s-a lăsat pe spate ca să poată privi cerul azuriu, în loc să se uite la noi.

— New York. Cine-ar fi crezut că într-o bună zi o să se stîrnească o ploaie veritabilă care să curețe străzile? Numai că nu le-a curăţat de mizerie... Uneori ai impresia că împuţiciunea e tot ce-a mai rămas în urmă. Dar *mierda* nu rămîne niciodată la locul său. Se adună grămezi şi se încheagă, aşa s-a-ntîmplat şi-n oraş. Întîi doar nişte grupuri mici, vechile bande de cartier, pe urmă au apărut şi unele noi. Pe bune dacă nu era amuzant să vezi avocăţimea din Manhattan umblînd cu pistoale pe străzile periculoase. Distractiv, pînă începeau să tragă în tine. După un timp au început să se formalizeze toate treburile astea. Bandele s-au transformat în Klanuri şi ori intrai şi tu într-unul, ori rămîneai să cerşeşti resturi, cale de mijloc n-aveai. Or, eu am cerşit resturi toată viaţa, fiindcă am lucrat ca secretară într-un rahat de firmuliţă de avocatură pe lîngă care orice avocăţel de duzină care aleargă după chilipiruri pare de-a dreptul stilat, am îndurat umilinţe, am păzit prizonieri care se credeau mari scule fiindcă făceau afaceri cu *crack* în pătrăţica lor. Aşa că m-am hotărît... destul, zău. Ce-ar fi s-o iau de la capăt? De ce să nu fiu mai mult decît eram?

M-am înrolat în Midtown Men şi am descoperit că mă pricepeam. Tati m-a învăţat să trag cu arma pe vremuri, înainte să... da, mă rog, înainte de Molimă. Aşa că puteam să mă descurc cu o armă şi am descoperit că eram în stare şi să-mi port de grijă. M-am făcut utilă şi am fost pe de-a-ntregul loială. N-a durat mult pînă să ajung în elită. Acum alţii mîncau resturile mele – şi asta mă făcea să mă simt bine. Dar nu contează cît de sus te caţeri, întotdeauna există altcineva deasupra ta. Şi dacă tu îl pîndeşti pe ăla care-i numărul unu, poţi să fii al dracului de sigur că toţi cei din jurul tău fac exact acelaşi lucru. Aveam o mulţime de lucruri în New York, dar n-aveam tehnologie de ultimă oră. Iar bandele desfăşurau o cursă a înarmării – că nici nu-ţi trebuie mult să porneşti una. Tu pui mîna pe pistoale, eu fac rost de arme semiautomate, tu iei lansatoare de rachete, eu îmi iau un elicopter Apache. Dacă trăim destul, ajungem la nucleare, pe bune. Aşa că, atunci cînd a venit Regina M să ne ofere tehnologie de-asta de care n-am fi avut cum să facem rost singuri, ne-am angajat în cursă: cine încheie afacerea mai repede, înaintea celorlalţi. Şi nu voia la schimb decît o mînă de soldaţi. Or, la New York erau soldaţi pe toate drumurile, aşteptau cîte zece să ia locul fiecăruia care muşca ţărîna. Ne-am arătat de acord. Eu m-am arătat de acord cînd s-a votat în consiliu. Nu m-am gîndit nici o clipă că tocmai pe mine aveau să mă aleagă.

Şi-a întors privirea spre mine şi a zîmbit.

— Bănuiesc că ăsta ar cam fi momentul în care te gîndeşti că am primit ce-am meritat. Dar eu încercam doar să supravieţuiesc. Îmi aduc aminte de cînd am învăţat la şcoală despre Darwin, pe vremea cînd încă se mai putea preda evoluţionismul. El spunea că toţi sîntem copiii supravieţuitorilor. Fiecare strămoş pe care îl avem a cîştigat o luptă sau alta. Nu cred că-i vreo surpriză faptul că sîntem nişte ucigaşi, surpriza e cum de reuşim uneori să nu fim.

Continua să se uite la mine, cu o expresie încă şi mai ezitantă decît vorbele pe care le rostea, şi mi-am dat seama că de fapt căuta să obţină un fel de iertare sau cel puţin o aprobare. I-am zîmbit şi eu, stingher.

— N-am de gînd să te judec. Dă-o dracu', am depăşit de mult vremea cînd puteam să mai judec pe cineva.

— A, da? a spus ea şi s-a luminat la faţă. Păcat că iubita mea n-a fost de aceeaşi părere. Cînd i-am zis că trebuie să plec fără ea... în fine, să zicem că nu mi-o imaginez păstrîndu-mi patul cald în Washington Square.

Iubita ei? Aha. *Aha.* Am sesizat felul în care mă privea, de parcă îşi dorea să înţeleg ceva anume fără ca ea să fie nevoită să-mi explice. Şi am mai sesizat şi felul în care se uita Soren la ea, apoi felul cum s-a întunecat la faţă cînd i-a urmărit privirea către mine. Am ştiut instantaneu că avusesem dreptate – nici gînd să se poată termina cu bine toată treaba asta.

— Cu tine care-i treaba? m-a întrebat Haru, întorcîndu-se către mine. Erai om de ştiinţă, aşa ai zis, şi încercai să găseşti un remediu pentru Molimă. Ce s-a întîmplat?

— Păi, a intervenit sec Soren, cu o nuanţă de ostilitate pe care n-o avusese pînă atunci în voce, nu pot decît să-mi dau cu presupusul, dar aş zice că a dat greş.

— Nu pe de-a-ntregul.

Şi abia cînd am rostit cuvintele astea mi-am dat seama că se apropia momentul în care eram nevoită să le spun adevărul. Pentru că şi ei mi se destăinuiseră? Nu chiar. Mai degrabă fiindcă minţitul e obositor, iar eu îmi foloseam toată energia pentru a încerca să menţin Vocea din mintea mea la nivelul unui murmur. Nu mai aveam putere pentru nimic altceva. Şi poate fiindcă în ultimele săptămîni făcusem atîtea lucruri rele, încît voiam să fac în sfîrşit şi ceva corect.

— Nu pe de-a-ntregul, am repetat. Chiar am găsit un remediu, dar l-am găsit prea tîrziu.

— N-am mai auzit asta pînă acum, s-a minunat Kelis. Asta-i... nu ştiu, în condiţiile astea, parcă e şi mai rău. Cînd ştii că cineva a fost pe punctul de-a opri totul.

Am scuturat din cap.

— Nu, nu-i chiar aşa, vezi tu...

M-a pufnit un rîs gros, fiindcă era mai greu decît îmi închipuisem.

— Vezi tu, n-am fost complet sinceră cu voi.

Spunînd asta, am simţit patru fiinţe omeneşti crispîndu-se în jurul meu şi mi-am adus aminte subit că toţi aveau arme. Poate nu era totuşi o idee bună, însă le vedeam chipurile, sumbre şi suspicioase, şi ştiam că era prea tîrziu să mai dau înapoi.

— Infectaţii din Cuba... ştiam exact care era problema cu ei. O ştiam fiindcă am recunoscut-o. Isuse, doar am contribuit la proiectarea ei.

— Li s-a administrat Leacul? a întrebat Kelis cu voce joasă.

Am dat din cap în semn că da.

— Îhî. O variantă a lui. Vezi tu, Leacul a oprit Molima, dar oamenii cărora l-am administrat n-au rămas neschimbaţi. Le-a cauzat halucinaţii auditive, miraje, tot tacîmul din schizofrenie.

— Tu te-ai vindecat, a spus Haru, uimit, şi i-am observat pe ceilalţi cum îşi dau seama, unul după altul, că probabil avea dreptate.

Am zîmbit cuprinsă de o neaşteptată uşurare. Era o senzaţie grozavă să nu mai fie nevoie să mă ascund.

— Da. L-am testat pe noi înşine, eu şi Ash, şi pe cîţiva colegi.

— De aia ai nevoie de narcoticele alea, a spus Kelis. Alea pe care le căutai de zor prin Havana.

— Da.

— Şi ce anume s-ar întîmpla, a întrebat Haru, dacă nu le-ai mai lua?

La fel cum făcuse Kelis mai devreme, m-am lăsat şi eu pe spate, luîndu-mi privirea de la însoţitorii mei şi pironind-o în cer.

— Lucruri rele. Mai rele decît mi-aş fi imaginat vreodată. Vezi tu, Ash... şi el era om de ştiinţă, era expert în arme biologice... a primit şi el Leacul. Am fost amîndoi bolnavi multă vreme, am avut zile întregi de dureri, cînd nu credeam că vom supravieţui. Şi cînd în sfîrşit m-am trezit, apăruse... Vocea.

O auzeam chiar atunci, undeva la marginea conştientului, şuierîndu-mi să tac din gură, să-i păstrez mai departe secretul. Dar am constatat că avîndu-i în jur pe aceşti inşi nu prea prietenoşi eram în stare s-o ignor.

— Era în mintea mea şi îmi vorbea. Încă îmi mai vorbeşte. Nu e vocea mea – nu e a nimănui dintre cunoscuţii mei. Şi nu e... nu ştiu cum să descriu asta cuiva care n-a simţit-o niciodată. Vocea nu mă obligă să fac ce-mi spune ea. Nu există o constrîngere irezistibilă în toată chestia asta. Doar că de cîte ori vorbeşte spune lucruri care par perfect logice, de nici nu se pune problema să nu le asculţi.

— Serios? a spus Haru, neliniştit. Şi ce fel de lucruri spune Vocea asta? E vorba de replici d-alea, „omoară-i, omoară-i pe toţi"? Pentru că, vorbind ca un observator obiectiv, lucrurile de genul ăsta chiar n-au nici un sens.

— Uneori spune şi lucruri de-astea, am recunoscut, simţind cum se îngroaşă aerul în jurul meu. Dar nu e... – şi am pufnit în rîs. Mi se pare absurd să vorbesc despre Voce ca despre o persoană, dar într-un fel chiar pare că e o persoană, sau cel puţin aşa îmi pare mie: ceva independent care are propriile sale scopuri. Şi despre asta e vorba de fapt, cînd îmi spune să fac lucruri îngrozitoare. Nu fiindcă i-ar face ei plăcere să vadă cum suferă oamenii. Nu-i nebună... lăsînd la o parte faptul că e o nebunie în sine. Pur şi simplu ştie ce vrea şi nu-i pasă cine are de suferit pentru asta.

— Atunci, a intervenit Kelis, nu-i psihopată, cît mai degrabă sociopată.

— Îhî. Aşa-i. Nu-i pasă de nimic, poate doar de mine, dar chiar şi pe mine cred că mă vede doar ca pe un mijloc de-a obţine ceva.

— Îţi dai seama că-i o ţicneală, nu-i aşa? a spus Haru. Vocea asta nu-i adevărată. Nu doreşte nimic. E doar... ştiu şi eu, doar impulsuri ale tale reprimate care ies la suprafaţă, nu-i aşa? Lucrurile pe care nu vrei să recunoşti că ţi le doreşti.

Obrajii lui gălbejiţi se înroşiseră şi mi-am spus că într-adevăr era la un pas de-a mă împuşca acolo, pe loc.

— M-am gîndit şi eu la asta. Adică... e singura explicaţie care are sens, nu? Dar cum se poate să-mi fi petrecut toată viaţa fără măcar o umbră de bănuială că-mi doream să fac lucrurile acelea? Iar dacă Vocea e într-adevăr doar subconştientul meu, cum se face că pare să lucreze la un plan în care eu nu-s implicată?

— Tot vorbeşti despre planul ăsta, a spus Kelis cu voce joasă.

Trăsăturile îi redeveniseră impenetrabile. Mai înainte încercase să-mi spună ceva despre ce simţea pentru mine, dar acum, doar uitîndu-mă la ea, ştiam că sentimentul acela, oricare ar fi fost el, n-avea să mă salveze dacă ea ajungea la concluzia că reprezentam o ameninţare. Era exact cum spusese – toţi cei aflaţi aici supravieţuiseră dintr-un motiv anume, iar unul dintre acele motive era, fără îndoială, faptul că nu lăsaseră sentimentul s-o ia înaintea necesităţii.

Mi-a susţinut privirea cîteva clipe, apoi s-a uitat în altă parte. Mai bine să nu priveşti în ochii unei femei pe care s-ar putea s-o ucizi în momentele următoare.

— Care e planul? Ce crezi tu că vrea Vocea asta din interiorul tău?

— Nu ştiu. N-am vrut să aflu, de asta m-am apucat să iau narcotice, ca s-o reduc la tăcere – întîi opiacee, pe urmă

antipsihotice. Nu mi-am îngăduit niciodată să ascult Vocea suficient de atent ca să aflu ce vrea.

— Tot nu văd legătura cu Infectații din Cuba, a spus Ingo. Doar nu vrei să spui că tu i-ai infectat, nu-i aşa?

— Nu. N-am fost eu. Ash a fost.

— Chipul de pe toate afişele, Conducătorul, a explicat Kelis.

Din nou Kelis, grăbindu-se prea tare să fie de folos.

— Ăsta era colegul cu care lucrai?

Am aprobat în tăcere.

— Chestia cu Ash era că lui îi plăcea Vocea. Cînd m-am trezit prima dată după ce Leacul şi-a făcut treaba, am... am omorît un soldat tînăr. Vocea mi-a spus să fac asta. Şi probabil că aşa am reuşit să-i rezist suficient de mult timp ca s-o înăbuş. Pentru că, oricît ar fi insistat Vocea, eu n-am putut să uit privirea din ochii soldatului de dinainte să-i rup gîtul. Însă Ash... el m-a găsit imediat după episodul ăsta, şi mi-am dat seama atunci că nu simțea nici umbră de vinovăție, deşi am aflat ceva mai tîrziu că avea şi mai mult sînge pe mîini decît mine. Vezi tu, se trezise înaintea mea. Nu ştiu de ce, o fi avînd metabolismul mai rapid. Aşa că avusese timp să discute cu alții de prin bază. La momentul acela nu m-am prins, dar mai tîrziu am citit relatările discuțiilor din jurnalele bazei. Mai erau şi benzi video de la camerele de supraveghere. Ash era un fel de mesia. Vorbea cu o încredere în sine nemaipomenită, care îi făcea şi pe ceilalți să-l creadă – chiar şi cînd îi punea să facă lucruri îngrozitoare.

— Ce fel de lucruri îngrozitoare? a întrebat Kelis.

— Îi ațîța pe unii împotriva altora, pe soldați împotriva oamenilor de ştiință, pe soldați între ei. Oameni care fuseseră cîndva prieteni. Ash a sădit îndoiala în mințile tuturor şi a sfîrşit prin a nu mai avea încredere în nimeni altcineva decît în el. Cred că nu i-a mers cu mine fiindcă Vocea din capul meu mi-a conferit un soi de imunitate.

Cînd Ash nu era cu ochii pe mine, mă strecuram de lîngă el, căutam opiacee şi-mi injectam în venă cît să mă asigur că ajungeam în faza aia în care nu mai dădeam doi bani pe ce dorea Vocea să fac. Necazul era că opiaceele mă făceau să nu-mi mai pese de nimic... inclusiv de încercarea de a-l opri pe Ash.

Mi-am înghițit nodul din gît, dîndu-mi seama că poate acesta era adevăratul motiv pentru care nu voisem să le spun toată povestea. Nu pentru că mă temeam de mînia lor, ci pentru dispreţul lor. Vechile vinovăţii sînt ca vinul. Nu-şi pierd forța, doar se oțetesc – devin acide şi corozive.

— Vezi tu, încerca să-i convingă pe toți ceilalți să ia Leacul. Aproape că uitasem asta, încă de atunci, probabil că pur şi simplu o catalogasem drept parte din nebunia lui, şi atît. Dar acum... acum, cînd am văzut ce-a făcut în Cuba, ştiu că n-a fost doar o dorință oarecare. Era chiar ideea centrală a planului său.

— Şi deci de acolo au venit primii Infectați? a întrebat Kelis. Au fost soldaţii şi oamenii de ştiinţă din bază?

Am scuturat din cap.

— Ar fi fost ei, bănuiesc, numai că Ash nu era singurul nebun de-acolo. Era un soldat, nu mai ştiu cum îl chema, dar îmi aduc aminte că el a declanşat un soi de luptă, o confruntare la distanţă între oamenii lui şi cei ai lui Ash. Eu am încercat doar să scap de toate astea ascunzîndu-mă departe în interiorul bazei. Pe urmă s-a auzit o explozie şi eu am rămas blocată acolo, iar ei de partea cealaltă. Şi aici se termină povestea.

— Nu şi povestea lui Ash, a spus Soren. S-ar părea că a lui are un epilog destul de lung.

— Mda.

Am apucat iar cîrma şi am privit coasta americană cum se apropia, la capătul valurilor.

— Nu pot decît să-mi dau cu presupusul despre ce s-a întîmplat mai departe. Probabil că a reuşit să scape din bază

împreună cu adepții lui. O fi încercat să le dea Leacul, cum intenționase de la bun început, dar cred că n-a funcționat. Era conceput special pentru indivizi cu grupa zero-negativ. În forma lui originală, nu știu ce efect putea avea asupra lor, dar bănuiesc că era letal. Așa că probabil Ash a continuat cercetările și l-a ameliorat. E posibil, cu condiția să-și fi luat cu el la plecarea din bază tot ce-i trebuia.

Și acum, gîndindu-mă la asta, îmi aminteam că o parte din echipamentul găsit în acel laborator din Havana îmi păruse familiar. Mda...

— Pe urmă, cîndva, s-a dus în Cuba și a testat ce obținuse.

— Dar de ce? a întrebat Soren. Ce spera să obțină?

— Nu știu, dar nimic bun, asta-i sigur. Cînd am auzit Vocea de undeva din interiorul meu, am știut că era vocea nebuniei și am respins-o. Ash însă a primit-o bucuros și cred că vrea s-o primească toată lumea. Cuba a fost doar începutul. A fost un experiment ratat, de aia l-a și abandonat. Dar eu una n-am nici un dubiu că are de gînd să mai încerce.

— Și intenționezi să-l cauți, a spus Kelis.

Nu fusese o întrebare.

— Trebuie, i-am răspuns. Sînt singura care ar putea să înțeleagă ce vrea el să facă. Ceea ce înseamnă că sînt singura care are o șansă să-l oprească.

— În regulă, a spus Haru. Și noi din ce motiv ar trebui să te ajutăm?

— Pentru că în Cuba a fost doar începutul. Puteți să plecați dacă vreți. De-aia v-am spus adevărul, ca să puteți face o alegere în cunoștință de cauză. Tot ce vă cer e să nu hotărîți și pentru mine. Lăsați-mi libertatea ca să pot porni pe urmele lui Ash. Fiindcă s-ar putea să regretați cu toții dacă nu mă duc.

După aceea m-am întors iar la cîrmă și i-am lăsat să se hotărască în lipsa mea. Dar adevărul era că fără ei eram în pom. Nici gînd să fiu în stare de una singură să străbat

tot drumul pînă la Las Vegas. Ba chiar şi cu sprijinul lor era problematic.

— De ce nu ne-ai zis asta mai devreme? m-a întrebat Kelis.

Dacă era cineva pe care să-l bănuiesc că m-ar urma, ea era aceea. Deşi numai din motive greşite, iar asta nu însemna oare că era greşit şi din partea mea să profit? I-am aruncat o privire iute, dar se uita la valuri, nu la mine.

— Mă temeam de ce-ați face dacă ați afla că şi eu sînt o Infectată.

— Eşti contagioasă? m-a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Nu cred. Vezi tu, ăsta era subiectul cercetărilor lui Ash, să facă Leacul transmisibil, fiindcă la origini nu era, nu aşa l-am proiectat noi.

— E tehnologie militară, nu? a întrebat Kelis. Leacul.

— Contribuția lui Ash, da. Am folosit chestii pe care nu le înțelegeam pe deplin... sau cel puţin eu nu le înțelegeam. Eram suficient de disperaţi ca să încercăm orice.

— Crezi că a existat cineva care a planificat toate astea? m-a întrebat. Molima şi Leacul?

— Ăsta-i încă un motiv ca să-l căutăm pe Ash, nu-i aşa? Ca să răspundem la întrebarea asta.

A dat din cap aprobator, iar eu m-am gîndit că poate era pe punctul de a-mi spune că se hotărîse şi că avea să vină cu mine. Dar în loc de asta ea a întins mîna peste cîrmă şi a apucat-o pe a mea. Privirea îi rătăcea în direcţia coastei Floridei, ce se profila în depărtare.

— Ce-i? am întrebat-o.

Pe ţărm se vedeau puncte negre care se poate să fi fost oameni, dar nu era nimic neaşteptat în asta. Miami era ditamai oraşul şi nu aveam nici un motiv să credem că Molima îl lăsase pe de-a-ntregul pustiit.

Nu mi-a răspuns, s-a mulţumit să-l strige pe Soren, care a sărit de la locul lui şi a venit lîngă ea, cu Haru şi Ingo

pe urmele lui. Faţa tuciurie a lui Ingo era umedă de transpiraţie, picături de cristal pe mahon, şi în rest, nici un indiciu despre decizia pe care o luase. Haru ar fi mers oriunde mergea grupul, de asta eram convinsă, el căuta siguranţa dată de numărul însoţitorilor. Iar Soren, presupuneam, avea s-o urmeze pe Kelis. Dar nici de asta n-ar fi trebuit să profit.

— Rahat! l-am auzit pe Soren. Ai dreptate.

— Referitor la ce anume? a întrebat Haru.

Kelis continua să-şi ţină mîna pe mîna mea strînsă pe cîrmă, iar eu continuam să ţin cursul drept către orice ne va fi aşteptat pe ţărmul acela. Eram acum destul de aproape ca să disting siluete mărunte, licăriri de roşu şi culori strălucitoare pe hainele lor. Am simţit prima gheară a neliniştii.

— Ăia sînt...

— Da, a spus Kelis. Recunosc dispunerea. Formaţie standard pentru respingerea unui atac de pe mare. Toate garnizoanele de pe insulă o exersau.

— Ăia sînt oamenii Reginei M? a întrebat Haru, pricepînd în sfîrşit.

— Aşa cred, i-am răspuns.

— Ştiu eu sigur, a spus Kelis pe un ton repezit.

— Nici o surpriză, a remarcat Ingo, calm. Lui Soren şi lui Kelis nu le-a scos nimeni dispozitivele de urmărire.

Avea, desigur, dreptate. Haru s-a întors spre cei doi cu o privire deloc amicală, iar eu mi-am amintit cît de intens susţinuse că era mai bine să plecăm fără ei.

— În regulă, am intervenit, nu-i nici o problemă. O să întorc şi-o să acostăm în altă parte.

Am încercat să-mi mut mîna pe cîrmă ca să fac ceea ce tocmai spusesem, însă Kelis mi-a ţintuit-o unde era.

— N-are nici un rost. Cîtă vreme avem dispozitivele în noi, poate să ne urmărească pe tot ţărmul. O să rămînem fără combustibil înainte să-şi piardă ea răbdarea. Şi-n plus... precis că are şi ea nave. Probabil şi mai rapide decît asta.

— Există doar două variante, a spus Soren. Ne luptăm sau ne predăm.

— Mai e şi a treia, a intervenit posac Haru.

Ştiam la ce se referea: să-i aruncăm peste bord pe Soren şi Kelis; şi ei ştiau. Soren s-a răsucit pe jumătate spre Haru, care a făcut imediat un pas înapoi, demonstrînd perfect cîtă valoare avea ameninţarea lui.

— Atunci, bănuiesc c-o să luptăm, am spus eu.

CAPITOLUL ŞAPTE

Mi-am scos din nou pistolul. Începea să-mi tihnească să-i simt greutatea în mînă. M-am întrebat dacă tot aşa fusese pentru soţul meu: la început o povară, apoi un instrument util şi în cele din urmă un sfîrşit în sine. Adrenalina îmi inunda deja trupul – şi asta era tot o dependenţă, de năvala ei, pînă şi de gustul amar pe care mi-l aducea în gîtlej.

Haru preluase cîrma de la mine. Îi vedeam încheieturile degetelor albite de strînsoarea asupra roţii şi ştiam că se forţa să nu întoarcă barca din drum. Probabil se gîndea că exista o probabilitate să fie ucis de oamenii Reginei M, dar că în mod sigur Kelis l-ar fi împuşcat dacă îi nesocotea ordinul.

Ţărmul din faţa noastră arăta ca o versiune curăţată şi aranjată a Havanei: nisip alb şi hoteluri şic. Era ca într-unul dintre acele show-uri de televiziune în care se petrec spectaculoase transformări de imagine, Havana fiind „înainte", iar Miami, „după". Şi oamenii suferiseră o astfel de transformare: nu mai erau epave care abia îşi tîrau picioarele, ci indivizi teferi, echipaţi şi letali.

Prora iahtului nu ne oferea cine ştie ce protecţie, mai ales în cazul în care aveam de înfruntat o artilerie grea. Mizam pe faptul că Regina M voia întîi să numere şi abia apoi să taie. Trebuia să existe un motiv pentru care îi urmărise în mod special pe Kelis şi Soren – ca să mă găsească pe mine, presupuneam – şi nu era genul care să risipească

resurse pentru o răzbunare meschină. Dorea ea ceva de la noi, şi nu era vorba de cadavrele noastre.

Pe de altă parte, dacă tot ce putea obţine de la noi erau cadavrele noastre, eram convinsă că s-ar fi mulţumit cu atît. Ne aflam acum la vreo cincisprezece metri de ţărm şi recunoşteam cîteva chipuri. Erau supuşii credincioşi pînă la moarte, care nu fugiseră de pe nava-amiral cînd se ivise ocazia. Nu era nici o surpriză să-l văd printre ei pe Curtis, cel mai de seamă agent de recrutări al Reginei M.

— Nu trageţi, a spus Soren.

Kelis l-a săgetat cu privirea şi cred că pentru o clipă l-a suspectat că se răzgîndise. Dar omul avea dreptate. Cu cît mai mult reuşeam să amînăm momentul transformării războiului rece într-unul fierbinte, cu atît mai multe şanse aveam. Dacă ne voiau vii, n-aveau să tragă primii.

La şase metri de ţărm, continuam să înaintăm cu viteză constantă. Kelis îi ţintuise mîinile lui Haru pe roata cîrmei, forţîndu-l să păstreze cursul. Se citea disperarea pe faţa lui asudată. Vasul a pornit să se hurduce şi să vibreze, scîrţîind peste pietrele din nisip şi înălţîndu-se tot mai sus deasupra apei. M-am ţinut zdravăn, conştientă că dacă zburam peste bord îmi găseam sfîrşitul. Iahtul era singura noastră protecţie.

Mi-a stat inima o clipă cînd chila vasului s-a frecat de un prag de nisip şi am crezut că aveam să eşuăm acolo, la distanţă încă prea mare de uscat. Dar apoi, cu o smucitură, iahtul a trecut peste movilă şi deodată mi-am dat seama că nici gînd să ne oprim cumva.

Şi cei de la ţărm şi-au dat seama de asta. Micul lor grup compact a început să se fragmenteze şi în scurt timp s-a instalat o debandadă generală. Vreo şase au luat-o la fugă spre stînga, alţi cinci către dreapta. Doi idioţi au încercat să depăşească barca în viteză alergînd tot înainte spre şirul disciplinat de hoteluri. Ambarcaţiunea a ţîşnit ca glonţul pe nisip şi, cu două hurducături, a trecut peste

trupurile lor. Nu le-am mai auzit țipetele fiindcă la momentul acela deja se trăsese primul foc de armă.

M-am ridicat cu greu în genunchi pe cînd iahtul se oprea în sfîrșit, cu un scrîșnet. Haru a fost azvîrlit drept în peretele de lemn al cabinei. Am văzut sîngele țîșnind în stropi fini și o așchie albă care se prea poate să fi fost un dinte. Urletul lui de durere s-a pierdut în larma focurilor de armă.

Iahtul se făcea țăndări sub grindina de gloanțe. Așchiile de lemn atacau carnea și ochii, ucigătoare ca șrapnelele. Nu mă mai puteam gîndi la nimic, voiam doar să scap de acolo. Am apucat să fac vreo douăzeci de pași în fugă înainte de a-mi aminti să trag cu arma.

Eram prea în miezul luptei, iar lupta era prea intensă ca să mai fie loc de strategii. Am reușit să scăpăm doar printr-un joc al întîmplării. Trupele Reginei M se dispersaseră, alcătuind un cerc larg în jurul bărcii, astfel încît nu mai puteau trage asupra noastră fără să se ciuruiască între ei. Așa că au scos la iveală cuțitele și în momentul acela am înțeles că lupta avea să fie corp la corp, sălbatică și sîngeroasă. Era mai bine așa. Voiam să văd fețele oamenilor pe care îi omoram – să mă pedepsesc înfruntînd realitatea, nu niște abstracțiuni.

Încă cinci pași, și primul dintre oamenii Reginei M s-a năpustit la mine. Era Curtis, cu aceeași figură împietrită dintotdeauna, deși învîrtea în mînă o macetă cu care îmi țintea beregata. Nici o secundă nu m-au ros remușcările cînd i-am băgat un glonț în piept. Privirea i-a rămas la fel de cruntă pînă în ultima clipă. Ultimul lucru pe care l-a mai văzut a fost zîmbetul meu. Gîndindu-mă la fantomele din Irlanda, m-am bucurat.

De undeva din stînga mea am auzit un răcnet feroce și ceva mi-a spus că era Kelis, cuprinsă de furia dezlănțuită a luptei. S-a auzit și un scheunat – ăla trebuie să fi fost Haru. Am impresia că rîdeam, dar nu știam de ce, poate doar

dintr-o anume beatitudine care se naşte în confruntarea cu moartea. Încă un chip şi încă un glonţ, dar de data asta am încasat-o şi eu. Am văzut cum s-a înfiripat pe antebraţul meu o linie roşie subţire, care s-a lăţit mai apoi, tăietura făcînd carnea să se despice cu precizie chirurgicală.

În clipa următoare a izbucnit durerea, intensă. Am strîns din dinţi şi am luptat mai departe. Ştiam acum încotro mă îndreptam, către hotelurile care mărgineau plaja – reţeaua de străzi din spatele lor îmi oferea unica posibilitate de scăpare. Nu cine ştie ce, fir-ar a dracului, dar orice fir de speranţă era bun.

Încă două gloanţe, apoi o pauză pentru reîncărcare. Asta i-a lăsat timp unuia dintre oamenii Reginei M să se arunce înainte şi să-mi vîre în piept ceva strălucitor şi ascuţit. Însă lama a ricoşat dintr-o coastă, mi-a sfîşiat carnea şi a ieşit prin stînga. Nu mai era timp de un glonţ înainte de următoarea lovitură, care m-ar fi ucis. I-am înfipt cu violenţă tocul Magnumului în nas. Un trosnet, apoi o fîntînă de sînge. Mi-a fost clar că reuşisem să-i împing aşchiile de os pînă în creier. Am rînjit, cu o grimasă de prădător, la gîndul că toate lecţiile acelea de anatomie de-acum o eternitate dădeau în prezent roade.

În primul moment, tot ce reuşisem să observ din femeia aceasta căruntă, cenuşie, care mă ataca acum, fusese străfulgerarea argintie a cuţitului său care se îndrepta direct către spinarea mea. Kelis însă era şi ea acolo, înfigînd o lamă între vertebrele femeii care se pregătea să facă acelaşi lucru cu mine. Apoi ea a mai doborît pe cineva, şi eu la fel. Dar mereu veneau alţii, cum puteam să-i omorîm pe toţi?

M-am uitat la Kelis, iar ochii ei căprui mi-au întors privirea şi am înţeles amîndouă că nu aveam nici o şansă.

Numai că nu eram noi singurii oameni care veneau dinspre mare. La început nu mi-am dat seama ce erau siluetele acelea întunecate şi jerpelite care se năpusteau din

spate asupra oamenilor Reginei M. O clipă, m-a fulgerat gîndul dement că trebuia să fi fost vreo revoltă, o răzmeriță a cărei scînteie pornise cumva de la noi.

Dar nou-veniții nu fuseseră niciodată în slujba Reginei M. Ei aveau un singur conducător, iar acela trebuie că le ordonase să vină aici, pe urmele noastre. Pielea le era roşie şi crăpată de la arsuri de gradul trei netratate. Era uluitor că se mai țineau pe picioare. Abia de luptau. Însă nici nu mai conta. Prezența Infectaților semănînd cu o hoardă de zombi în cel mai pur stil clasic i-a derutat pe adversarii noştri. Jumătate dintre cei care ar fi trebuit să ne fugărească s-au întors să înfrunte noua amenințare. Restul au luptat mai departe, dar acum se simțea o ezitare în acțiunile lor. Ştiau ce se apropia de ei din spate şi toată ființa lor le striga neauzit să se întoarcă într-acolo şi să se apere.

Nu mi-am permis mai mult de o clipă să contemplu noua desfăşurare a lucrurilor. Am fugit mai departe, profitînd de timpul pe care ni-l dăruiseră Infectații. Ceilalți trebuie să fi avut aceeaşi idee, fiindcă deodată ne-am pomenit în dreptul şoselei, în mod uimitor, toți cinci. Haru avea gura mînjită cu sînge, iar Ingo avea fața plină de stropi care se prea poate să fi fost sînge, aşa cum se prea poate să fi fost sudoare. Nimic din expresia lui nu mă lămurea.

Aproape că scăpaserăm, dar acum ne pîndea o primejdie şi mai mare. Aici, sus, ne transformaserăm într-o țintă mică şi compactă, iar oamenii Reginei M erau toți în spatele nostru. Nimic nu-i putea opri să-şi folosească armele de foc. Două clipe mai tîrziu şi-au dat şi ei seama de asta. Zidul de protecție din fața hotelului a prins să scuipe ciment pulverizat de gloanțe imediat ce m-am aruncat în spatele lui ca să mă adăpostesc; dar n-avea mai mult de un metru şi jumătate înălțime şi nu era chip să rămîn acolo. Am înălțat capul pe deasupra zidului şi mi-am golit încărcătorul în direcția celor care mă urmăreau. S-au năpustit şi ei la adăpost, numai că n-aveau la îndemînă decît nisipul

plajei. Pistolul semiautomat al lui Soren urla lîngă Magnumul meu, astfel încît, în scurt timp, nisipul devenise mai mult roşu decît auriu.

Ştiam că trebuia să mă scol de acolo şi să fug. Cîştigaserăm doar puţin timp. Dar simţeam fiori reci pe spinare la gîndul că trebuia să mă întorc cu spatele la un arsenal întreg. Soren s-a ridicat şi a dat să plece. Nici nu ştiu cum a simţit că eu nu mă mişcam din loc. Poate toţi anii aceia petrecuţi în recluziune îl făcuseră hipersensibil în apropierea oamenilor.

S-a răsucit, m-a apucat de braţ şi m-a tras în picioare, apoi m-a împins în faţa lui. Kelis o luase deja la fugă, iar Haru şi Ingo se ţineau după ea la doar cîţiva paşi distanţă. Ingo reuşea cumva să alerge cu spatele la fel de repede cum alergau ceilalţi cu faţa. Ducea cîte o armă în fiecare mînă şi nici măcar nu gîfîia.

Am sprintat. Nu-mi venea să cred că încă mai aveam atîta energie, cînd îmi simţeam picioarele de parcă erau făcute din spaghete ţinute prea mult la fiert. Stomacul îmi clocotea, dornic să-şi arunce afară tot conţinutul. Auzeam în urma mea un fel de grohăit puternic şi sacadat, dar nu m-am întors să mă uit. Curgeau gloanţele şuvoaie în jurul nostru. Fiecare milisecundă putea fi ultima din viaţa mea, şi n-aveţi decît să mă socotiţi egoistă, dar nu voiam să mă gîndesc decît la mine.

Aproape m-a pufnit rîsul cînd am ieşit de pe străduţa înghesuită între hotelurile scunde şi am dat în strada principală din spatele lor. Era Regina M deşteaptă, dar, frăţioare, încrezută mai era. Cred că nu-i trecuse prin cap nici o clipă că puteam străpunge şirul compact al celor pe care îi trimisese pe plajă. Oamenii ei îşi lăsaseră vehiculele la îndemîna noastră, cu cheile în contact. Ne-am urcat în primul care ne-a ieşit în cale, un ditamai jeepul roşu cu spoilere argintii, care nu mai văzuse apă sau lustru de la Molimă încoace. În spate era plin pînă sus cu butoaie de benzină.

Arme şi muniţie din plin. Nimic de mîncare, dar asta puteam găsi pe drum.

Kelis s-a aşezat la volan, eu am sărit pe locul mortului, în vreme ce Haru şi Ingo s-au cocoţat în spate, cu faţa la urmăritori şi trăgînd întruna. Cheia s-a răsucit în contact şi motorul a pornit, şi abia atunci mi-am dat seama că Soren nu urcase în maşină împreună cu noi.

Un al doilea glonţ l-a lovit în umăr sub privirile noastre, dar nu acestuia îi era sortit să-l ucidă. Cel fatal îi străpunsese stomacul şi ieşise prin spinare rupîndu-i carnea. Nu-ţi mai revii dintr-o rană ca asta.

— *Mierda!* a spus Kelis. Soren... urcă-ncoace!

El i-a răspuns cu un scrîşnet din dinţi, mai mult strîmbîndu-se decît zîmbind, dar ştiam cu toţii ce voia să spună.

— Plecaţi! a ţipat la noi. Îi ţin eu pe loc şi le scot din funcţiune restul de maşini.

Şi s-a ascuns în spatele uneia. Sau mai degrabă s-a prăbuşit acolo, în genunchi. Dar n-a lăsat să-i scape arma din mînă, iar nouă ne-a fost limpede că nici n-avea să-i dea drumul pînă nu ne ştia plecaţi.

— Nici gînd, a spus Kelis. Nici să nu te gîndeşti că plecăm şi te lăsăm aici!

Şi-a luat mîna de pe cheia din contact şi a dat să deschidă portiera.

Am înşfăcat-o de încheietură cu toată puterea, trăgînd-o către mine.

— E mort deja, Kelis, i-am spus. Doar că trupul lui încă n-a aflat.

A vrut să mă contrazică, dar ştia că aveam dreptate. Cu faţa contorsionată de suferinţă, s-a uitat iar la Soren. Poate nu simţea pentru el ce şi-ar fi dorit Soren, dar era al dracului de clar că simţea ceva. Ochii lor s-au întîlnit pentru cîteva clipe. El a deschis gura, dar singurul lucru care i-a mai ieşit printre buze a fost un şuvoi de sînge. Nici de cuvinte de despărţire n-avea să aibă parte.

Kelis a răsucit cheia şi şi-a trîntit piciorul peste pedală. Un glonţ s-a izbit de partea din spate a jeepului, apoi încă unul, dar erau prea departe ca să poată ţinti cu acurateţe. Şi imediat am şters-o de acolo.

Nici unul dintre noi n-a apucat să-l vadă pe Soren murind. Dar am văzut explozia, buchetul de flăcări care trebuie să fi răpus cel puţin zece dintre oamenii Reginei M împreună cu toate maşinile cu care ne-ar fi putut urmări ceilalţi. O grenadă, mi-am dat cu presupusul. Probabil o păstrase ascunsă în aşteptarea momentului potrivit. Aş fi vrut să pot găsi înăuntrul meu o lacrimă pentru el, dar îl cunoşteam abia de cîteva săptămîni şi adevărul e că nici nu era un ins prea simpatic. Mi-am păstrat sentimentul de compasiune pentru Kelis. Ne îndreptam spre ieşirea din Miami şi tot ce vedeam eu era expresia amorţită de pe faţa ei şi pustiul din ochi.

Ar fi trebuit să ajungem la Las Vegas în două zile, dar nimic nu merge vreodată după cum îţi planifici. Atîtea săptămîni mă întrebasem cum arăta oare lumea după Molimă, iar acum puteam vedea cu ochii mei şi brusc mă simţeam recunoscătoare pentru toţi anii petrecuţi la adăpost, departe.

Florida a fost floare la ureche, am urmat o şosea dreaptă de-a lungul unui teren ce revenise la statutul de simplă groapă de nisip. Am văzut oameni, grupuri dezordonate de oameni păzindu-şi livezile de portocali şi semănăturile. Ei nu ne-au deranjat pe noi, noi n-am văzut nici un motiv să-i deranjăm pe ei. Ne-am ţinut doar armele la vedere, scoase ostentativ pe geam, şi ne-am văzut de drum.

Orlando avea un aer oniric în stranietatea lui de oraş în ruine care înconjura un Disneyworld teafăr şi nevătămat. Şi era plin de oameni acolo, nici nu te-ai fi gîndit la atîta lume. Singurul cuvînt cu care i-am putut caracteriza

a fost „pelerini". Unii dintre ei bătuseră cu pasul toată fişia de coastă dinspre Atlantic ca să ajungă aici, pentru că era greu să faci rost de un vehicul şi încă şi mai greu de obţinut benzină. Erau familii întregi, compuse din părinţi slabi-morţi de foame şi copii scheletici, părînd fantomele umflaţilor sedentari care veneau pe vremuri, înainte de Molimă, să viziteze Disneyworldul.

Nu ştiu de ce veneau încoace. Cînd i-am întrebat, s-au mulţumit să ne privească tîmp, de parcă nici ei înşişi nu-şi puseseră pînă atunci o asemenea întrebare. Presupun că locul acesta era un simbol autoritar a ceva lumesc, dar de mare importanţă. Un simbol al normalităţii înseşi, cred. Se aşezau în caruselele tăcute, încremenite printre piraţi animatronici pe jumătate distruşi sau aşteptînd să înceapă călătoria bărcuţelor cu melodia „It's a Small World" şi cu dansul puştiului-păpuşă, dar zadarnic, nu porneau nicăieri.

Nu vrusesem să ne oprim acolo, dar ne trebuia electricitate, un curent de mare putere, iar acela părea locul ideal unde să căutăm. Am coborît din maşină, am trecut pe lîngă turiştii care-şi tîrşîiau picioarele şi am intrat în camerele maşinăriilor care acţionau caruselele. Trecînd pe lîngă cowboy animatronici, urşi şi ceainice rotitoare, simţeam o vinovăţie nedesluşită, de parcă eram un copil care e strecoară pe scări în ajun de Crăciun ca să poată adeveri că, da, Moşul e de fapt mami şi tati. Totul în jur arăta ponosit şi de proastă calitate.

Cinci ore i-a luat lui Ingo pînă a reuşit să repună în funcţiune un generator, readucîndu-l la viaţă cu cabluri întinse de la maşină. Kelis nici n-a tresărit cînd el i-a lipit de picior cablul despicat. Curentul i-a dat un brînci de-a căzut peste resturile destrămate şi spongioase a ceea ce fusese cîndva un costum de Mickey Mouse. A strănutat numai spori cînd şi-a revenit în cele din urmă, dar n-a scos nici măcar un murmur de durere sau protest. Se terminase cu dispozitivele de urmărire ale Reginei M. O spaimă mai

puţin, rămîneau toate celelalte blestemăţii de pe continentul ăsta.

Litoralul golfului nu excelase niciodată ca număr de locuitori, iar acum avea încă şi mai puţini. Am trecut cu maşina pe lîngă plaje pustii şi bătute de vînt, pe lîngă locuințe de lemn hărtănite de uragane pe care nimeni nu le mai putea prezice de mult. Mai exista petrol undeva în larg, pe sub valurile agitate, dar nimeni nu mai avea mijloacele de a-l găsi şi extrage. Poate doar Regina M, dar asta înainte de-a mă fi cunoscut pe mine.

Biloxi avea populație. Am avut parte acolo de-o confruntare în toată regula. De fapt a fost ceva unilateral – nişte arme de corp minuscule contra pistoalelor semiautomate şi-a capacităţii lui Kelis de-a ţinti precis şi cu sînge rece. Se prea poate ca doar disperarea să-i fi îmboldit să ne iasă în cale ca să ne înfrunte, dar n-aveam timp să le plîng de milă. Kelis i-a împuşcat pe toţi fără să i se mişte un muşchi pe faţă, iar eu m-am întrebat dacă în tot acest timp se gîndea la Soren. Probabil că nu. Devenise ucigaşă cu sînge rece cu mult înainte de moartea lui.

Şi-apoi am plecat mai departe. Pînă şi un drum de pulbere prin iad poate căpăta o oarecare monotonie. Luncile Mississippiului se derulau pe lîngă noi precum decorul unui joc video cu buget redus. Se părea că tot ce-avuseserăm de spus ne spuseserăm în barcă, fiindcă n-am mai găsit nimic de discutat atîtea ore. O vreme am condus eu, apoi Ingo. Ceilalţi se sprijineau de portiere, cu armele puse deoparte, făcînd eforturi să se mențină tensionaţi şi gata de acţiune, cînd de fapt eram cu toţii plictisiţi de moarte. Nu poţi trăi la nesfîrşit temîndu-te pentru viaţa ta, la un moment dat îţi piere energia necesară ca să-ţi întreţii spaima.

Vorbiserăm să ocolim New Orleansul ca să evităm necazurile care cu siguranţă ne aşteptau acolo, dar aveam

nevoie de combustibil şi de mîncare, iar la vremea cînd am ajuns în oraş eram deja prea sastisiţi ca să ne mai pese.

Suburbiile oraşului arătau ca o mahala din lumea a treia. Greu de spus dacă era efectul Molimei sau moştenirea uraganului Katrina, încă vie după atîţia ani. Oameni cu ochii goi au ieşit din coşmeliile lor ca să ne privească. Am trecut mai departe cu maşina fără să-i luăm în seamă.

După cîţiva kilometri am pătruns în zona cartierelor vechi. Aici era o populaţie mai numeroasă şi peste tot şi toate plutea scîrţîitul aspru de *bluegrass* live. Apoi ne-am pomenit cumva, fără măcar să ne dăm seama, cu maşina în plin carnaval. Nu prea ştiam ce dată era, dar de un lucru eram convinsă, că nu era Mardi Gras.

— Haideţi la petrecere! ne-a strigat un negru înalt, cu o mască roşu-aprins reprezentînd un cap de pasăre.

Alţii mergeau în grup pe lîngă jeep, părînd a face parte din alaiul vreunui car alegoric participant la carnaval. Cîţiva au încercat să se caţăre pe maşină, dar i-am îmbrîncit şi n-au părut deranjaţi de asta. Toată atmosfera avea ceva halucinant, care se prea poate să fi fost efectul privării de somn, dar eu una mă îndoiam de asta.

Nu cred că petrecerea aceea se oprea vreodată. Presupun că, într-un oraş pe care îl înconjoară din toate părţile plantaţii de trestie de zahăr, romul e lesne de distilat, iar după Molimă probabil că nici n-au mai găsit motive să facă altceva decît să-l bea. Toţi cei pe care i-am întîlnit acolo se aflau în acel stadiu al beţiei în care eşti pe punctul de-a face un gest excesiv, dar nu-ţi e prea clar ce anume. Să te fuţi, să te iei la bătaie, să vomiţi, să omori? Noi ne-am văzut de drum, n-am stat pe acolo suficient cît să aflăm răspunsul. Totul era o frenezie, dar bucuria lipsea. Nimeni de acolo nu se distra, nici vorbă de asta, însă continuau cu încăpăţînare, de parcă petrecerea devenise un fel de obligaţie împovărătoare.

În sfîrşit am ajuns în buricul oraşului, vechiul cartier francez. Peste tot numai fontă, faţade din cărămidă şi firme

de neon stins ale cluburilor şi barurilor ce nu mai deschiseseră de ani de zile. Aici erau standuri cu alimente, erau oameni care prăjeau carne pe grătar, probabil de şobolan, dar ne-am mulțumit şi cu asta. Le-am dat la schimb gloanțe, cîte unul pentru fiecare halcă de carne. Era roşie de crudă la mijloc, dar nici că mi-a păsat, am sfîşiat-o de pe os şi-am înghițit-o pe nemestecate. Atunci am apreciat pentru prima dată ceea ce făcuse Regina M, faptul că-şi salvase oamenii de o viață ca asta. Un bărbat s-a apropiat şi m-a sărutat în timp ce mîncam, înşfăcîndu-mă de obraji şi vîrîndu-şi limba adînc în gura mea. M-am tras într-o parte, iar Kelis l-a plesnit cu sălbăticie, dar de plecat a plecat omul cu jumătate din porția mea de carne.

— Bănuiesc că nu te iubea pentru ceea ce eşti, a spus Haru.

Dîndu-mi seama că era prima glumă pe care o spunea vreunul dintre noi de cînd murise Soren, am reuşit să schițez un zîmbet obosit.

Apoi am pornit mai departe. Drept în fața noastră se contorsionau o grămadă de trupuri goale, făcînd sex la liber în mijlocul străzii. Bărbații adunați de jur-împrejur îşi țineau sculele în mîini, frecîndu-şi-le în ritm cu mormanul de carne. Scena avea un aer depravat şi periculos, mai mult primitiv decît senzual. Ceva mai departe se desfăşura o altă ceremonie animalică, dar aceasta avea şi o victimă.

Băiatul acela n-avea mai mult de cinci ani. Cînd i-au retezat gîtlejul, sîngele a împroşcat mulțimea şi toți şi-au înălțat fețele, înghițind stropii. Mi-am ferit privirea, iar Ingo a apăsat pe accelerație, cu aceeaşi figură impasibilă dintotdeauna. M-am întrebat dacă măcar văzuse scena, sau dacă se retrăsese în adîncurile propriei sale minți, să contemple numere, ecuații şi algoritmi, care erau mult mai curate decît ființele omeneşti.

A mai trecut o oră pînă să scăpăm de-adevăratelea de New Orleans şi de urîțenia sa umană. Am traversat apoi

un colț de Louisiana și am intrat în Texas. Plat, încins și fără capăt. Am evitat orașele mari printr-un consens tacit, al cărui rezultat a fost că, în cea mai mare parte a timpului, n-am avut drept companie decît vite rătăcite.

Am încercat să dormim cu rîndul, dar nu reușeam să ne odihnim. Pe cît de albi eram la față, pe-atît de negre ne erau cearcănele. Băteam la nesfîrșit cu degetele în arme și eram convinsă că, dacă nu reușeam să dormim cît de curînd, avea să ne pară rău.

După Texas au urmat lanurile de porumb ale Oklahomei și în sfîrșit ne-am dat seama că trebuia să renunțăm. Era de-a dreptul absurd să ne facem griji în privința granițelor interstatale într-o lume în care ele nu mai aveau sens. Numai că, odată ce am traversat acea graniță, cu adevărat s-a schimbat ceva. Am trecut cu mașina prin orășele ai căror locuitori n-au fugit din calea noastră. Unii dintre ei chiar s-au oprit să ne zîmbească. Terenurile agricole erau îngrijite, iar oamenii păreau bine hrăniți. Se citea o anume încordare pe chipurile lor, semn al unei spaime ce nu se risipise cu totul, dar nu era nimic de mirare în asta.

— Parc-am fi ajuns în Stepford*, a spus Haru după al doilea cîrd de copii care ne-au făcut cu mîna și au rîs în timp ce treceam pe lîngă ei.

— Ar trebui să ne oprim, am spus.

— De ce? a întrebat el. Ca să pună mîna pe noi și să ne înlocuiască cu niște roboți care arată ca noi?

Însă Kelis micșorase deja viteza la periferia unui oraș cu aspect comun și pașnic. Părea locuit de un strat inferior al clasei de mijloc. Nu se vedeau garduri de lemn albe și cochete, în schimb era plin de case dreptunghiulare îmbrăcate în șindrilă, înconjurate de curți dreptunghiulare cu

* Aluzie la orașul fictiv din romanul *The Stepford Wives*, de Ira Levin (1972), în care soțiile din suburbie sînt ucise și înlocuite cu roboți fizic identici cu ele.

iarbă. Nu era un oraş mare – aveam dubii că populația atingea o mie de locuitori, asta chiar şi înainte de Molimă. Acum domnea peste tot un aer de părăsire şi părăginire. Crescuse iarbă înaltă pînă la genunchi şi înecată de buruieni. Leagănele copiilor rugineau în mijlocul pajiştilor neîngrijite, maşinile nefolosite rugineau pe străzi.

— Avem nevoie de somn, i-am explicat. Precis sînt case goale pe-aici şi dacă postăm o santinelă putem să ne ferim de necazuri înainte să ne-ajungă.

Oricine şi orice s-ar fi apropiat, puteai sesiza cu uşurință, peste întinderea nesfîrşită a holdelor de porumb. Desluşeam în zare fuiorul cenuşiu al unei minitornade care mătura întinderea pustie.

— Mda... şi dacă necazul e deja aici? a întrebat Haru şi a făcut un gest cu capul către stînga, de unde un grup de vreo zece adulţi se apropia de noi în pas de plimbare.

Nu se vedeau arme, nimic care să indice că reprezentau o ameninţare pentru noi, însă mîna tot mi-a alunecat spre pistol. După cît umblasem prin lumea largă şi lovită de Molimă, învăţasem că încrederea în buna credință a unor străini nu-ţi putea aduce decît coborîrea în mormînt înainte de vreme.

Am desluşit în ochii lor o neîncredere soră cu a mea, dar tot acolo se citea şi spaima, iar asta m-a făcut să mă simt oarecum mai în siguranţă. Dacă ei se temeau de noi, poate că noi n-aveam motiv să ne temem de ei.

— Noi plătim deja dijmă, a spus unul dintre ei cînd au ajuns destul de aproape ca să-i putem auzi.

Era un urs de om, masiv şi roşu la faţă, însă umbla adus de umeri, iar cînd a întîlnit privirea mea s-a uitat repede în altă parte. Îmi aducea aminte de ciobănescul german al vecinului nostru de pe vremea copilăriei mele; noaptea, vecinul îl bătea, cîinele scheuna. Omul acesta avea aceeaşi expresie de fiinţă biciuită. Toţi cei din grup o aveau.

— N-am venit după dijmă, i-am răspuns.

Mi-am îndepărtat ostentativ mîna de corp, cu palma deschisă spre exterior, şi m-am încruntat la Kelis pînă am convins-o să facă acelaşi gest.

— Vrem doar un pat pentru la noapte. Şi dacă vă prisoseşte ceva mîncare, o să vă dăm nişte muniţie la schimb.

— Nu ne trebuie muniţie, s-a grăbit să răspundă o blondă mărunţică. Nu căutăm ceartă.

— Păi, atunci e bine, a spus Haru, că nici noi nu căutăm.

După care s-a lăsat o tăcere scurtă şi stînjenitoare.

— Deci... am spus în cele din urmă. Ce ziceţi de casa aia de-acolo? Are cineva de obiectat dacă ne aşezăm tabăra în ea noaptea asta?

În sfîrşit, păreau să se fi convins că eram sinceri. Li s-a ridicat greutatea de pe umeri şi le-a revenit zîmbetul pe faţă.

— Cît credeţi c-o să staţi? ne-a întrebat uriaşul.

— Doar o noapte, i-am răspuns. Şi zău c-am fi recunoscători pentru orice fel de alimente de care v-aţi putea lipsi. Am fi bucuroşi să muncim ceva în schimb.

Haru s-a încruntat cînd a auzit-o pe asta, dar l-am călcat pe picior şi şi-a corectat urgent expresia. Puteam lua de la oamenii ăştia tot ce aveam chef – şi tocmai de aceea n-aveam de gînd să facem aşa ceva.

— Dijmă? a întrebat Ingo mai tîrziu, după ce au plecat şi ne-au lăsat singuri în casa mare şi dărăpănată, cu provizii de pîine şi brînză cît să hrănim un regiment şi cu o sticlă de vin vechi şi probabil scump.

Refuzaseră orice plată în schimb şi pînă la urmă am renunţat să mai încerc să-i conving. Poate simplul fapt de-a şti că nu plănuiam să ne stabilim acolo era o recompensă suficientă pentru ei.

Am dat pe gît o gură de vin.

— Înapoi la feudalism, îmi pare mie. Țăranii cultivă pămîntul și seniorii își trag o parte drept plată că se-ndură să nu ia tot.

Îmi simțeam creierul răzuit, mă copleșeau oboseala și o reacție întîrziată la tensiunea ultimelor zile. Pînă și vorbitul reprezenta un efort.

— De ce să nu ia tot, pur și simplu? a întrebat Haru. Te referi la bande, nu? Bande înarmate, poate din afara orașului? Că doar oamenii de-aici n-ar putea să le opună cine știe ce rezistență.

— Și după aia cine-ar mai îngriji culturile? a spus Ingo cu voce joasă. Știu din experiență că soldații preferă să se bată, nu să facă agricultură. Dar n-o să ia doar recolta cînd o să vină. O să-și facă poftele cum vor, cu cine vor. Am mai văzut de-astea.

Kelis a dat din umeri.

— Mda, păi, e alegerea fermierilor, nu? Precis că sînt mai mulți, nu doar ăștia... Nu mai trebuie decît să se organizeze și să pună mîna pe arme.

— Crezi c-ar trebui să facem ca-n *Cei șapte magnifici*, să-i antrenăm? a întrebat-o Haru.

Ea a dat iar din umeri, mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte. Nu-mi imaginam că o enervau cu adevărat oamenii de aici, doar cei care luau decizii precum cea a lui Soren și care sfîrșeau prin a-și da viața pentru hotărîrea lor.

— Poate la întoarcere, am spus.

Însă era doar o încercare de a-mi ușura conștiința. Știam că n-aveam să ne întoarcem vreodată aici. Lumea era plină de nedreptăți încă dinainte de Molimă, iar oamenii aceștia apucau măcar să trăiască și să mănînce într-o pace relativă. Sorții fuseseră mai răi cu alții. Deja văzusem cazuri.

Am zăbovit asupra ultimilor stropi de vin, dintr-odată prea puțin dornică să mă duc la culcare. Casa în care ne aflam era suficient de spațioasă pentru ca fiecare dintre noi

să ocupe cîte un dormitor. Al meu trebuie să fi fost camera mezinului, fiindcă era decorată cu poze de rapperi şi staruri ale fotbalului american. Camera de zi îşi păstrase toată mobila, acoperită cu un strat gros de praf, dar altminteri neatinsă de cînd se întîmplase ce s-o fi întîmplat cu cei care locuiseră aici. Pe poliţa şemineului era plin de ornamente – o imagine a Fecioarei Maria făcută din scoici, o replică în ceramică Bazilicii de la Vatican, o scrumieră atît de groasă şi de strîmbă, încît nu putea fi altceva decît un proiect al copiilor de la cursul de olărit.

Cum le-o fi fost oare celor din oraş, mă întrebam, să-şi ducă traiul zilnic lîngă casele morţilor? Eu cel puţin n-aveam ce chipuri să suprapun peste fantomele de aici. Însă oamenii ăştia îşi pierduseră vecinii, familiile, prietenii. Nu era de mirare că acceptau orice compromis jalnic care li se oferea, ca să nu ajungă să le împărtăşească soarta.

Imaginaţia mea începea să producă lucruri tot mai sumbre pe măsură ce vinul mi se răspîndea prin cotloane de creier care nu mai experimentaseră alcoolul de multă vreme. Intra în conflict cu antipsihoticele, iar gîndurile începeau să mi se deformeze.

— Mă duc sus, am spus, ridicîndu-mă brusc în picioare. Mîine ar trebui să pornim devreme. Haru, eu zic să stai tu primul de pază şi să mă trezeşti peste două ore.

Haru a dat din cap aprobator fără măcar să ridice privirea, ocupat în continuare să bage în el ce mai rămăsese din pîine şi brînză. Kelis n-a răspuns deloc, dar privirea ei m-a urmărit cît am urcat scara pînă la etaj.

Camera şi patul erau deopotrivă mici. Aproape că nu mai aveam energie să mă mai dezbrac, mă tenta să mă prăbuşesc pur şi simplu pe aşternutul albastru, cu mici desene reprezentînd stele şi planete, ascunse sub stratul de praf şi funingine. Dar nu, aveam nevoie de un somn sănătos. Mi-am forţat cu îndîrjire degetele să-mi descheie fiecare nasture al bluzei, apoi să desfacă fermoarul panta-

lonilor kaki. Pe uşa şifonierului era o oglindă înaltă, în care m-am privit după ce am rămas în pielea goală.

Treaba e că arătam încă şi mai slabă decît atunci cînd Regina M mă scosese din bază, de parcă tot ce mîncasem între timp se mistuise în focul energiei nervoase. Mi se vedeau urme de vînătăi pe coaste, o tăietură pe braţ, o rană de glonţ în picior, vînătăi mai întunecate în jurul ochilor şi urme de dinţi înşirate ordonat pe şaua nasului. Cu toate astea, privind în oglinda aceea, la părul de un roşu înflăcărat şi la pomeţii înalţi, aproape o recunoşteam pe femeia care fusesem cîndva, cea care se îndrăgostise şi se măritase cu el. Apoi însă m-am privit în ochii verzi şi mi-am spus că nu, femeia aia nu mai exista.

Încă mă mai uitam la mine însămi cînd a intrat Kelis în cameră. Privirea ochilor ei întunecaţi şi hăituiţi s-a intersectat cu a mea în oglindă. M-am întrebat dacă se gîndea la iubita pe care o părăsise – dacă se judeca vreodată atît de aspru după standardele altora.

Nu m-am întors cînd s-a apropiat de mine, nici măcar atunci cînd braţele ei m-au prins de mijloc şi m-au tras spre ea. I-am simţit tricoul aspru frecîndu-se de spinarea mea goală cînd s-a aplecat să mă sărute pe gît.

— El mă iubea, am auzit-o spunînd. Ştia că nu l-aş fi iubit niciodată. Chiar dacă aş fi... niciodată nu l-aş fi iubit.

— Aşa-i dragostea, am şoptit, iar sunetul cuvintelor mele s-a topit într-un geamăt cînd buzele ei mi-au atins locul sensibil de la ceafă.

— Adică oarbă?

În sfîrşit mi-a dat drumul, lăsîndu-mă să mă întorc cu faţa la ea, şi şi-a tras tricoul peste cap dintr-o singură mişcare iute şi eficientă, dezvelindu-şi sînii goi – mici, fermi şi ridicaţi.

— Fără speranţă, am spus, aplecîndu-mă să-i apuc cu gura un sfîrc tare şi cafeniu.

Mi-a părut un gest mai puţin intim decît sărutul. Avea pielea cafenie şi o simţeam moale sub buzele mele.

— E fără speranţă? m-a întrebat, iar eu am ştiut că nu vorbea despre Soren.

— Da, am răspuns, mişcîndu-mi degetele în jos către şliţul pantalonilor ei scurţi, apucîndu-i şi împingîndu-i în grabă de pe picioare. Am iubit un singur bărbat şi-mi tot spun că ne desparte jumătate de planetă, dar adevărul e că probabil a murit.

Ea s-a oprit un moment, apoi a întins mîinile căuş şi mi-a prins sînii, frămîntîndu-le carnea şi ciupindu-le sfîrcurile suficient de tare cît să mă doară.

— Poţi foarte bine să-ţi imaginezi că se uită la noi, a spus, şi aproape că şi-a înăbuşit tonul vag ironic. Aproape.

Nu mi-am imaginat asta totuşi. M-am gîndit doar la ea şi la mine cînd ne-am trîntit în patul îngust. Îmi doream asta, aveam nevoie, şi îi datoram cel puţin recunoaşterea faptului că în noaptea aceea a contat numai ea. Îmi doream căldură umană, căldura coapselor ei în jurul meu, mîna ei pe pielea mea... în mine. Îmi doream să mă simt legată de ceva în lumea aceasta din care moartea putea să te ia în orice clipă.

După aceea am crezut că o să se scoale şi-o să plece. Am crezut că-mi doream şi eu asta, dar de fapt nu era aşa. Nu voiam să fie totul într-atît de impersonal. M-am bucurat cînd m-a tras lîngă ea, ţinîndu-mă în căuşul trupului ei mai lung decît al meu. Trecuse atîta amar de vreme de cînd mă mai odihnisem în felul acesta lîngă cineva, încît m-am descoperit plîngînd. Ea n-a spus nimic, iar eu am simţit fierbinţeala umedă a propriilor ei lacrimi scurgîndu-mi-se pe ceafă. Am închis ochii şi am adormit amîndouă, pe cînd îmi imaginam că lacrimile noastre erau pentru Soren, fiindcă cineva trebuia să plîngă şi pentru el.

Nu m-a trezit ţipătul de avertizare al lui Haru, fiindcă deja mă deşteptasem în zgomotul împuşcăturilor. Fereastra a explodat în interior, împroşcînd o cascadă de sticlă

mortală. Doar țesătura groasă a cuverturii ne-a salvat de la o moarte instantanee. Gloanțele continuau să tune prin întunericul din spatele ferestrei în vreme ce Kelis, care sărise din somn ca arsă, se rostogolea din pat, trăgîndu-mă după ea.

Armele noastre erau undeva în grămada de haine învălmăşite de lîngă piciorul patului. Kelis şi-a tras de acolo pistolul semiautomat şi încărcătoarele, în timp ce eu încă mai răscoleam după Magnumul meu. Nu ne-am mai obosit să ne luăm hainele – nici nu era timp pentru asta şi nici n-aveam să oprim gloanțele cu un tricou. Uşa, care era în laterala patului, a scăpat de gloanțe în primele minute, după care au început să sară din ea aşchii, pînă ce n-a mai fost bună de nimic. Ne-am tîrît pe burtă pînă la ea, răzuindu-ne de covor pieile goale. Ce să spun, ironia sorții că abia de la asta aveam să ne alegem cu rosături la genunchi.

Scara era la adăpost, ca un adevărat sanctuar al casei. Acea parte din mine care nu era şi nici nu voise vreodată să fie o luptătoare m-a sfătuit să rămîn acolo, în siguranță, şi să-i las pe ceilalți să ducă bătălia asta. Dar încă mai simțeam urma mîinilor lui Kelis pe spate, pe şolduri, şi nu puteam s-o las să se transforme şi ea într-un cadavru oarecare pe care îl lăsam în urmă.

Haru se ghemuise la piciorul scării, tresărind de fiecare dată cînd zburau pe lîngă el aşchii de lemn. Avea arma în mînă, dar puteam să jur că nu trăsese cu ea. Pe el sigur nu-l deranja cîtuşi de puțin să-i lase pe alții să moară pentru el. S-a uitat întîi la chipul meu, apoi privirea i-a coborît mai jos şi ochii i s-au mărit de stupoare.

— De unde dracu' au apărut ăştia? am țipat la el.

Şi-a smuls privirea de pe sînii mei şi s-a uitat în spate, pe după scară.

— Habar n-am! Dar ştiau că sîntem aici... precis ştiau. Intrau de-a dreptul dacă n-am fi încuiat uşa.

Avea dreptate şi bănuiam ce se întîmplase: locuitorii oraşului îi raportaseră pe nou-veniți la seniorii lor, ca nişte

mujici ascultători ce erau. Nu încăpea îndoială că adversarii noştri, oricine erau ei, credeau că plănuiam să ne mutăm pe proprietatea lor – şi să încasăm dijma ce li se cuvenea. Dacă ar fi ştiut că eram doar în trecere, probabil că ne-ar fi lăsat în pace, dar nu mă vedeam ieşind de acolo şi încercînd să le explic asta.

— Ne-au înconjurat, a remarcat Kelis.

Pentru mine, focurile de armă erau un simplu zgomot de fond, fără o sursă anume şi fără sfîrşit, dar ea părea convinsă de ce spunea, aşa că am presupus că avea dreptate. N-avea nici un rost să ataci prin surprindere dacă-i lăsai oponentului o cale de scăpare.

— Atunci, forţăm ieşirea, am spus. Ripostăm. Cu puţin noroc, au şi uitat cum e să li se riposteze.

Ingo se strecurase prin întuneric pînă la noi. Nu se citea în ochii lui nici un fel de surpriză la vederea goliciunii mele. Se prea poate nici să n-o fi observat.

— Şi cu tine, i-am spus. Avem cu atît mai multe şanse cu cît îi luăm la ochi cu mai multe arme – două la intrare, două în spate.

Aerul era greu de mirosul prafului de cărămidă şi al plumbului încins. Camera de zi era poziţionată în partea din faţă a casei, iar bucata îngustă din ea pe care o vedeam pe după cotul scării arăta ca o zonă de război. Fecioara din cochilii de scoici şi bazilica de teracotă dispăruseră de pe poliţa căminului. Praf şi pulbere se făcuseră, la fel ca proprietarii lor.

N-aveam încredere în Haru că ar fi făcut cum îi spuneam eu, dar Kelis l-a înşfăcat de tricou şi l-a aruncat realmente spre uşa din faţă. I-am observat ochii holbaţi de groază, dar n-am mai stat să văd şi altceva, fiindcă Ingo se ţinea de braţul meu şi aşa am ajuns să ne rostogolim pe la cotul scării către bucătărie.

Gloanţele străfulgerau pe lîngă noi. Erau din ce în ce mai rare, dar şi unul singur ar fi fost de-ajuns. Poate credeau

că eram deja morţi sau poate că pur şi simplu li se termina muniţia. Aveam să aflăm cît de curînd.

Nu mi-am îngăduit timpul necesar să cuget înainte de-a ieşi în fugă pe uşă, încrezătoare că Ingo avea să mă urmeze neîntîrziat. Precis ne considerau morţi, pentru că începuseră să iasă de la adăpostul rablelor abandonate şi să se îndrepte către casă. Era de-a dreptul comic ce surprinşi păreau să ne vadă – o femeie despuiată şi un negru alergînd către ei şi scuipînd moarte din ţevile armelor.

Erau mult, mult mai tineri decît mă aşteptasem. Cel dintîi pe care l-am ucis abia îşi începuse adolescenţa şi nici unul dintre ei nu ieşise încă din ea. S-au aruncat la pămînt imediat ce l-au văzut pe primul căzînd, şi atunci mi-am dat seama că nici nu ştiau pe ce lume se află, habar n-aveau.

Am mai împuşcat unul în burtă, iar Ingo le-a zburat creierii altor doi, împroşcînd iarba înaltă cu materie cenuşie. Cei patru rămaşi ridicaseră mîinile şi ţipau la noi să încetăm. Dintr-odată puternică, Vocea m-a întrebat *Ce-ai de gînd, să-i duci în vreun lagăr de prizonieri? Să-i laşi în pace ca să se întoarcă şi să mai încerce o dată?* L-am împuşcat pe unul în inimă, pe urmă am întors capul şi l-am lăsat pe Ingo să se ocupe de ceilalţi.

Am încercat să-mi reamintesc ce spusese Ingo despre lucrurile pe care oameni ca ei le făcuseră celor pe care îi conduceau. Am încercat să mi-o imaginez pe una dintre tinerele care rîdeau şi ne făceau cu mîna cînd am intrat în oraş ţipînd în timp ce era violată în grup de băieţii ăştia. Dar nu mi-a folosit la nimic, mă gîndeam doar la cît de tineri erau şi la faptul că tinerii erau singura speranţă ce ne rămăsese după Molimă.

Cînd s-a terminat, n-am simţit dorinţa de a-i spune vreun cuvânt lui Ingo. M-am întors tăcută la uşa din spate, am intrat şi am luat-o în sus pe scară. Casa era o ruină. Mi-am tras pe mine haine noi şi am început să-mi îndes

puţinele bunuri înapoi în geantă. Între timp a intrat Kelis, cu o parte din faţă stropită de o pulbere fină de sînge. N-am putut s-o privesc în ochi, dar n-a părut deranjată. N-a fost nevoie s-o întreb dacă mai lăsase pe cineva în viaţă. Nici nu i-ar fi trecut prin minte una ca asta.

— Amatori, a spus cu dispreţ.

— Îhî, puştimea din vecini a luat-o razna.

Atît de bine le citeam micile poveşti de viaţă violente, de parcă aş fi fost martor ocular la ele. Copilime eliberată de toate constrîngerile, căpătînd pe neaşteptate toată puterea şi autoritatea într-un loc în care pînă atunci jucase rolul celui mai slab. Fiecare oraş are cîte un liceu Columbine care-şi aşteaptă dezastrul*.

— Vrei să stai la o şuetă cu cetăţenii de treabă ai oraşului? m-a întrebat după cîteva secunde în care ea mă privise în tăcere, iar eu îmi păstrasem cu străşnicie privirea fixată pe bagajul la care lucram. Precis că ei le-au zis puştilor că sîntem aici.

— Nu. Cred că ajunge cît am făcut pînă acum.

Zece minute mai tîrziu, plecam cu maşina ca să traversăm alte sute de kilometri de porumbişte şi să trecem pe lîngă alte cîteva duzini de oraşe pitice. Nu ne-am mai oprit nicăieri. Şoseaua interstatală, netedă şi inexpresivă, ne-a scos din Oklahoma aproape la fel de iute pe cît îmi doream. Kilometru după kilometru, n-am văzut nimic altceva în afară de uriaşe panouri de afişaj cu reclame la produse pe care nu le mai cumpăra nimeni. Apoi am ajuns iar în Texas, traversîndu-i o mică porţiune protuberantă

---

* Aluzie la tragedia petrecută în 1999 la liceul american Columbine (Colorado), cînd doi elevi care se considerau proscrişi au ucis doisprezece elevi şi un profesor, înainte de a se sinucide amîndoi.

din nord, de unde ne-am îndreptat către deşertul din New Mexico, plin de tufăriş pipernicit, fără nici un strop de apă şi culmea milosteniei, lipsit de suflare omenească. Pînă la Las Vegas era drum drept pe şosea şi deja ştiam, fără să mai întreb, că nici unul dintre noi nu mai avea poftă de interacţiuni cu alţi oameni. Nu voiam să ne mai oprim.

Dar la vreo optzeci de kilometri de Santa Fe am dat de primul blocaj. Privind în lungul şoselei drepte care tăia deşertul, l-am văzut de departe – lespezi de beton întinse pe toată lăţimea drumului, iar în spatele lor, siluete de oameni ghemuiţi.

— Să ieşim de pe şosea, să ocolim? am întrebat-o pe Kelis.

Ea a dat din umeri şi am văzut că se pregătea să tragă de volan, însă Haru s-a întins de pe locul lui din spate şi i-a pus o mînă pe braţ.

— Nu putem risca să stricăm maşina. Nu aici.

Avea dreptate. Dacă rămîneam fără vehicul, era posibil să picăm morţi de deshidratare şi arşiţă înainte de-a mai găsi altul. Kelis a dat din cap aprobator şi a oprit maşina la douăzeci de metri în faţa mormanului de ciment.

În primul moment doar s-a păstrat distanţa: ne aţineam pe poziţii, cu armele pregătite, şi noi, şi cei din spatele blocajului.

— Da' ştiu că facem progrese, am spus în cele din urmă – vocea mi-a răsunat clar în aerul nemişcat al deşertului.

— Aici în spate avem mîncare şi apă, a strigat o voce răguşită de femeie. Ne dă mîna să stăm aşa toată ziua. Da' voi?

— Noi vrem doar să trecem mai departe, a încercat Haru marea cu degetul. Nu vrem necazuri.

— Dar sîntem în stare să le facem noi necazuri altora dacă e nevoie, am adăugat.

La mare înălţime deasupra noastră se roteau vulturii. Bănuiesc că le mersese bine în ultimii ani.

— Să treceți mai departe încotro? a întrebat femeia.

Ne-am uitat unii la alții, însă n-am găsit nici un motiv pentru care să mințim.

— Spre Las Vegas, i-am răspuns.

Şi mi s-a încordat degetul pe trăgaci cînd am sesizat o mişcare subită, dar nu era decît capul femeii înălțat pe deasupra parapetului. Deşi eram la aproape douăzeci de metri distanță, i-am văzut gura căscată de mirare.

— Ați căpiat? ne-a zis.

Am pornit spre Santa Fe în convoi, maşina noastră fiind încadrată de două ale lor, nişte drăcii bizare cu alimentare solară ce ce arătau de parcă fuseseră proiectate de un țicnit care încerca să recreeze din memorie modulul selenar. Nu prindeau nici treizeci şi cinci de kilometri la oră, aşa că a durat ceva călătoria noastră, dar n-am încercat să ne desprindem cu forța. Poate că i-am fi întrecut înainte să ne împuşte, dar cred că şansele erau cam egale. Pe lîngă asta, mai şi aveau ceva ce ne doream: informații.

— Noi lucrăm pentru Colecționar, ne-a spus femeia după ce, în sfîrşit, ne-am dat jos din maşină şi ne-am apropiat de baricadă.

Era o afro-americancă aproape la fel de lată pe cît era de înaltă. N-aş fi pus mîna-n foc că era făcută şi din altceva în afară de muşchi. Ne-a spus că o chema Jeannine, dar că prietenii îi spuneau Jen.

— Aha? am zis precaută. Şi ce colecționează?

— A, chestii.

Şi spunînd asta şi-a mijit ochii mici la noi, coborîndu-şi peste ei sprîncenele stufoase, mai să-i acopere. A remarcat hainele în roşu şi negru ale lui Kelis şi postura ei milităroasă. Privirea i s-a mutat repede la mine, apoi la Haru şi la Ingo.

— Sînteți de-ai Reginei M, este?

Am tresărit de surprindere, după care era deja prea tîrziu ca s-o mai mint. Am dat din umeri.

— Am fost... oaspeţii ei o vreme.

— Mda..., a făcut Jeannine, zîmbind. Am auzit şi noi că săptămîna trecută şi-a rătăcit o mulţime de oaspeţi şi nu i-a mai găsit. Da' nu vă faceţi griji, oamenii sînt ultima chestie care l-ar interesa pe şeful nostru. Şi-aşa-s destule guri de hrănit.

— Îhî, bine, a spus Haru. Atunci, care-i treaba cu blocajul de pe şosea?

Ea a ridicat din umeri.

— Informaţiile obţinute de la oameni. Cea mai valoroasă monedă dintre toate.

Ne-a luat trei ore să ajungem la periferia oraşului, cu casele ei de cărămidă nearsă arătînd ca o extensie a deşertului în care fuseseră construite. Abia trecuserăm de indicatorul care ne ura bun-venit, cînd l-am văzut. Am tresărit şi m-am uitat iar ca-n comedii, dar a doua oară m-am convins că nu mi se păruse: Sărutul lui Rodin, pe marginea străzii, cu marmura albă acoperită de o patină soioasă de jeg. Îl văzuse şi Kelis. Surprinsă, s-a întins să mă apuce de mînă, apoi la fel de repede s-a retras.

Jeannine, care şedea lîngă mine în partea din spate a jeepului nostru, a rîs de mutra pe care am făcut-o.

— Avem cîteva copii, aşa că pe asta a lăsat-o aici să-i întîmpine pe nou-veniţi. Ştii... faceţi dragoste, nu război.

M-am uitat la puşcociul AK-47 pe care şi-l prinsese la spate şi nu i-am mai zis că părea pregătită pentru ambele variante.

Înaintam cu viteză redusă prin peisajul bej-monoton al suburbiei, către miezul pitoresc al oraşului. Era plin de oameni, mai mulţi decît era normal să fi rămas în urma Molimei. Probabil Colecţionarul făcuse recrutări, orice-ar fi zis Jeanninne. Nu s-a oprit nimeni să ne salute, dar eram convinsă că ne cîntăreau din priviri şi că, de n-am fi fost

cu Jeannine şi trupa ei, n-am fi ajuns prea departe. Tot oraşul avea un aer subtil de fortăreaţă: lespezi de beton aşezate pe marginea străzilor, uşor de tras de acolo ca să blocheze trecerea, adăposturi care probabil ascundeau mitraliere, poate chiar tunuri antiaeriene. Nu oricine şi-ar fi dorit să atace în forţă un asemenea oraş.

Deplasarea prin oraş a durat o oră, timp în care Jeannine a părut bucuroasă să facă pe ghidul pentru noi, atrăgîndu-ne atenţia asupra punctelor de interes pe lîngă care treceam. Bănuiam că măcar ea era din partea locului. N-am mai luat-o în seamă şi m-am concentrat asupra înţelegerii acestui loc, încercînd să judec ce se petrecea aici. În ultimele zile, Vocea devenise un murmur constant şi monoton; era suficient de clară pentru a se face auzită şi îmi spunea să am grijă. Mă avertiza că oamenii de aici nu-mi erau prieteni. Am făcut tot posibilul s-o ignor. N-om fi avut noi prieteni aici, dar nici duşmani nu simţeam să fie. Erau mai degrabă oameni dintr-o lume paralelă, care manifestau faţă de noi o indiferenţă inofensivă. Ne-am oprit, în cele din urmă, în faţa unei clădiri în formă de fagure, cu o firmă pe jumătate distrusă care îmi spunea că aici fusese cîndva hotel.

— Inima colecţiei, mi-a spus Jeannine. Aici îl găsiţi de obicei.

Era o căldură uscată de te ofileai, şi mă întrebam de ce-ar veni cineva de bunăvoie să locuiască într-un loc ca ăsta. Cînd am păşit apoi printre uşile impozante de la intrarea în clădirea-fagure, frigul ne-a izbit în faţă ca o găleată de apă rece ca gheaţa. Mi-am închipuit că instalaţia de aer condiţionat avea baterii solare, ceea ce părea o extravaganţă inutilă.

— *Madre de Dios!* a exclamat Kelis. Mai rece de-atît nu s-ar putea?

Am zîmbit, dar mi s-a şters zîmbetul de pe faţă cînd am văzut ce se afla drept înainte.

— Fir-aş să fiu, a spus Haru. V-aţi decorat holul cu sculpturile de pe Acropole!

Şi, după toate aparenţele, le aveau pe toate. Delicatele frize cu zei, eroi şi monştri pe care le văzusem ultima dată cu şase ani în urmă, la British Museum.

M-am uitat la Jeannine, iar ea mi-a zîmbit larg, cu un aer poznaş straniu pentru dimensiunile ei.

— Cum spuneam, el colecţionează chestii. Iar frigul e bun... ajută la conservarea lor, mai ales a picturilor.

— Nu-mi spune, ai fost istoric de artă într-o viaţă anterioară.

— Custode, mi-a răspuns ea. E foarte scrupulos cînd recrutează pe cineva. Vreţi să dăm un tur pe-aici?

Se putea spune că evisceraseră British Museum. Sala de mese era plină pînă-n tavan de stîlpi totemici şi capete de animale fioroase ce schimbau priviri goale cu măştile tribale africane atîrnate pe pereţi. Barul era plin de mumii sprijinite în poziţie verticală, care păreau să stea la taifas în grupuri. Iar în centrul vălmăşagului, impasibil, un uriaş scarabeu de piatră.

— N-aveţi şi Piatra de la Rosetta pe-aici? am întrebat.

Jeannine a scuturat din cap.

— Pe el îl interesează arta, nu istoria.

Picturile se aflau în camerele de oaspeţi, păstrate grijuliu sub sticlă. Atîrnau pe pereţi deasupra paturilor şi-a măsuţelor de toaletă, locuri în care altădată se aflau decoraţiuni de duzină tipice hotelurilor. Am văzut *Cina din Emmaus* a lui Caravaggio, *Marilyn Monroe* a lui Andy Warhol şi *American Gothic* a lui Grant Wood. Haru şi-a scos blocul de desen – era prima oară cînd i-l vedeam de cînd părăsiserăm Cuba – şi a început să deseneze cu dibăcie schiţe miniaturale în creion ale lucrărilor pe lîngă care treceam. Am aruncat o privire la una dintre ele şi am observat că le schimba într-un fel subtil: ochii Fecioarei era puţin mai rotunzi, gura ceva mai mică, iar bebeluşul din

brațele ei avea o privire crudă, ca și cum acea parte din el care depășea condiția umană nu era tocmai sănătoasă.

Terenul înconjurător era plin cu sculpturi. Am stat multă vreme în fața statuii mari și cărnoase ce-l reprezenta pe Iacob luptîndu-se cu îngerul în viziunea lui Epstein. Rozul prăfos al marmurii se armoniza cu nisipul roșu-auriu al deșertului. Mă făcea să mă gîndesc la vocea care-mi bîntuia mintea, la propria mea luptă cu ea. Dar oare cine era Vocea, Iacob sau îngerul? Pe vremuri eram foarte sigură că știu răspunsul, dar, pe măsură ce Vocea creștea în intensitate, siguranța mea devenea tot mai firavă.

— Asta a fost și preferata mea dintotdeauna, a rostit lîngă mine un bărbat numai piele și os.

Părul și pielea lui îi erau atît de deschise la culoare, de parcă primul i-ar fi fost albit de soare pe de-a-ntregul, în vreme ce nici o rază de soare nu s-ar fi atins de cea de-a doua.

— Eh, bănuiesc că nimeni de la Tate Britain n-o să-i ducă dorul prea tare.

El a zîmbit, deschis și prietenos.

— Nu s-a exprimat nici o plîngere pînă acum.

Ne-au pregătit de mîncare, încingînd un grătar afară, pe o terasă a hotelului. Căldura focului era binevenită în răcoarea ce umplea rapid noaptea deșertică. El mînca delicat, apucînd aripile de pui și fripturile de vită cu vîrfurile degetelor, de parcă le testa consistența. Noi înfulecam cu lăcomie, sfîșiind carnea cu dinții ca animalele. Ne privea cu un rictus amuzat în colțul gurii.

— Asta ați tot făcut de la Molimă încoace? l-am întrebat.

A dat din cap aprobator.

— Din clipa cînd a izbucnit Molima, imediat ce ne-am lămurit încotro se îndreptau lucrurile.

— Dar de ce aici, aşa departe? a întrebat Kelis. De ce n-aţi ocupat Smithsonianul, unde aţi fi avut un avantaj din start şi nu mai trebuia să transportaţi în mă-sa un milion de tone de pietre prin zece milioane de kilometri de deşert?

— Tocmai pentru că e aici, aşa departe, a spus el. Nu vin prea mulţi în vizită şi-mi place aşa. Şi pentru că aici e casa mea, şi de ce mă-sa n-ar fi Santa Fe noua capitală culturală a lumii?

— Dar e mai mult la mijloc, nu-i aşa? a intervenit Haru, uitîndu-se la el cu ochii mijiţi pe sub sprîncenele încruntate. Faptul de-a fi departe nu e în sine o garanţie a siguranţei.

Mi-am amintit atunci de fermierii irlandezi cocoţaţi pe dealurile lor stinghere şi mi-am dat seama că avea dreptate. Colecţionarul l-a privit îndelung, timp în care am simţit-o pe Jeannine, care era lîngă mine, foarte încordată. Apoi însă a zîmbit iar – mai mult un rictus cadaveric pe faţa lui emaciată.

— Eşti băiat deştept. Da, ai dreptate, ca să fii în siguranţă nu ajunge să pui cît mai mult nisip între tine şi duşmanii tăi. Cum ziceau pe vremuri băieţii buni din statul vecin, o societate înarmată e o societate politicoasă*.

— Cuiburi de mitralieră, amplasamente antiaeriene... Aş zice că lumea pe-aici e al dracu' de manierată.

El a rîs la vorbele mele.

— Ah, lucrurile astea sînt doar sosul la cărniţă. Ce-i ţine deoparte pe scurmători e ceva ce zăcea pe vremuri îngropat sub pămînt, la cîţiva kilometri de-aici.

---

* *An armed society is a polite society* este citatul original, al cărui autor este scriitorul Robert A. Heinlein (în romanul *Beyond This Horizon*, din 1942); „statul vecin" menţionat este Utah, care are o politică a armelor personale extrem de relaxată (inclusiv în campusurile universitare) şi care găzduieşte manifestări lunare ale unei organizaţii dedicate autoapărării cu arme de foc, a cărei titulatură este inspirată chiar de Heinlein: The Polite Society.

— Te referi la arme nucleare, a spus calm Ingo.

Mi-a venit să rîd, fiindcă aşa suna, a glumă, dar se vede că nu era.

— Aveţi nucleare?

— Doar alea două, a răspuns cu modestie Colecţionarul.

— Armele nucleare sînt pentru descurajare, nu pentru folosinţă, a spus Ingo. Cine v-ar crede că aţi fi în stare să le detonaţi doar pentru protejarea teritoriului?

— O, ar crede.

Şi zîmbetul mărunt i-a scos la iveală reţeaua fină de riduri din jurul ochilor şi gurii. Mi-am dat seama că era mult mai în vîrstă decît crezusem la început.

— Ei ştiu că aş face una ca asta.

— Serios? a spus Kelis. Chiar ai da cu nucleara în oricine care ar încerca să-ţi ia colecţia?

— Nu e a mea. E a noastră... a omenirii. Lucrurile pe care le-am adunat aici sînt partea cea mai bună din noi. Singura parte rămasă din noi pentru care merită să ucizi.

Mi i-am amintit atunci pe toţi cei pe care îi ucisesem şi motivele pentru care făcusem asta, şi mi-am spus că poate avea dreptate.

Mai tîrziu, după ce a deschis o sticlă de coniac şi rîdeam toţi răstigniţi pe perne într-o cameră cu pereţi străjuiţi de Armata de teracotă, ne-a spus:

— Ce-am auzit, că vreţi să mergeţi la Vegas?

— Aha, a spus Kelis. Aşa am plănuit. Ştii ceva despre ce mai e pe-acolo?

El a ridicat din umeri.

— Probabil mai multe decît ştiţi voi. Mai puţine decît aş vrea.

— S-a...

Am ezitat, dar, zău aşa, dacă omul ăsta era aliat cu Ash, deja era prea tîrziu.

— S-a schimbat ceva pe-acolo în ultima vreme, să zicem acum vreo şase luni?

Ochii i s-au îngustat.

— Ştiţi voi ceva despre individul ăsta nou care s-a instalat acolo?

— Mda, ştim, i-am răspuns. Şi pot să-ţi spun un lucru, nu-i vreunul pe care să ţi-l doreşti vecin. N-a fost nici o... n-aţi observat nimic ciudat la adepţii lui? Are adepţi, nu? O armată întreagă.

Colecţionarul a ridicat iar din umeri.

— Are pe unii care lucrează pentru el, asta-i cert. Dar, în afară de asta, nu ştie nimeni nimic. Imediat ce-a ajuns acolo a închis Vegasul atît de zdravăn, de te şi miri cum mai intră aer acolo. L-a încuiat şi l-a fortificat, şi dacă aveţi impresia că avem noi arme pe-aici, să vedeţi ce-i în Oraşul Păcatului. Umblă vorba că are acolo armament cît o ţărişoară întreagă.

— Umblă vorba? a întrebat Kelis, Adică nu ştie nimeni sigur?

— Nu, a intervenit Jeannine, din cauză că nimeni dintre cei pe care i-am trimis acolo nu s-a mai întors vreodată.

CAPITOLUL OPT

În ziua următoare, Jeanninne ne-a dus să vedem cealaltă colecţie, un depozit plin de arme militare de mici dimensiuni – deşi erau unele pe-acolo nu chiar mititele. Kelis a zîmbit pentru prima dată de la moartea lui Soren.

— Aha, a spus ea, hoinărind printre rîndurile de rafturi cu armament şi cîntărind în mînă ba o puşcă, ba un lansator de rachete. Aşa mai vii de-acasă.

— Tot o să vă tăbăcească cururile, a spus Jeannine. Oricîte arme aţi avea.

— Şi-atunci, de ce ni le mai daţi? am întrebat-o.

A dat din umeri.

— Pentru că aţi putea produce şi voi nişte pagube înainte să vă doboare, iar asta merită o mică investiţie.

— Vai, mersi, i-am răspuns sec.

Dar adevărul era că-i eram recunoscătoare Colecţionarului. Fără ajutorul lui chiar că n-am fi avut nici o şansă. Ne dădea şi de mîncare, şi apă pentru îndelungata traversare a deşertului, şi o maşină nouă, care să nu ne lase în drum. Era un camion mare şi urît cu spume, dar arăta capabil să cîştige pînă şi o confruntare cu un rinocer. Văzusem tancuri mai modest blindate decît el. L-am încărcat cu arme, grenade şi rachete alese de Kelis, după care ne-am adunat să ne planificăm atacul.

Colecţionarul ne furnizase şi hărţi ale Vegasului. Haru a întins una pe capotă şi s-a uitat la reţeaua de străzi şi clădiri ale cărei margini se pierdeau în pustietatea deşertului.

— Mare mai e locul ăsta. Chiar o fi fortificat totul?

M-am uitat la încîlceala de străzi şi am încercat să-mi dau seama unde aş fi plasat eu grosul trupelor. *Peste tot,* îmi sugera Vocea. *N-o să-l învingi niciodată, poți doar să i te alături.* N-am vrut să cred una ca asta, dar ştiam că avea dreptate cel puțin într-o privință.

— Probabil n-a vrut să rişte nimic, am spus. O fi pus camere de supraveghere, cum a făcut în Cuba, şi probabil şi-a plasat trupele în aşa fel încît să poată riposta imediat, indiferent unde s-ar produce atacul.

— Fără puncte slabe? a spus Kelis, neîncrezătoare.

— Va să zică, ar fi mai bine pe ascuns, a sugerat Ingo.

— Poate, am spus. Dar oraşul ăsta e-n mijlocul deşertului. Strecuratul pe neobservate nu intră-n variantele de lucru.

— În regulă, a spus Kelis. Şi-atunci, care-i planul?

Am dat din umeri.

— Încercăm să nu ne lăsăm omorîți prea repede.

Santa Fe se micşora în urma noastră, pierdută în nori de praf. Departe în față şi spre dreapta, cîmpia lăsa locul dealurilor, apoi munților – rămăşițele risipite ale Stîncoşilor. Într-un asemenea peisaj era uşor de uitat că fusese vreodată Molima. Oamenii evitaseră dintotdeauna tărîmul acesta sterp, răzlețele oraşe-fantomă se topeau în nisip cu mult înainte de secerişul morții; erau locuri în care cei tineri nu mai găseau nici un motiv să rămînă. Era imposibil de spus de cît timp zăceau carcasele de maşini şi camioane pe marginea drumului. Unele arătau ca din anii cincizeci. Probabil că trecuseră decenii de cînd le mistuia rugina.

Greu de conceput nesfîrşita vastitate a Americii, cu peisajele ei care curg unul din altul la nesfîrşit. Am mers două ore, şi munții tot nu păreau să se fi apropiat. Poate

murisem în schimbul de focuri din Oklahoma, sau pe plaja din Miami, ori chiar în bază, demult, iar asta era viaţa de apoi la care fusesem condamnată, o călătorie fără sfîrşit. Pedeapsa pentru că-i luasem viaţa acelui tînăr soldat.

Monotonia peisajului era hipnotică. Mă oferisem să şofez, bucurîndu-mă de orice lucru care îmi ocupa spaţiul cognitiv şi mă oprea de la a mă gîndi la altele; ca de pildă, cum dracului îmi închipuiam eu că aveam să mă confrunt cu Ash. Sau dacă o să vreau măcar să fac asta, atunci cînd venea vremea. Scăzusem deja la două doze de antipsihotice. În două zile, dacă nu găseam altele, aveam să *devin* Ash.

Norul de praf a început prin a fi doar un punct nedesluşit în marginea razei mele vizuale. M-am gîndit că era o microtornadă, un fuior de vînt care îşi croia drum solitar peste deşert. Numai că nici o furtună naturală nu ţine vreodată drumul atît de drept. Unul pe de-a-ntregul paralel cu al nostru, deja de vreo douăzeci şi cinci de kilometri încoace.

Urmărindu-mi privirea, Kelis s-a crispat.

— Un convoi. Vehicule de teren care merg prin deşert.

Avea dreptate. Acum întrezăream în inima norului de praf scînteierea metalului şi a ceva încă şi mai strălucitor. Un minut mai tîrziu am reuşit chiar să desluşesc siluetele separate ale vehiculelor, mai mari decît nişte maşini normale, mai mari şi decît camionetele. Poate autorulote, unele suficient de solide ca să poată călători pe nisip şi pietre.

— Vin spre noi, a spus Haru.

Ingo l-a aprobat în tăcere.

— Traseele noastre se vor întîlni în vreo zece minute.

În ciuda junghiului de emoţie pe care îl simţeam în stomac, am zîmbit; era ceva liniştitor în incapacitatea lui de a reacţiona ca oamenii normali la orice i s-ar fi întîmplat.

— Ne oprim şi luăm poziţie sau încercăm să-i depăşim? a întrebat Kelis.

Mi s-au încleştat mîinile pe volan.

— De unde ştim că ne sînt ostili?

— De unde ştim că nu-s?

În cele din urmă, am optat cu toţii pentru oprire. N-aveam cum să ne dăm seama de viteza maximă pe care o puteau prinde vehiculele lor. Şi, chiar dacă am fi reuşit să-i depăşim, ne doream oare să ne îndreptăm către Vegas cu o altă ceată de inamici pe urmele noastre?

Cînd am oprit motorul, deşertul s-a cufundat într-o tăcere stranie. Aerul tremura de arşiţă, păcălindu-mi vederea, deşi mă încordam să observ dacă urmăritorii noştri din depărtare se întorseseră către noi sau îşi continuau traseul iniţial.

— De ce-oi fi plecat eu din Japonia? l-am auzit deodată pe Haru. Tare m-am săturat de toate astea. Credeam că pericolul o să fie incitant. Nu aşa ţi se spune în toate poveştile? Şi cînd colo, doar te oboseşte şi te macină.

— N-ai decît să pleci, a spus Kelis, arătîndu-i cu degetul mare înapoi peste umăr. Santa Fe e la aproape patru sute de kilometri în partea aia.

Haru s-a strîmbat şi a întors capul, dar ştiam la ce se referise. Şi pe mine mă obosiseră eternele lupte, mai ales cea care se purta în mine însămi. Capitularea părea o opţiune din ce în ce mai atrăgătoare. Pur şi simplu... renunţarea.

Convoiul se îndrepta în mod cert către noi. Forma norului de praf se schimbase, părînd a se micşora atunci cînd vehiculele viraseră şi începuseră să accelereze direct spre noi. Acum le auzeam roţile zornăind peste pietre, motoarele măcinînd... şi încă ceva. După cîteva clipe mi-am dat seama că era muzică. Basul profund trecea prin solul pietros ca printr-o cutie de rezonanţă şi urca în trupurile noastre.

Pe măsură ce se apropiau, convoiul lor arăta tot mai ciudat. Acum vedeam că strălucirea puternică pe care o sesizasem mai devreme venea de pe acoperişul fiecăruia

dintre cele zece sau douăsprezece vehicule, unde erau instalate panouri solare care irizau în soare, delicate ca nişte aripi de fluturi. Iar maşinile păreau a fi autobuze. Dar cu siguranţă că erau asamblate de amatori, pentru că nici o fabrică n-ar fi putut produce maşini cu un asemenea aspect dement; laturi care se întîlneau în toate unghiurile posibile, în afară de cel drept, vopsea pe fiecare centimetru pătrat, şi fiecare centimetru pătrat de altă culoare.

Cel din frunte a frînat derapînd la vreo sută de metri de noi; pe o latură avea pictat un ditamai emoticonul galben care ne zîmbea de sub imaginea unui porumbel. Am simţit cum mi se ofilea încet ţeava armei de la orizontală la verticală.

Kelis s-a încruntat la mine.

— Poate încearcă să ne inducă un fals sentiment de siguranţă.

— Şi reuşesc, i-am spus.

De aproape, am recunoscut în sfîrşit muzica: era *Hello* a lui Beloved. Una din două: ori se desfăşura o luptă psihologică de mare complexitate, ori oamenii ăştia nu reprezentau nici o ameninţare.

Cinci dintre ei au coborît din primul autobuz, pe cînd ceilalţi începeau să parcheze pe rînd în spatele lui. Erau cu toţii tineri, douăzeci, pînă în treizeci de ani, cu acel aer neîngrijit care necesită ceva efort pînă-l obţii. M-am holbat la ei nevenindu-mi să-mi cred ochilor, fiindcă îmi imaginam că genul acela de degajare studiată dispăruse de pe faţa pămîntului odată cu nouăzeci şi trei la sută din populaţie. Nici unul dintre ei nu era înarmat, ceea ce însemna ori că mai erau unii care ne luau la ţintă cu chestii letale din spatele geamurilor-oglindă ale autobuzului, ori că erau de-o stupizenie sinucigaşă. Uitîndu-mă la feţele lor năuce, îmi venea să optez pentru varianta a doua.

— Hei, a spus liderul, un băiat bronzat, cu părul nisipiu, căruia i-ar fi stat tare bine pe o placă de surf.

— Salut, i-am răspuns cu prudență.

Îmi țineam în continuare mîna pe armă, ca și Kelis, dar pe el nu părea să-l deranjeze asta.

— Nu căutăm ceartă, a spus altcineva, o femeie.

Era înaltă, numai fibră, iar trăsăturile îi erau agreabile luate separat, doar că nu se prea potriveau împreună pe fața ei.

— Nici noi, am spus. Pe de altă parte, nu noi vă urmăream pe voi, deci cred că avem mai puține explicații de dat.

Surferul a rîs, ceilalți la fel, și pentru prima dată mi-am dat seama de ce erau cu toții atît de relaxați: erau drogați. Mi-am băgat pistolul la loc, simțind cum năvalnica revărsare de adrenalină mi se domolea treptat.

— Voi cine mai sînteți? a întrebat Haru.

— Sîntem ăia cu bairamul de la sfîrșitul lumii, a răspuns surferul. Vreți și voi distracție?

— Știi ce, i-am spus, cred că ne-ajunge cîtă distracție am avut pînă acum.

El a dat din umeri.

— Și-n plus, mergem spre Vegas și Colecționarul s-a gîndit că poate aveți nevoie de-o escortă.

— Va să zică, Vegasul o ține tot într-o petrecere? am întrebat mai tîrziu, cînd soarele apusese deja de cîteva ore, iar noi încă mai străbăteam deșertul în convoi.

Pînă atunci merseserăm numai pe șosea, părăsind-o în cele din urmă doar ca să parcăm într-un loc de campare despre care ne-au spus că-l mai folosiseră și altădată.

Erau acolo grămezi de lemne răsucite și albite ca niște oase, din care au aprins cîteva focuri mici pentru gătit și un uriaș foc de tabără ce alunga frigul parșiv al nopții. Și mai strălucitoare decît flăcările lui păreau însă stelele de deasupra noastră, răspîndite pe toată întinderea cerului,

perfecte, ca nişte împunsături de ac. Dintr-un orizont în altul, nici o lumină artificială nu polua bolta, cum probabil nu se întîmpla nici pe vremuri, înainte de Molimă.

Mike, surferul care era liderul grupului, a ridicat din umeri.

— Toată lumea are nevoie să se relaxeze din cînd în cînd.

— Aţi fost în Vegas? am insistat. Recent?

Tînăra brunetă şi machiată în stil goth care se lipise toată de braţul lui din momentul în care se aşezase lîngă foc a rîs la vorbele mele.

— Îhî, dar oriunde mergem noi e petrecere... că doar ăsta-i scopul.

M-am uitat spre focul de gătit, la Haru, care strîngea în palme un castron metalic de supă. L-am văzut dîndu-şi ochii peste cap. Tipii ăştia nu erau buni de nimic dacă voiam să obţinem vreo informaţie, dar erau o mină de aur dacă ne puteau strecura în Vegas fără să fim detectaţi.

Erau o mulţime – mai mulţi decît îmi închipuisem la început, cel puţin o sută. Şedeau grupaţi cîte trei sau patru în jurul micilor focuri pentru gătit. Flăcările focului de tabără din centru săgetau pînă la vreo zece metri înălţime, semnalînd prezenţa noastră oricui avea ochi să vadă – dar lor parcă nici nu le păsa. Păreau extrem de încrezători că nimic pe lume nu le putea face rău. O fi fost de la droguri, o fi fost de la altceva. Dar, dacă era vorba să ne-nhămăm cu oamenii ăştia, voiam să ştiu exact de la ce li se trăgea relaxarea.

La sfîrşitul cinei, m-am întors către Mike şi l-am întrebat pe cel mai lejer ton cu putinţă dacă era în regulă să arunc o privire la autobuzele lor.

— Pe noi ne cam lasă carburantul... cred că energia solară e soluţia.

— Sigur, a spus el, fluturîndu-şi braţul alene către siluetele îndepărtate şi diforme ale vehiculelor. Doar să

te-ntorci la timp pentru momentul arderii – e un soi de ritual de înfrățire.

Îşi băgase mîna cealaltă în părul tinerei *goth*, lăsînd să i se scurgă uşor şuvițele printre degete; atunci am observat pentru prima dată că fata era gravidă. Avea doar cîteva luni, fiindcă micuța creatură din ea abia de-i rotunjea pîntecele. O clipă, nu mi-am putut lua privirea de la ei: tandrețea gesturilor lui, optimismul orb din pe care îl reprezenta aducerea unei vieți noi în lumea aceasta... Am făcut efortul de-a clipi şi-a mă uita în altă parte.

Kelis şedea undeva pe la marginea grupului, o pată întunecată pe fondul cerului înstelat. Mie nu-mi plăcea să am în spate pustietatea vastă a deşertului, dar ştiam că ea prefera aşa decît să stea cu spatele la vreunul dintre stăinii aceştia. Cînd m-a văzut îndreptîndu-mă spre autobuze, s-a sculat în picioare şi m-a urmat. În momentul următor ni s-a alăturat şi Ingo, tăcut şi gînditor. Haru a ridicat doar privirea, apoi şi-a văzut de schița lui, un desen delicat reprezentînd-o pe fata goth, insistînd pe conturul trupului său ascuns în hainele negre lăbărțate. Ținea cu grijă foaia ridicată spre el, astfel încît Mike să nu vadă desenul. Am dat din umeri şi am plecat cu ceilalți către cel mai apropiat dintre autobuze.

— Ăştia fac mişto de noi? a întrebat Kelis.

Am întors capul să-i privesc cum trîndăveau satisfăcuți în jurul jocurilor.

— Nu mi-a părut prea deranjat că ne băgăm şi noi nasul. Nu ne-au percheziționat, nici nu ne-au cerut să le predăm armele.

— Nici nu ne-au întrebat cine sîntem şi de ce mergem la Vegas, a spus Kelis. Nu ți se pare ciudat?

— Dacă era vorba de oricine altcineva, mi s-ar fi părut. Cu ăştia...

Apoi însă am intrat cu toții în autobuz şi am simțit că mi se răzvrăteşte stomacul. Era un laborator – low-tech,

dar fără îndoială un laborator. Futu-i! De ce dracului continuam să mă încred în vreo ființă omenească? Am dat înapoi, cu pistolul scos din toc, pregătită s-o iau la fugă dacă nu era deja prea tîrziu. M-am uitat la Kelis, aşteptîndu-mă s-o văd reacționînd cu obişnuita ei iuțeală în fața pericolului, dar ea continua să studieze interiorul. Se uita şi rîdea.

M-am relaxat şi eu, doar puțin, deşi încă îmi simțea în urechi bătăile inimii.

— E ceva ce nu pricep eu, aşa-i?

Kelis mi-a cîntărit din priviri expresia feței, mîna încleştată pe tocul Magnumului.

— E-n regulă, nu-i nimic, mi-a spus, punîndu-şi cu blîndețe mîna pe a mea şi desfăcîndu-mi degetele rigide.

Aproape că fredona, vorbea ca atunci cînd încerci să linişteşti o persoană isterică. Probabil că păream în pragul unei crize nervoase. Şi chiar cred că eram. Vocea era acum o prezență constantă, ce-mi rodea puțin cîte puțin calmul şi sănătatea mintală.

— Nu-i aceeaşi treabă cu laboratorul lui Ashok din Cuba, a spus Ingo, mijind ochii la conținutul maro-gălbui vîscos al unui pahar gradat pe care îl ridicase de pe o masă.

— E un laborator de metamfetamină, a spus Kelis. Primitiv, dar nici nu-ți trebuie mai mult de-atît. Uite.

A făcut un gest către o masă din margine, pe care am văzut un morman uriaş de ambalaje de medicamente pentru răceală. Efedrină – mi-am amintit dintr-odată; o extragi şi eşti la jumătatea drumului pînă la o doză de meta cristalizată.

În sfîrşit, am rîs şi eu.

— Pastilați. Bun aşa.

Nu doar nişte pastilați, cum s-a dovedit pînă la urmă. Următorul autobuz avea un laborator ce părea mult mai complex şi mai bine pus la punct, dar la momentul acela deja nu-mi mai făceam griji. În afară de asta, mai şi lăsaseră

o grămăjoară din produsul final la îndemînă pe o masă – nişte pastile mici, alburii, pe care era imprimat conturul grosolan al unui porumbel. De modă veche.

— Ectasy, am spus.

Kelis, care inspecta o moviliță de pudră albă, a luat un strop pe deget şi l-a lins înainte s-o pot opri.

— Şi speed, cred. Dacă nu cumva e ketamină, a spus şi deodată a zîmbit. Lasă-mă cinci minute... dacă mă iau la bătaie cu cineva, e speed, dacă mă vezi că mă-ntind pe-aici şi-mi admir degetele, e K.

— N-ai luat destul cît să se vadă vreun efect, a spus Ingo.

Kelis mi-a prins privirea şi am văzut că se amuza. O clipă mai tîrziu ne uitam fiecare în altă parte, fiindcă momentul de apropiere dintre noi ne amintise lucruri la care nu voiam să ne gîndim.

Al treilea autobuz era spațiu de locuit – o îngrămădeală de paturi metalice suprapuse şi o baie împuțită. Pereții erau drapați cu material vopsit cu noduri în stil hippie şi *bad art*. Semăna cu o maghernită în care locuisem o săptămînă pe vremea cînd eram studentă la medicină.

— Cum supraviețuiesc oamenii ăştia? a întrebat Kelis în timp ce intram în al patrulea autobuz. Sînt ca nişte ținte fixe.

Aici mai era încă ceva din categoria lucrurilor pe care le întîlnisem în maghernită: acvarii, lămpi cu infraroşii şi-o abundență de verde. Inconfundabilul iz aspru-unsuros al drogului.

— Supraviețuiesc şi ei ca fermierii, am spus. Dacă tot se pricep să fabrice chestia asta, de ce să vrea cineva să-i întrerupă? Şi părerea mea e c-o dau pe gratis.

— Aşa e, a spus Mike, siluetă întunecată în pragul uşii autobuzului. N-avem mijloace tehnice ca să producem ceva de calitate superioară, dar merge aşa cum e.

— Negoț cinstit, droguri contra mîncare şi liberă trecere.

El a zîmbit în colţul gurii.

— Dar drogurile sînt doar un mijloc. Să petrecem e scopul nostru... să ne simţim bine.

— Da, a spus Ingo, că doar petrecerea e exact ce le trebuie oamenilor în ziua de azi.

Mike a scuturat din cap, crezînd că inexpresivitatea vocii era felul lui Ingo de-a fi sarcastic. Eu ştiam însă că Ingo nu le avea cu ironia şi, în plus, îmi spuneam că probabil avea dreptate. Mike şi ai lui ofereau o evadare, ceva mai valoros decît orice pastilă, pudră sau plantă.

Mai tîrziu au încins o petrecere pentru noi. La început n-am avut de gînd să particip, dar cînd au scos la lumină efigia, o siluetă uriaşă din lemn şi hîrtie care probabil stătuse ascunsă pînă atunci pe undeva prin spatele autobuzelor, mi-am zis că trebuie să stau să mă uit măcar la asta. Mă inundau amintiri din copilărie ale Nopţii lui Guy Fawkes, amintiri inocente, prea dureroase pentru a le contempla şi prea preţioase pentru a le ignora.

A fost nevoie de douăzeci de inşi ca să poată căra silueta pînă la foc. Au folosit un scripete ca s-o ridice în poziţie verticală; s-a legănat cîteva clipe, o pată tremurătoare pe fundalul înstelat, apoi s-a aplecat şi s-a mistuit în foc. În timp ce flăcările îi lingeau proptelele de lemn ale picioarelor, transformîndu-le în cenuşă, am simţit că mă încolţesc alte amintiri nedorite. Oamenii aceia din Cuba, mistuiţi în foc în urma unei înţelegeri pe care o făcuseră cu ani în urmă şi ai cărei termeni probabil că nu-i înţeleseseră niciodată.

M-am întors să plec de acolo, îngreţoşată, şi-am dat de Mike în spatele meu, ţinînd în mînă o tavă cu pastile. Porumbeii ştanţaţi mă sfidau, simboluri ale unei păci pe care nimeni dintre noi n-avea s-o mai cunoască vreodată. Dar eu mi-o doream. Brusc, mi-o doream din tot sufletul. Aşa că am luat o pastilă, am băgat-o în gură şi-am înghiţit-o repede

ca să scap de gustul chimic amărui. Simțeam că-mi arde fața sub privirea lui Kelis, dar m-am ferit să mă uit în ochii ei.

O jumătate de oră mai tîrziu, drogul a început să-şi facă efectul, mai întîi printr-o revărsare de emoție ce semăna binişor cu panica, transformată mai apoi într-o energie care era în acelaşi timp şi cea mai profundă relaxare pe care o simțisem vreodată. Se auzea muzică de undeva, o linie melodică obsedantă şi un ritm puternic. Mi-am lăsat trupul condus de el, fără să simt în vreun fel efortul mişcării.

Undeva mai la margine, l-am văzut pe Haru cu un joint atîrnîndu-i în colțul gurii, cu ochii îngustați şi injectați, dar cu un aer mulțumit. I-am zîmbit, mi-a zîmbit şi el. Eram conştientă de laşitățile lui şi de vidul moral în care probabil că-i plutea conştiința, dar în momentul acela pur şi simplu nu-mi păsa. Simțeam o dragoste imensă, în care încăpea pînă şi el, în care încăpeau absolut toți. Aşa cum vedeam acum lumea, fiecare individ părea o repetare a tinerei *goth* – în fiecare se cuibărea şi creştea o viață nouă, erau cu toții gravizi şi urmau să nască speranța.

M-am alăturat unui cerc de oameni care dansau în jurul focului de tabără. M-au apucat de o mînă nişte degete subțiri şi cafenii, de cealaltă unele albe şi butucănoase. Marea familie a umanității, mi-a trecut prin cap şi m-a pufnit rîsul.

Orele se dilatau şi se răsuceau, noaptea durînd în acelaşi timp o veşnicie şi nimic. Am mai luat o pastilă, iar apoi nişte pudră care mi-a sporit exaltarea, sau limpezimea, sau fericirea; la vremea aceea nu mai reuşeam să-mi dau seama. Avîntul nu putea dura însă cine ştie cît – prea multe i se împotriveau. Tristețea pîndea imediat sub el. Într-un moment de neatenție, s-a şi strecurat înapoi şi m-a înşfăcat.

M-am îndepărtat de ceilalți, înaintînd în deşertul vast ce ne înconjura. Am auzit pe cineva strigîndu-mă, dar n-am răspuns şi n-a venit nimeni după mine. Bucuria produsă de droguri îți dădea senzația de comuniune, dar în miezul

ei sălăşluia un egoism profund, o canalizare a atenţiei exclusiv către plăcerea personală. Am continuat să merg pînă ce focul rămas în urmă s-a transformat într-o ceaţă portocalie, iar stelele au rămas cel mai strălucitor lucru din noapte. Mi-am spus că puteam să merg aşa la nesfîrşit. Trebuia să-l oprească cineva pe Ash, dar nu era nevoie să fiu eu cea care s-o facă. Mi-am nutrit, pentru scurt timp, iluzia. Mă întorceam, traversînd continentul, apoi oceanul. Îl găseam pe el şi mă prefăceam că eram în continuare persoana pe care o iubea. El n-avea de unde să ştie vreodată tot ce făcusem între timp, iar eu n-aveam să fiu obligată să i le spun.

E mort de mult, mi-a spus Vocea, *şi tu nu mai poţi fi cea care ai fost. E prea tîrziu.* Am oftat, am mai privit o dată în jur, la pustietatea stearpă a deşertului, apoi am pornit înapoi către lumină şi oameni.

Cînd m-am trezit a doua zi dimineaţă, încă mai simţeam reziduurile drogurilor, un ecou înfundat al mulţumirii pe care o simţisem noaptea trecută. Kelis a venit cu o cană de cafea şi mi-a dat-o fără un cuvînt. Habar n-aveam unde-şi petrecuse noaptea. N-o găsisem în maşină cînd mă întorsesem să mă culc acolo, încovrigîndu-mă pe bancheta din spate.

— În cinci ore sîntem la Vegas, mi-a spus.

Am simţit o nuanţă acuzatoare în vocea ei – chiar crezi că era momentul să te faci pulbere? –, dar nu i-a dat glas.

La prima geană a dimineţii, deşertul arăta încă şi mai sumbru, sau poate era doar primul semn al deprimării crunte în care eram condamnată să alunec din clipă-n clipă. Am oftat şi-am pornit motorul.

După trei ore de mers cu maşina am ajuns la rîul Colorado, care se lăţea preaputernic în zona aceea de şes.

Am mers de-a lungul malurilor sale înalte cale de vreo şaisprezece kilometri, după care ne-a răsărit brusc în cale curba de beton a barajului Hoover, de o asemenea vastitate, încît aproape că nu-ţi venea să crezi că era făcută de mîna omului. M-am întrebat cît avea să mai treacă pînă să ajungem iar în stare să realizăm ceva atît de uimitor.

Pe pod, asfaltul şoselei era numai crăpături şi sfărîmături, obligînd convoiul să încetinească pînă aproape de oprire. Mă cuprindea treptat un sentiment de nelinişte, senzaţia că eram supravegheaţi de undeva.

— Camere video, a spus Kelis, arătînd cu degetul.

Avea dreptate. Erau două, montate la mare înălţime pe contrafişele de la cele două capete ale barajului, pivotînd lin ca să ne urmărească trecerea. Am simţit cum mă sufocă brusc certitudinea că ne aflam iar în împărăţia lui Ash. Eram convinsă că suprafaţa spartă a şoselei era opera lui, o modalitate de a încetini pe oricine trecea pe acolo pentru a cîştiga timp să studieze intruşii şi să decidă ce era de făcut cu ei. La capetele podului erau nişte clădiri scunde, despre care îmi închipuiam că adăpostiseră cîndva muzee şi magazine de suveniruri. Acum probabil mişunau în ele oamenii lui, pregătiţi în orice clipă să-i îmbrîncească pe indezirabili de pe şoseaua îngustă în apele aflate undeva jos, departe, departe.

Am întors capul, ferindu-mi faţa pe cît posibil. Mă mîncau degetele să pun mîna pe o armă, deşi eram sigură că exact la lucruri de genul ăsta erau atenţi observatorii invizibili.

Treceau chinuitor de lent minutele astea în care convoiul se tîra metru cu metru de-a lungul podului. Începea să-mi pulseze capul de tensiune. Pînă şi Ingo părea cam neliniştit, faţa lui rotundă era încordată şi pielea tuciurie parcă-i îmbătrînise deodată.

— Haide, haide, mormăia Haru.

Se legăna întruna pe locul lui din maşină, cu mişcări mărunte şi smucite, de care nici nu cred că era conştient.

Ingo a întins mîna şi l-a proptit zdravăn în scaun, încercînd să-l calmeze.

Însă nu ne-a oprit nimeni; un sfert de oră mai tîrziu treceam prin dreptul ultimei clădiri şi ne îndepărtam de pod. Haru a scos un icnet de uşurare, aproape un suspin, şi ne-am văzut de drumul nostru, ca plevuşca verde şi urîtă în mijlocul unui banc de peşti-înger stridenţi.

Au mai fost cinci puncte de control în următoarea sută de kilometri şi la fiecare ne-au făcut semn să trecem liniştiţi. Din mers, am văzut oameni care se aplecau pe ferestrele autobuzelor şi aruncau mici pachete către gardieni, preţul liberei treceri. I-am privit pe paznici cu coada ochiului, încercînd să nu-i las să observe că mă uitam la ei. Nimic din înfăţişarea lor nu amintea de Infectaţii din Cuba; erau doar nişte oameni oarecare îmbrăcaţi în kaki, care fumau ţigări şi, iată, jointuri din cele aruncate de Petrecăreţi.

— Îmi par în regulă, a spus Kelis. Ca nişte oameni normali.

— Îhî. Şi eu arăt la fel, i-am răspuns. Infectaţii arată cum arată doar fiindcă a dat-o-n bară Ash. Poate între timp s-a perfecţionat.

— Oraş de ţicniţi, a spus Haru, încruntîndu-se.

— Sau mai rău, am adăugat, după care ne-am continuat drumul în tăcere.

Am ajuns în sfîrşit să vedem Vegasul drept în faţă, o pată neagră pe nisip, ce s-a descompus încetul cu încetul într-o reţea de drumuri, apoi în copaci, maşini, locuinţe. Miezul său era o explozie aurie, orbitoare în soarele amiezii – şi mi-am dat seama că vîlvătaia luminilor de la Glitter Gulch era încă vie. Mi-am spus că era tipic pentru Ash, căruia, deşi om de ştiinţă, îi plecuse dintotdeauna să se dea în spectacol.

Deşertul a început să se amestece cu oraşul şi, pînă să mă dezmeticesc, înaintam deja pe străzile suburbiei. Nu se vedea nici un punct de control, dar eram convinsă că

ochi nevăzuți ne urmăreau și aici. Peste tot erau camere de supraveghere, peste tot erau oameni. Unii se opreau să se uite la noi cînd treceam pe lîngă ei, și nu sesizam nimic din aerul de zombi, absent și nepăsător, al celor din Cuba. Femeile purtau rochii cu motive florale, bărbații blugi și tricouri. Chipuri diferite, trupuri diferite, și totuși atît de asemănătoare într-un fel anume, pe care nu puteam să-l discern cu exactitate. De nu m-aş fi priceput la treburile astea, mai c-aş fi zis că erau clone, o mînă de indivizi repetîndu-se la nesfîrşit.

— Mi se pare mie, a spus Haru, ori toate femeile de-aici sînt gravide?

De cum a spus asta mi-am dat seama că observasem și eu de la bun început, însă mintea mea nu procesase prea bine informația.

— Aha, chiar sînt, a aprobat Kelis. Îți dă fiori...

— Regenerarea e singurul mod de-a repopula, a spus Ingo.

Speram să fie atît de simplu, dar n-aveam nici urmă de-ndoială că nu era.

Am continuat să înaintăm în oraş și, înainte de-a ajunge în centru, autobuzele s-au oprit și am coborît. Kelis mi-a pus o întrebare din priviri, iar eu am dat din cap aprobator. Petrecăreții ne ajutaseră să ajungem teferi pînă aici și n-aveam nimic de cîştigat dacă ne descotoroseam de ei atît de devreme. Am privit în jur. Locul în care ne opriserăm nu părea să aibă nimic deosebit; un şir de case-tip pe o latură, clădirile cubice de beton ale unui spital pe cealaltă latură.

Îmi zbîrnîiau nervii de tensionată ce eram, iar vibrația se intensifica pe măsură ce ne apropiam de Ash. Îi simțeam prezența peste tot, iar Vocea îmi spunea că ar trebui să mă duc la el.

— Ne-am oprit aici cu vreun motiv anume? l-am întrebat pe Mike cu cel mai lejer ton de care eram capabilă în acel moment.

El a zîmbit şi a arătat spre spital.

— Pentru un control medical. Fără asta n-are nimeni voie să intre.

Paranoie justificată într-o lume post-Molimă, să verifici dacă nou-veniţii nu aduc cu ei alte boli – numai că eu, cunoscîndu-l pe Ash, nu credeam că acesta era motivul adevărat.

Restul oamenilor lui Mike tocmai coborau şi ei din autobuze. Încercînd să mă retrag puţin, mi-am dat seama că ne împresuraseră, erau cîte zece de-ai lui Mike în jurul fiecăruia dintre noi, izolîndu-ne cu abilitate unii de alţii. Am întins mîna spre armă, dar erau atît de aproape, încît nici n-aveam loc s-o scot; şi chiar de-aş fi reuşit să împuşc cîţiva, pe toţi nu era posibil să-i dobor, m-ar fi copleşit.

Am încercat să prind privirea lui Kelis, sau pe-a lui Ingo, dar ne separaseră cu mare eficienţă, iar acum petrecăreţii se mişcau către intrarea în spital, forţîndu-ne să înaintăm odată cu ei.

— Asta ce mai e? l-am întrebat pe Mike, încercînd fără folos să înot contra curentului în mareea de oameni care mă ducea de-acolo.

— Doar o chestie de rutină, mi-a răspuns.

Zîmbea în continuare, dar acum zîmbetul îi era rigid. Fals.

Neajutorată, m-am pomenit împinsă printre uşile spitalului. Mi-am scos în cele din urmă arma, aşa nefolositoare cum era, fiindcă ştiam că aici era locul în care avea să izbucnească furtuna pe care o adulmecasem toată ziua.

O mînă m-a înşfăcat de braţ şi mi-a fost luat pistolul înainte de-a mă gîndi măcar să-l folosesc. Am întors iute capul, dar femeia care mi-l luase se îndepărta deja de mine. Era o huidumă înarmată şi neprietenoasă. Mai era şi gravidă. Din stînga am auzit un ţipăt de durere şi am văzut-o pe Kelis căzînd în genunchi. Am ştiut atunci c-o dezarmaseră şi pe ea. Erau vreo douăzeci şi ceva de femei

în sala de aşteptare, toate înarmate şi toate gravide. Imediat ce ne-au luat armele, s-au proptit în faţa uşilor din spatele nostru, blocîndu-ne singura cale de scăpare.

M-am uitat la Mike, care se sprijinea relaxat de un perete.

— N-ai primit nici un mesaj de la Colecţionar, i-am spus. Ash te-a trimis să ne aduci.

A zîmbit şi-a dat din umeri, de parcă nimic din toate astea n-avea importanţă.

— E-n regulă. N-o să păţiţi nimic dacă sînteţi cooperanţi.

Erau cîţiva doctori acolo, bărbaţi în halate albe, cu figuri prietenoase şi liniştitoare; aproape că părea cu adevărat un examen medical de rutină. Numai că îmi aminteam de Paris şi-n plus era ceva în organizarea de aici, în felul cum mînau femeile în dreapta şi bărbaţii în stînga, ceva ce-mi trimitea fiori de nelinişte prin şira spinării.

— E-n regulă, a spus una dintre fete, bruneta *goth*. Se ocupă întîi de bărbaţi. Iar tu nu eşti... ştii tu... eşti?

— Ce să nu fiu? am întrebat-o cu glas uscat.

Şi imediat, înainte ca ea să-mi răspundă, mi-a răsărit o bănuială îngrozitoare.

— Dacă nu sînt gravidă?

— Exact, a spus ea.

Am încercat să mă retrag din faţa ei, dar n-aveam unde să mă duc şi erau vreo douăzeci de arme îndreptate către mine. Îmi imaginam că n-ar fi ezitat să tragă prin fata aceea ca să mă nimerească.

— Va trebui să vă dezbrăcaţi, li s-a adresat un doctor bărbaţilor.

Exact ca la Paris, mi-am spus, în vreme ce bărbaţii din autobuze începeau să se despoaie, sub privirile lui Ingo şi Haru, care nu se mişcau. Era aproape comică vederea tuturor acelor cărnuri goale şi arămii care înconjurau două siluete ţepene în hainele lor. Concentrîndu-mă doar la Ingo

şi Haru, mi-a luat cîteva clipe să desluşesc ce nu era în regulă. Mi-am dat seama abia cînd Mike s-a întors spre mine cu zîmbetul lui ameţit, care-i dădea aerul că n-avea toate ţiglele pe casă.

Abdomenul îi era plat, cu muşchii perfect sculptaţi, cu dunga unei pilozităţi fine coborînd de la mijlocul burţii pînă la... nimic. Nu era nimic acolo, nici măcar un ciot, nimic nu rămăsese din organele lui genitale în afară de o cicatrice albă, complet vindecată. Am simţit cum mi se ridică fierea-n gît şi mi-am astupat gura cu palma ca să nu vomit.

M-am uitat şi la ceilalţi bărbaţi. Toţi erau la fel. Unele cicatrice erau inflamate, roşii, recente. Unele erau mai grosolane decît altele, semn al vreunui chirurg mai degrabă amator. Dar toţi erau eunuci. Mai rău decît eunucii – erau nişte animale scopite. Ceea ce conta cu adevărat din bărbăţia lor dispăruse.

I-am văzut figura lui Haru, încremenită de oroare. Alături, Ingo, complet impasibil. Mike s-a întors către ei cu zîmbet cu tot.

— Pe bune că nu-i nici o problemă, le-a spus. O să vă anestezieze, n-o să simţiţi nimic. Şi puteţi să luaţi hormoni dacă vreţi, ca să înlocuiţi ce s-a pierdut.

— Ca să înlocuim..? a rostit Haru piţigăiat, nevenindu-i să creadă.

Apoi a evadat brusc din paralizia de pînă atunci şi a rupt-o la fugă spre intrare. Bărbaţii s-au întins să-l prindă, fără a reuşi să oprească fuga lui disperată printre mîinile lor. Mai avea cîţiva metri pînă la uşă cînd au reuşit în sfîrşit să-l doboare la podea, aruncîndu-se cinci inşi peste el. Îi auzeam gîfîielile şi suspinele de sub grămada de inşi despuiaţi. S-au sculat încet şi, cînd s-a ridicat şi Haru, cu mîinile prinse la spate, am văzut că plîngea.

Cît a durat toată scena asta, Ingo a stat nemişcat în locul lui. Ar fi putut profita de diversiune ca să scape, dar

n-a făcut-o. Odată ce Haru a fost prins şi ţintuit, Ingo s-a apucat calm să se despoaie, mai întîi de tricoul verde, apoi de pantalonii kaki. Rămas în pielea goală, s-a întors spre mine.

Nu ştiu de ce m-a şocat atît de tare să văd aceeaşi cicatrice inflamată şi roşie în zona lui inghinală.

— Ai lucrat pentru el tot timpul, am spus.

— Da, a răspuns Ash. Pentru mine.

CAPITOLUL NOUĂ

Nu m-au legat la ochi pe durata călătoriei. La ce bun? Tot oraşul îi aparţinea lui Ash. Eram într-unul dintre autobuze şi înaintam tot mai adînc în oraş, ţintuită între două muieri-paznici de-ale lui Ash, care-şi ţineau armele semiautomate departe de burţile gravide, cu ţevile proptite în burta mea. Ash nu era cu noi. Abia de mai zăbovise un minut după ce verificase că eram chiar eu, că Ingo încă mai era al lui şi că Haru nu reprezenta o ameninţare.

Autobuzul s-a oprit la un capăt al Fîşiei*. Şoseaua era găurită şi neîntreţinută, dar firmele de neon continuau să ardă pe cerul de un albastru-cenuşiu al crepusculului. Un manechin în formă de cowboy ne făcea cu mîna şi sclipea la noi. Vulcanul de la Mirage erupea la intervale bine gîndite, iar deasupra noastră, la mare înălţime, vedeam trenul avîntîndu-se pe roller coaster în jurul turnului Stratosphere. Doar fiinţele omeneşti lipseau, ceea ce făcea ca totul în jur să pară un oraş-machetă, funcţional, dar nepopulat.

M-au dus la Luxor, o piramidă monstruoasă poziţionată în inima Fîşiei. Înăuntru, mumii de plastic priveau nepăsătoare la jocurile mecanice cu tematică egipteană pe

---

* The Strip sau Las Vegas Strip: o porţiune de 6,1 km din Las Vegas Boulevard South, din Clark County, Nevada, de-a lungul căreia se află unele dintre cele mai faimoase hoteluri şi cazinouri din lume.

care nu le folosea nimeni – şiruri după şiruri de aparate închise şi tăcute. Am trecut pe lîngă roţi de ruletă, mese pentru table, partide de barbut de mult abandonate. Eu şi escorta mea eram singurele fiinţe omeneşti de acolo, iar liniştea din jur contrasta sinistru cu decoraţiunile de prost gust în stil Disneyland.

Luminile palide furnizate de generatoarele de urgenţă ne-au condus prin vasta sală de jocuri. Nu existau ferestre şi nici ceasuri; pe vremuri, proprietarilor acestui loc nu le convenea să ţii măsura timpului – şi presupun că nici lui Ash nu-i păsa prea mult de ea. Liftul ne-a dus pînă sus de tot, unde locuiau cîndva marii barbugii. Ash mă aştepta în apartamentul de lux, sprijinit de balustrada unui balcon din care avea perspectivă asupra întregului Vegas. Mi-am spus că de asta o fi lăsat aprinse luminile de pe Fîşie – o nebunie şi-o extravaganţă, doar ca să-l sprijine pe el în dorinţa de-a se simţi ca un rege.

— Te-ai ajuns, văd, i-am spus cînd s-a întors cu faţa spre mine.

A ridicat din umeri şi-a zîmbit, semănînd dureros de mult cu prietenul pe care-l avusesem cîndva. Dar am sesizat luminiţe de nebunie jucîndu-i în ochii întunecaţi şi mi-am dat seama că n-aveam nevoie de mai multe explicaţii pentru faptele lui.

— Ştii, mi-a spus, cînd mi-a zis Ingo că trăieşti, nici nu mi-a venit să cred. Eram convins c-ai murit în explozie. De-aş fi ştiut, m-aş fi întors după tine... sper că-ţi dai seama.

Mi-am ferit privirea. O parte din mine îşi amintea de cei cinci ani de cumplită singurătate şi îşi dorea ca el să fi venit după mine.

— Nu-ţi face procese de conştiinţă.

El a rîs încet, dar într-un fel oarecum studiat, de parcă ajunsese să aibă nevoie să mimeze reacţiile omeneşti normale.

— Şi totuşi eşti aici acum, asta-i tot ce contează.

— Mulţumită lui Ingo. Ia zi-mi, dacă tot credeai c-am murit, cum a reuşit să dea de mine?

— Nici măcar nu te căuta. Treaba lui Ingo era s-o supravegheze pe Regina M, după ce n-am mai fost vecini. Voiam să ştiu ce făcea cu... subiecţii mei cubanezi. Tu ai fost un bonus cu totul neaşteptat. O coincidenţă, cred, deşi, în timp, precis te-ar fi găsit vreunul dintre agenţii mei.

S-a aplecat peste marginea balconului, contemplîndu-şi regatul. M-am dus şi eu lîngă el. Las Vegasul arăta ca o pînză de păianjen în bezna deşertului.

— Intenţionat i-ai trimis pe Infectaţi împotriva ei, am spus, avînd deodată revelaţia întregului plan. Voiai să-i faci pe oamenii ei de ştiinţă să-i investigheze şi pe urmă să-ţi raporteze Ingo ce-au aflat.

El continua să contemple oraşul. Era o senzaţie aproape reconfortantă, un ecou îndepărtat al tovărăşiei de care ne bucuram cîndva. Mi-am amintit brusc şi foarte clar acea unică ocazie cînd îmi făcuse avansuri, după ce petrecuserăm trei săptămîni în buncăr şi totul începea să pară lipsit de speranţă. Mă lipise de un banc de lucru din laborator la trei dimineaţa şi mă sărutase cu un soi de disperare.

Eu îl împinsesem într-o parte şi încercasem să iau totul în glumă.

Însă el nu m-a lăsat să rîd.

— Ştiu că ai un soţ, mi-a zis. Dar n-o să-l mai vezi niciodată. N-aş putea să fiu eu ultimul om de pe lume cu care să ţi-o tragi?

M-am mulţumit să scutur din cap şi m-am întors la lucru, iar el n-a mai încercat a doua oară. M-am întrebat dacă îşi amintea şi el, sau poate Vocea îţi ştergea toate amintirile ratărilor, dacă îi dădeai voie.

— De ce să vreau aşa ceva? m-a întrebat acum.

Am dat din umeri, nu prea interesată să intru în jocul lui.

— Fiindcă aveai nevoie de ajutor din toate părţile. Am crezut... nu ştiu de ce, pur şi simplu am presupus asta –

că ai luat Leacul cu tine cînd ai plecat. Dar, desigur, n-ai planificat şi explozia, şi tot ce n-a fost îngropat sub dărîmături a rămas blocat acolo împreună cu mine.

M-am uitat la el şi, desluşindu-i o încruntătură vagă pe faţa oacheşă, cu trăsături frumoase, mi-am dat seama c-o nimerisem.

— Presupun că l-ai recreat din rămăşiţe extrase din propriul tău sînge. Dar nu ţi-a ieşit. Infectaţii din Cuba s-au dovedit cu totul altceva decît ce intenţionai tu să fie, şi sperai că Regina M ar putea să-ţi spună de ce.

A urmat o tăcere îndelungată, iar eu mi-am închipuit că era furios. Precis că nu era obişnuit cu atacuri la adresa autorităţii sale, după atîta vreme în care se înconjurase doar de adoratori, oameni dăruiţi Vocii care le vorbea prin gura lui.

— Da, mi-a răspuns în cele din urmă. E adevărat. Dar aici, cel puţin, mi-a ieşit.

— Nu te cred. Dacă reuşeai, la ce mai aveai nevoie de mine?

— Cine zice că am nevoie de tine?

— Ingo. Şi toată strădania pe care a-i depus-o ca să mă aduci aici. Ia zi-mi o treabă, Ash. Toate afacerea asta fost plănuită de la bun început? Molima şi Leacul?

Am văzut atunci pentru prima dată o licărire – doar atît – de nesiguranţă pe faţa lui.

— Nu-mi aduc aminte. Am renunţat la partea aceea din viaţa mea. Dar, Jasmine, vreau să faci şi tu parte din noua viaţă pe care o creez aici.

— Dacă-ţi imaginezi c-o să te ajut să răspîndeşti Leacul înseamnă c-ai uitat cu cine stai de vorbă.

— Niciodată n-aş putea să te uit. Şi n-am nevoie de ajutorul tău... nu în felul în care-ţi închipui tu.

— N-am de gînd să te ajut în nici un fel.

A ridicat din umeri, neluîndu-mi în seamă obiecţiile.

— Chestia e că am petrecut atîta timp de pomană încercînd să recreez Leacul... cînd ar fi trebuit să-mi dau

seama de la început că nu era nevoie de el. Leacul e deja în mine, e perfect. Soluția nu e să-l răspîndesc, mi-am dat seama de asta.

— Puțin cam tîrziu pentru cubanezi, i-am replicat cu amărăciune.

— Ei au vrut, nu i-am forțat să ia nimic de la mine. Şi nu eu le-am dat foc.

Un fior de neputință m-a străbătut odată cu amintirea aceea.

— Nu mi-ai dat de ales, Ash. Mai bine o moarte rapidă decît să putrezească de-a-mpicioarelea, bucată cu bucată.

— Dar i-ai întrebat ce preferă? – şi a fluturat din mînă spre mine cînd să deschid gura ca să protestez. Nu contează. Mi-am dat seama că dacă vreau să răspîndesc Leacul nu-i nevoie să infectez oamenii cu el. Există o metodă mai simplă şi mai veche.

S-a întors cu tot corpul spre mine, încrucişîndu-şi brațele pe piept. Luna era doar o felie de lumină deasupra noastră, iar fața lui era ascunsă în beznă.

N-aveam însă nevoie să-i citesc expresia de pe chip ca să ştiu la ce se referea. Am întors capul către cele două străjuitoare tăcute care se postaseră în fața uşii balconului. Le-am privit rotunjimea burților de sub tricourile întinse.

— Copii. Nu mă mir că i-ai vrut castrați pe toți bărbații. Toți copiii din oraşul ăsta o să fie ai tăi pînă la ultimul?

El a dat din cap aprobator.

— Leacul a fost o formă extremă de terapie genetică, ştii şi tu asta. Ne-a schimbat. Ne-a rescris ADN-ul şi l-a transformat în ceva mai... semnificativ.

— Şi schimbarea asta o să se transmită la copiii tăi, am spus cu voce plată, forțînd cuvintele să-mi iasă din gîtlejul deodată sufocat de greață.

— Ca toate genele, Leacul e interesat doar să se reproducă. Dacă i se dau materiale biologice brute, poate

construi maşinării de carne cu ajutorul cărora să se propage mai departe..

— Să mai zică cineva c-a murit romantismul.

Nici măcar n-a zîmbit la vorbele mele.

— Procrearea n-are nimic de-a face cu iubirea. Ţine de-un nivel mult mai primitiv, de replicarea a ceva mult mai vechi şi mai măreţ decît noi. Genele sînt nemuritoare, ştii şi tu. Sînt singura bucăţică din noi pe care o putem trimite de-adevăratelea în viitor.

— Ei, categoric că-mi dau seama ce ţi-a plăcut la toată schema asta. Ce mi-e mie mai greu să pricep e motivul pentru care să fie şi ceilalţi de-acord cu ea.

Şi-a desfăcut braţele într-un gest teatral care mă avea pe mine drept unic spectator.

— Ei cred în mine, Jasmine. Cînd Jim Jones le-a spus adepţilor lui să bea otrava şi să le-o dea şi la copiii lor, au făcut-o bucuroşi. Atacatorii sinucigaşi cu bombă îşi transformau propriile trupuri în şrapnel, pe vremuri, în lumea aia minunată pe care ne-o amintim cu toţii, de dinaintea Molimei. Oamenii ar face orice, cu condiţia să creadă, iar eu le cer mult mai puţin de-atît.

— Nu, am spus, nu atîţia, nu una ca asta.

Şi atunci am văzut, clar şi respingător, întregul tablou.

— Dar dacă le dai o versiune diluată a otrăvii pe care le-ai dat-o celor din Cuba... atunci ar putea să fie de-acord. Ia zi-mi, Ash, ce-i de fapt în pastilele alea pe care le împart circarii tăi ambulanţi ca pe bomboane?

A zîmbit, aproape bucuros că înţelesesem.

— Doar un flecuşteţ care să-i facă mai... deschişi la sugestii. Am învăţat din greşelile pe care le-am făcut în Cuba. Versiunea cea mai recentă nu produce nici o vătămare de durată.

— Cred că Haru n-o să fie de-acord cu tine.

Pentru scurt timp, mi-am permis să mă gîndesc la Haru şi la lucrul acela îngrozitor care poate că i se întîmplase

deja, şi asta doar pentru că avusese nesăbuinţa de-a mă asculta.

— Tovarăşul tău? a spus Ash, dînd din umeri. O să înţeleagă şi el, cu vremea. Ăsta-i al doilea lucru pe care l-am descoperit. Răpeşte-i cuiva libertatea, mutilează-l şi brutalizează-l, pe urmă oferă-i o cale de a-şi păstra demnitatea, un mod de a-şi spune că totul a avut un ţel, şi-atunci o să accepte. Oamenii şi-au bazat mereu viaţa pe iluzii. Eu le ofer doar un alt vis.

S-a oprit puţin, iar cînd şi-a reluat discursul avea un ton mult mai zelos, aproape febril. Auzeam ecoul Vocii în fiecare silabă pe care o rostea.

— Un vis incomplet, pînă acum. Dar cu tine...

— N-o să mă alătur şi eu. Nu cred în asta, şi n-am să cred niciodată.

A scuturat din cap.

— Nu m-ai înţeles. N-am nevoie de cooperarea ta, nu în felul în care-ţi închipui tu. Valoarea ta e în altceva – în Leacul care există şi în tine. Toţi copiii ăştia pe care i-am conceput cu nevestele mele de-aici sînt doar corcituri. Dar copiii noştri, Jasmine, ei ar putea fi primii dintr-o rasă nouă.

A fost rîndul meu să scutur din cap, îngrozită. Prietenul pe care-l cunoşteam cîndva îmi acceptase gestul de respingere. Acest Ash, servitorul Vocii nebune pe care de asemenea o cunoşteam prea bine, n-ar fi acceptat în veci un refuz. M-am dat înapoi, cu mîinile întinse în faţă ca să-l împing cît colo.

A întins şi el mîna, iute ca un şarpe care atacă, şi m-a apucat de încheietură. Am încercat să mi-o scutur, să scap din strînsore, dar era prea puternic faţă de mine. Mai puternic decît ar trebui să fie o fiinţă omenească. Am continuat totuşi să mă zbat, fiindcă la aşa ceva n-aş fi fost în stare să mă supun vreodată. Balconul era la treizeci de metri înălţime. Puteam să mă arunc de acolo, poate chiar

cu tot cu el. Orice, orice, numai să împiedic ce voia el să se întîmple.

Încă un pas, şi am simţit alte braţe cum mă înşfacă şi mă ţintuiesc.

— Nu, a spus Ashok. Nu, Jasmine, nu ţi-aş face aşa ceva niciodată.

L-am privit în ochi, dar n-am găsit acolo nici urmă de milă omenească. Pentru prima dată am acceptat că dispăruse pînă şi ultima fărîmă din ceea ce fusese cîndva prietenul meu.

— Ba da, mi-ai face.

— Atunci, dă-mi voie să reformulez. N-am nevoie să fac asta. Cu totul altceva am eu în minte.

Le-a făcut un semn cu capul femeilor din spatele meu şi ele au început să mă tîrască spre uşa apartamentului. Mi-am înfipt călcîiele în covorul gros, rezistînd cu orice urmă de putere mai aveam în mine, dar era complet inutil. Aveau şi ele ceva din forţa dementă a lui Ash. M-am întrebat dacă li se trăgea de la mugurii de viaţă denaturată ce creşteau în pîntecele lor.

După cinci minute, am renunţat la luptă. Nu făceam decît să mă epuizez singură. Aveam nevoie să-mi păstrez forţele pentru ceea ce urma, orice-ar fi fost şi oriunde m-ar fi dus. Ştiam, sigur că ştiam, că şi în acel moment rezistenţa mea avea să fie la fel de inutilă ca şi acum, dar aveam nevoie să mă agăţ de porţia aceasta de speranţă.

Din vîrful cazinoului m-au dus tocmai la subsol, într-o cameră uriaşă, care trebuie că acoperea tot perimetrul clădirii. Era scăldată într-o lumină puternică de neon. M-am gîndit că poate o fi fost cîndva bucătăria, dar singurele vestigii ale vechii sale destinaţii erau mesele lungi şi argintii întinse dintr-un capăt în celălalt. Carnea pusă pe ele era încă vie, dar inconştientă. Să tot fi fost vreo sută, poate două.

Toate femei, toate conectate la perfuzii şi monitoare cardiace. Toate în pielea goală. Nici una n-avea mai mult de treizeci de ani. Cele mai tinere aveau probabil şaisprezece.

— Sînt în moarte cerebrală, a spus Ash. A fost mai simplu aşa.

— Astea-s cele care n-au vrut să creadă? l-am întrebat, scîrbită.

Oare asta mă aştepta şi pe mine? Mintea dusă, doar un trup inert pe care să-l folosească Ash după cum dorea. Ceva din mine considera că nu era un sfîrşit chiar atît de odios, dacă însemna că aş fi avut în sfîrşit parte de odihnă.

Erau cîţiva bărbaţi acolo, medici. Unul dintre ei s-a apropiat de noi cu o seringă în mînă. Cu braţele imobilizate în continuare la spate, eram pe de-a-ntregul neputincioasă.

— Nu te-aş lua cu forţa, a spus Ash. În felul ăsta am putea face doar cîte un copil la nouă luni. Ai în tine germenii a mult, mult mai mult de-atît. Eu trebuie doar să-i recoltez şi să-i plantez în altă parte.

M-am uitat la el, apoi la şirurile nesfîrşite de femei comatoase. Nu mai era nimic de ele, doar nişte trupuri – doar sol fertil.

— Nu, Ash. Nu face asta.

Dar ştiam că n-aveam nici o şansă să-l înduplec. El a dat din cap către doctor, care s-a apropiat şi, cu o mînă pe care o simţeam aproape blîndă, mi-a ridicat tricoul.

M-a durut în draci cînd mi-a băgat acul.

— Nu-s decît nişte hormoni, a spus Ash. Trebuie să intri în hiperovulaţie înainte de recoltare. De zece sau douăzeci de ori, şi gata, ar trebui să ne-ajungă.

— Mă omori dacă faci asta.

— Tot ce se poate, dar pînă să mori o să-mi dai tot ce-mi trebuie.

Apoi s-a răsucit pe călcîie şi a plecat, de parcă nu mai prezentam cine ştie ce interes pentru el.

*

Ingo era deja în camera în care m-au dus pe mine, una de la etajele superioare, unde erau apartamente mai mici decît cel al lui Ash, dar tot somptuoase şi cam ţipătoare. M-am crispat cînd l-am văzut acolo, întrebîndu-mă ce însărcinare de la Ash avea de îndeplinit. Avea un aer oarecum ezitant şi, oricum, ce mare rău mai putea el să-mi facă? Hormonii zburdau deja prin organismul meu, îmbujorîndu-mă la faţă şi accelerîndu-mi bătăile inimii. Şi Vocea era mai sonoră, tot mai dificil de ignorat. Îmi luaseră şi antipsihoticele odată cu arma. Poate trebuia să mă bucur că pînă la momentul cînd aveau să smulgă ovulele din mine probabil voi fi ajuns o victimă docilă.

M-au împins în cameră şi m-am pomenit singură cu Ingo. Mi-a trecut fugar prin minte gîndul de-a încerca să mă lupt cu el, dar la ce bun? L-am ignorat pur şi simplu şi m-am dus să mă aşez pe canapeaua lungă de lîngă perete. Mi-am lipit privirea de ecranul mare şi gol al televizorului, dar n-a apărut nimic acolo. Ingo n-a făcut nici un gest, n-a scos nici un cuvînt. În cele din urmă am cedat şi m-am întors să mă uit la el.

— De ce? l-am întrebat. Cum să-l laşi să-ţi facă aşa ceva?

— Să-mi ia bărbăţia, la asta te referi?

Mă privea deschis, iar figura lui sugera aceeaşi francheţe dintotdeauna.

— Da, am spus, deşi mă refeream la mult mai mult de-atît.

Îmi plăcuse de Ingo. Voiam să cred că fusese cîndva genul de om care n-ar fi permis să se întîmple ce se întîmpla aici. Cum de-l lăsase pe Ash să-l transforme în opusul acelui om?

— Preoţimea lui Isis, din Roma antică, îşi tăia singură organele genitale în onoarea zeiţei.

— Ash nu-i vreun zeu, Ingo. Nici măcar bărbat nu mai este.

— Dar nu-l verenez. Asta ai crezut? Ideile lui m-au atras din prima clipă.

— Ideea de-a înnebuni tot globul ca să semene cu el? În ierarhia planurilor megalomane, ăsta aş zice că-i printre cele mai demente.

— Da, ştiu că asta crezi tu. Dar asta fiindcă ai crescut în colţişorul ăla de lume în care raţiunea era la conducere. Am văzut ce expresie aveau feţele occidentalilor din lumea astalaltă, de după Molimă. Nu le vine să creadă că s-a ajuns aici, că omenirea se poate purta în halul ăsta. Uită-te la faţa unui african şi-o să vezi că nu-i vine să creadă că omenirea ar putea să se poarte şi altfel. Ţi-am povestit despre ţara mea şi cred că ai simţit un strop de compasiune, dar o parte din tine n-o să înţeleagă cu adevărat niciodată. Aveam cinci ani cînd am văzut prima dată o omucidere. Şapte cînd au violat-o pe soră-mea sub ochii mei. L-au omorît pe tata cu o baionetă-n burtă, ca să dureze mai mult. Am muncit patru ani în mină, mi s-au umplut plămînii de steril. Încă mai e în plămîni, mă omoară şi pe mine încet. Nu mai apuc zece ani de trăit. Am văzut copii omorîndu-se între ei pentru resturi de mîncare. Cineva a întrebat odată „La Auschwitz, unde era Dumnezeu?", iar rabinul a răspuns „Unde era omul?". În Congo, unde era omul? Unde era Dumnezeu? Ce şi-au făcut concetăţenii mei unii altora cu atîta uşurinţă a fost mult mai murdar decît Molima.

— Ştiu că n-am cum să-nţeleg, i-am spus. Ai avut nişte experienţe cumplite, dar ce motiv ai avea să mai te bagi şi-n altele? Ash vrea să înlocuiască omenirea cu Vindecaţi. Ăsta-i genocid. Mai rău, e distrugerea unei specii întregi. Specia *ta*. De ce să-l ajuţi să facă asta?

Mă ardea privirea lui, era prima emoţie pe care îl vedeam exprimînd-o; emoţia unei convingeri înverşunate.

— Fiindcă am trăit douăzeci de ani şi n-am văzut la omenire nimic care să merite salvarea.

Şi a plecat înainte să-i mai pot răspunde, încuind uşa în urma lui, iar eu oricum nu ştiam ce-aş fi putut să-i spun. Că omenirea merita să fie salvată? Nici eu nu mai eram cine ştie ce convinsă de asta.

Doar că, fir-ar să fie, poate nu merita omenirea să fie salvată, dar întîlnisem indivizi care meritau. Kelis merita să fie salvată, iar ea se afla acum în oraşul acesta, poate în hotelul acesta, şi dumnezeu ştie ce i se întîmpla chiar în aceste clipe.

Am luat-o la picior prin cameră, douăzeci de paşi de-a lungul unui perete, treizeci de-a lungul altuia, făcînd slalom printre piesele de mobilier strident. Aici nu exista balcon. Ferestrele erau închise şi blocate. De disperare, am tras un pumn în geam şi nu s-a întîmplat nimic. Presupun că urcau aici destui inşi care avuseseră cîte o noapte de ghinion la mesele de joc şi se gîndeau s-o sfîrşească cu toate – însă morţii nu achită note de plată. Singura cale de ieşire era pe uşă, iar dincolo de ea erau gardienii lui Ash.

Un imbold de moment m-a făcut să dau drumul la televizor, ştiind că emisia căzuse de multă vreme. Cînd puricii de pe ecran au pîlpîit în camera întunecată, am simţit o altă licărire, undeva în străfundurile creierului: ecoul nebuniei care se apropia şi îşi cerea dreptul asupra mea. De data asta ştiam că nu mai aveam nici o cale de apărare în faţa ei. Medicamentele îmi fuseseră luate cînd mă aduseseră aici. Nici măcar n-o puteam înăbuşi cu o doză zdravănă de opiacee. După ele tînjeam cel mai amarnic, din impulsul irezistibil de-a înceta să-mi mai pese.

Ascultă-mă, mi-a spus Vocea. *Ascultă-mă!* Voiam să mă împotrivesc, dar n-aveam de ales.

Pot să te ajut. Eu sînt singurul tău ajutor.

Şi nu ştiu de ce – poate din cauză că alunecam deja pe panta către locul acela în care ajunsese şi Ash –, dar am crezut-o. Faptul că ascultase de Voce îl adusese pe Ash în poziţia de forţă în care se afla acum. Faptul că lăsase Vocea

să vorbească prin intermediul lui îl cadorisise cu o armată de credincioşi. Dacă voiam să mă lupt cu Ash, trebuia să devin Ash.

Da, a spus Vocea. *Da. Lasă-mă să-ţi arăt drumul.*

Bine, i-am spus, adunîndu-mi fiecare gram de putere ce-mi mai rămăsese în trup. Dar în termenii impuşi de mine. Cu prudenţa unui genist care dezamorsează un dispozitiv nuclear, mi-am demontat zidul defensiv, a cărui construcţie îmi luase cinci ani. Simţeam greutatea monumentală a nebuniei, întunecată şi incognoscibilă, presînd din spatele barierelor, însă n-aveam de gînd s-o las pe toată să iasă. Doar cît era de-ajuns. Cît să fac ce trebuia făcut.

Nu! a răcnit Vocea la mine, un răget asurzitor acum, după ce-i lăsasem cale liberă prin creierul meu. *Lasă-mă să trec! Lasă-mă să trec toată.* S-a împins cu toată greutatea în mintea mea şi am simţit cum echilibrul psihic începe să-mi cedeze, încă puţin, încă puţin... M-am opus cu un efort de voinţă mai intens decît orice experimentasem vreodată. A urmat un moment în care totul a stat într-un echilibru perfect, forţa de neoprit şi bariera neclintită – pînă ce, milimetru cu milimetru, chinuitor, am împins Vocea înapoi. Simţeam cum îmi picură sudoarea din tot corpul şi fiecare muşchi cum îmi zbîrnîie de încordare. Dar n-aveam de gînd să pierd, nu puteam să pierd. Am luat ce mi-a trebuit, cunoştinţele şi încrederea pe care mi le-a dat Vocea, iar în urma lor am trîntit şi-am încuiat uşa din mintea mea.

În final, m-am deschis către acea parte pe care o lăsasem să treacă de barieră, conştientă că înfruntam nişte riscuri în faţa cărora cedasem deja prea mult.

Senzaţia era uimitoare, mintea mi se limpezise şi eram mai concentrată ca oricînd. Simţeam o forţă revărsîndu-se prin mine, mareea unei stări de bine care întrecea orice excitaţie produsă de opiacee. Eram absolut sigură că ştiam ce trebuie să fac. O parte din mine punea sub semnul

întrebării această siguranță inedită, ispita ei periculoasă, dar am împins-o și pe ea în afund. Trebuia s-o fac.

Am bătut în ușă de cinci ori pînă să-mi răspundă femeia care păzea afară. Era măruntică, oacheșă, cu ochi mari. Îi cam tresăreau degetele pe armă cînd a întors-o către mine.

— E-n regulă, i-am spus, ridicînd prudent mîinile în față. N-am de gînd să-ncerc vreo figură.

Deși o parte din mine simțea că, dacă încercam, puteam s-o dobor – puteam să le dobor pe toate.

— Ce vrei? m-a întrebat.

M-am uitat în ochii ei și am citit acolo tot ce aveam nevoie să știu. Oamenii aceștia nu erau ca zombii din Cuba. Puteau asculta de glasul rațiunii.

— Vreau să vorbesc cu tine. Am de spus ceva ce-ai vrea să auzi.

Răsuna convingerea în vocea mea. Avea s-o intereseze ceea ce aveam eu de spus.

— N-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

— Ash ți-a zis asta?

A ezitat un moment înainte de-a răspunde, și astfel mi-am dat seama că nu primise nici un ordin direct de la el.

— Nu, a spus în cele din urmă. Dar tu trebuie să fii ținută sub cheie. Ești prizonieră.

— Și ți-a zis Ash de ce sînt prizonieră?

Și-a ferit privirea. Cunoșteam deja răspunsul.

— S-ar părea că nu-ți zice prea multe, nu-i așa?

— Îmi zice cît trebuie.

Gura i s-a transformat într-o linie subțire, hotărîtă. Doar cîteva cuvinte mă despărțeau de momentul în care urma să fiu împinsă înapoi în cameră, cu ușa trîntită în urma mea și încuiată.

— Ți-a spus că și eu sînt Vindecată?

A încercat să-și ascundă reacția, dar i-am observat jugulara pulsîndu-i slab și încordarea aproape imperceptibilă a mușchiului de pe maxilar.

— E adevărat, i-am spus. Îl cunosc pe Ash de ani de zile, de dinaintea Molimei. Am învăţat împreună, am lucrat împreună... şi-am obţinut împreună Leacul. Pe urmă l-am testat pe noi înşine.

— Asta... asta nu poate fi adevărat. Ne-a spus că el e singurul.

Am dat din cap aprobator.

— Mda, aşa credea el. Credea c-am murit, aşa că a venit aici şi s-a pus pe prăsit rasa asta de copii semi-Vindecaţi. Ca ăla pe care-l duci tu în pîntece. Cîte luni ai?

— Cinci, a răspuns, cuvintele tîrîndu-i-se cu greu din gură. Cinci luni.

— Încă patru luni pînă se naşte. Uimitoare treabă, să-l porţi pe unul dintre primii născuţi ai unei rase noi, am spus, observîndu-i zîmbetul prudent. Deşi nu pe de-a-ntregul nouă, aş zice. Copilul tău o să fie mai mult o corcitură, nu-i aşa?

Şi zîmbetul a dispărut cu totul.

Am continuat să bat şaua fără cruţare. Vorbeam cu voce joasă, persuasivă.

— Toţi copiii ăştia împlinesc doar pe jumătate ceea ce-şi dorea Ash. Îţi poţi imagina de ce mă vrea şi pe mine aici, nu? Poate le-ai văzut pe femeile de jos, alea pe care le ţine în comă. N-are nevoie de creierele lor, nu-i interesează decît pîntecele. Cred că ştii ce-are de gînd să planteze în ele.

Citeam pe chipul său că ştia.

— Copiii noştri, ai mei şi-ai lui Ash, ăştia o să fie cei veritabili, am continuat neîndurătoare. Primii dintr-o rasă nouă. Apogeul întregii munci a lui Ash, pregătiţi să înceapă să creeze brava lui lume nouă. Mă-ntreb ce loc va avea copilul tău în lumea aia.

— Ash n-ar...

Vocea îi răsunase mult prea tare şi am remarcat că se forţa să şi-o domolească.

— Şi acesta e tot fiul lui, nu i-ar face niciodată ceva rău, nici nouă nu ne-ar face. Ne iubeşte.

— Da, am spus. Sigur că vă iubeşte. Doar că mai mult mă iubeşte pe mine şi ce pot eu să-i ofer.

— Aş putea...

A înghiţit în sec. Îi tremura mîna. Ţeava armei pe care mi-o aţintise către inimă tremura şi ea. O simţeam prin tricou.

— Aş putea să-mi iau măsuri de siguranţă ca să nu existe nici unul de rasă pură.

Ar fi trebuit să mă înspăimînt. Mergeam pe o sîrmă subţire, fără plasă de siguranţă. Dar îmi încuiasem spaima într-un cotlon laolaltă cu Vocea; dacă rămîneam doar cu atît, şi tot se chema că meritase. Dacă plăteşti cu tot ceea ce ai fost şi ai preţuit cîndva, tot nu e prea scump ca să obţii un trai eliberat de spaimă. Recrutările forţate pe care le practica Regina M, zombii din Cuba, noua iobăgime din Oklahoma, Partidul Poporului – toate astea erau argumente numai bune.

— Nu te-ar ierta în veci, i-am spus femeii. Şi va şti c-a fost mîna ta. Cine altcineva putea s-o facă? Dar dacă-mi dai drumul n-o să mă mai găsească niciodată, şi-atunci tu şi surorile tale o să-l aveţi doar pentru voi.

— De ce-ai face asta?

— Fiindcă, dacă aş rămîne, ar fi copiii lui, nu ai mei. Eu nu-s altceva decît o iapă de prăsilă pentru el. Dar nu accept să fiu în subordinea nimănui, nici măcar a lui Ash.

Probabil că mi-a sesizat convingerea absolută din voce, fiindcă în sfîrşit a lăsat arma în jos şi a făcut un pas înapoi.

— Tot o să ştie că eu te-am lăsat. Şi oricum o să mă pedepsească.

Am scuturat din cap – şi apoi, nelăsîndu-i timp să reacţioneze, mi-am repezit pumnul drept în figura ei, răsucindu-mă din şolduri ca să imprim toată forţa posibilă în lovitura aceea. S-a schimonosit toată, scoţînd doar un mic

scîncet de durere. Îi rupsesem falca, aveam sînge pe încheieturile degetelor şi pielea zdrelită de dinţii pe care-i spărsesem.

Nu mi-a păsat nici cît negru sub unghie. I-am tras arma dintre degetele vlăguite şi-am plecat de-acolo pe holul lung şi tăcut care străbătea cazinoul. Sunetul paşilor îmi era înăbuşit de covorul roşu, exact aceeaşi nuanţă cu cea a sîngelui ei.

Un obiectiv fusese atins, acum mintea mi se orienta automat spre al doilea: să-i găsesc şi să-i eliberez pe Kelis şi Haru. Nu era nici urmă de emoţie în gîndul acesta, doar calcul rece. Ştiam că aveam nevoie de aliaţi.

Am privit în jur, dar aici, în vîrful cazinoului, nu existau camere. Ash voia să observe, nu să fie observat, şi în aroganța lui nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că putea cineva să-l înfrunte în turnul de fildeş al puterii sale.

Am străbătut hol după hol cu încredere şi siguranţă, şi nimeni nu mi s-a pus în cale. Nu ştiam încotro merg, dar nici nu conta, cîtă vreme arătam ca şi cînd aş fi ştiut. Le-am privit relaxată pe toate femeile pe lîngă care treceam, cu aerul că n-aveam nimic a mă teme de ele. Am văzut în două rînduri femei care fuseseră de faţă cînd oamenii lui Mike ne dăduseră pe mîna lui Ash. Înainte să dau ascultare Vocii, m-aş fi crispat şi m-aş fi trădat în fața lor. Acum am trecut pe lîngă ele fără nici o tresărire şi, chiar dacă una m-a privit în ochi, nici măcar ea nu s-a prins cine eram. Femeia asta sigură pe ea, una de-a lor, nu semăna nici pe departe cu prizoniera înspăimîntată pe care o tîrîseră încoace cu doar o oră în urmă.

Oamenii văd exact ce vor să vadă. Cu şase ani în urmă aş fi privit o lume în care copiii sînt vînduți ca sclavi înainte de-a învăța să vorbească, în care organele genitale ale tinerelor sînt mutilate astfel încît să nu aibă vreodată motiv să-şi trădeze viitorii soţi, în care milioane de oameni pier în inundații şi perioade de foamete care n-ar fi trebuit

să se întîmple vreodată, aş fi privit-o şi mi-aş fi spus că totul e perfect.

După toate probabilităţile, Ash îşi instalase comandamentul în vechiul centru de control al cazinoului. Locul din care pe vremuri erau supravegheaţi jucătorii, încercînd să se observe cine trişa şi cine număra cărţile. Ascensorul era decorat cu aur şi argint, tapetat cu oglinzi, vulgar şi ţipător. Mă priveam din oglindă în timpul coborîrii. În ochii mei nu mai persista acum nici o întrebare, erau doar certitudini. De-abia mă mai recunoşteam.

Parterul era mai aglomerat, dar mi-a fost uşor să mă strecor neobservată printre şirurile de jocuri mecanice şi mesele de joc cu postav verde. Am ajuns la o uşă de serviciu pe care scria „Numai pentru personal" şi am ieşit pe acolo fără nici o ezitare. Am cotit la stînga, apoi la dreapta, apoi am mers drept înainte printr-o serie de coridoare lungi şi ponosite – nu se făcuse nici o încercare de-a înfrumuseţa locul unde lucrau oameni care n-aveau să-şi cheltuiască vreodată banii acolo. Şi iată că am ajuns.

O mulţime de monitoare m-au întîmpinat cînd am intrat în încăpere, oferindu-mi imagini cu neoane şi noapte din toate colţurile oraşului. Trei bărbaţi se ocupau de monitoare; genul costeliv, se prea poate să fi fost cîndva contabili. Au ridicat către mine nişte ochi surprinşi, dar nici măcar nu i-am învrednicit cu o privire. În clipa următoare i-am simţit că se întorc la ecranele lor. Ash, femeile, apoi bărbaţii. Asta era ordinea lucrurilor pe-aici.

Iar pe un ecran din partea dreaptă a camerei era Kelis, măsurînd cu pasul o cămăruţă, în cercuri mici şi mînioase.

— Unde-i asta? l-am întrebat pe unul.

Omul a tresărit, apoi s-a aplecat în faţă, ca pentru a-mi demonstra că lua în serios întrebarea mea.

— Camera 597. Aşteaptă să fie prelucrată.

Nu mai era nevoie să întreb ce însemna „prelucrarea". Apucasem deja să-i vădprodusele finale întinse pe lespezi

argintii, aşteptînd ca bucăţele din mine să fie plantate în interiorul lor.

Încăperea se afla într-unul dintre sectoarele mai sărace ale cazinoului, unde erau cazaţi pe vremuri turiştii din Wisconsin, Ohio şi Leeds. Era o singură femeie de pază la uşă, dar o cameră de supraveghere mă şi luase la ochi din celălalt capăt al coridorului. Odată ce începea mişcarea, nu ne mai rămînea timp. Ei aveau să afle imediat, iar noi trebuia s-o luăm la fugă. M-am oprit un moment ca să calculez dacă într-adevăr merita s-o salvez. Beneficii, costuri. În cîteva secunde am ajuns la concluzia că primele atîrnau în balanță mai greu decît celelalte.

Femeia s-a luptat din toate puterile cînd am apucat-o de gît cu brațul, zvîrcolindu-se şi încercînd să ajungă la mine cu mîinile şi picioarele. Dar, cu traheea zdrobită şi carotida blocată, şi-a pierdut cunoştinţa şi-a căzut la podea. N-am mai irosit un glonţ ca să termin cu ea.

Kelis trebuie că auzise ceva prin uşă. Cînd am intrat, a şi lansat spre capul meu o clasică lovitură de picior prin rotaţie. În ultima clipă şi-a dat seama cine eram şi a încercat să se retragă, iar eu am încercat să-mi feresc capul, astfel încît pînă la urmă piciorul ei mi-a răzuit marginea urechii, iar ea a căzut pe spate şi a rămas aşa căscînd ochii la mine.

— Trebuie să plecăm, i-am spus. Au aflat deja că nu mai eşti închisă.

I-am aruncat pistolul semiautomat pe care-l luasem de la femeia de afară. L-a prins cu uşurinţă, apoi s-a împins în tălpi şi s-a sculat de jos cu obişnuita-i graţie de felină. M-a privit lung cu ochii aceia căprui şi adînci. Apoi m-a tras spre ea într-o îmbrăţişare brutală care a scos untul din mine.

— Credeam c-ai murit, mi-a spus cu vocea sufocată ca de lacrimi, dar cînd mi-a dat drumul am văzut că faţa îi

era la fel de imobilă ca atunci cînd o întîlnisem prima dată în viață.

Doar pentru o clipă însă, cît mă ținuse în brațe, Vocea se detașase de mine, iar eu știusem atunci că exista ceva la care țineam. Apoi a apărut primul gardian venit pe urmele noastre și mi-am spus că poate era cazul să renunț la acea parte a mea, fiindcă n-avea să-mi aducă decît moartea. Dar fără ea eram oricum moartă, așadar am preferat să-mi pese în continuare. Vocea a urlat la mine, dar o încuiasem iarăși cu șapte lacăte în spatele barierelor din mintea mea, acolo unde puteam s-o ignor liniștită.

Gardienii n-au fost în stare să ne atace în masă. Nu-și pregătiseră nici un plan pentru cazul unei asemenea evadări, așa că au venit după noi pe rînd și astfel am putut să-i eliminăm. Primii care au ajuns la noi au fost bărbați; s-au apropiat în fugă de-a lungul coridorului roșu care ducea la ascensoare și mi-a fost ușor să-i împușc. Îl lăsaseră pe Ash să le taie esența vitală. Moartea lor nu m-a făcut să simt nimic.

La capătul coridorului am intrat în lift și am coborît, avînd la dispoziție doar cîteva clipe să ne tragem răsuflarea înainte de-a o lua de la capăt.

— Unde-i Haru?

— Habar n-am, a spus Kelis, dînd din umeri. Doar pe mine m-au luat.

— Atunci, înapoi la spital.

Vocea îmi spunea să-l las, că oricum era prea tîrziu. Era aproape cert că avea dreptate, dar am refuzat s-o ascult.

Am ieșit din lift la parter, unde eram convinsă că urma să ne confruntăm cu femeile. Știam acum că fiecare dintre ele purta cîte o nouă viață și că aveam să răpun două vieți de fiecare dată cînd ucideam. O blondă s-a apropiat de noi răcnind dinspre un hol lateral, iar glonțul meu s-a dus razna și a găurit-o în abdomen, deși îi țintisem capul. Kelis

o luase deja la fugă şi ştiam că asta trebuia să fac şi eu, dar m-am uitat la pletele blonde stropite cu sînge şi la chipul de sub ele, la gura prinsă de rictusul morţii. Îmi dădeam seama că, undeva înăuntrul acelui trup, o viaţă micuţă trecea prin aceeaşi suferinţă.

Mi-a luat doar cîteva secunde să dau la boboci tot ce aveam în stomac, apoi am luat-o şi eu la fugă după Kelis. Era palidă la faţă, şi am înţeles că nici măcar ea nu putea rămîne indiferentă la vieţile pe care le curmam.

Am mai curmat totuşi multe altele pe cînd ne luptam să ajungem la uşile din spate, după care am ţîşnit afară în strălucirea de neon a Fîşiei. Se auzeau nişte anunţuri la megafoane, vocea lui Ash, ca un ecou cumplit al Cubei. Îmi pulsa prea tare sîngele în urechi ca să pot pricepe ce spunea, dar eram convinsă că era ceva despre noi două. Se înmulţea numărul celor care se îndreptau spre noi, focurile de armă iscau scîntei din pavaj, cowboy-ul de neon ne făcea la toţi cu mîna.

Era un jeep parcat chiar lîngă cazino, cu cheile în contact; poate era cel cu care o aduseseră pe Kelis. Prea la îndemînă? Nu, probabil era din nou un simplu efect al aroganţei lui Ash, al certitudinii că nimeni n-avea să i se opună aici, la centru.

M-am urcat la volan şi am ambalat motorul de-am făcut roţile să scîrţîie şi să derapeze, lăsînd o dîră de cauciuc pe caldarîm înainte de-a cîştiga tracţiune ca să pornim de acolo. Kelis a încălecat scaunul de-a-ndoaselea ca să tragă cu arma în urma noastră. Şi-a proptit semiautomatul drept lîngă urechea mea, de m-a asurzit. Dacă mă uitam în retrovizoare îi puteam vedea pe oamenii spre care trăgea, dar n-am vrut să mă uit.

M-am concentrat asupra şofatului pe şoselele drepte care brăzdau deşertul. În orice clipă mă aşteptam să mai apară şi alte maşini, un întreg regiment motorizat, toată forţa armată a lui Ash să iasă la atac împotriva noastră.

Nici vorbă de aşa ceva, ceea ce m-a lăsat cu întrebarea dacă nu cumva căzuserăm într-o cursă sofisticată şi totul era doar un alt strat al planului său pe care încă nu-l cojisem pînă la miez.

Ascultă ce-ți zic eu, mi-a spus Vocea. Tentația era mai puternică decît sevrajul heroinei, dar în ultimele săptămîni învăţasem să mă împotrivesc sevrajului, aşa că m-am împotrivit şi Vocii.

Nici nu ştiu cum m-am orientat de-am găsit drumul înapoi spre spital. La venire nici nu mă gîndisem să fiu atentă la traseu, şi totuşi iată-ne ajunse într-un sfert de oră în fața clădirii care se profila mare şi mătăhăloasă pe cerul nopţii.

Nu ne urmărise nici o maşină.

— Ce dracului se-ntîmplă aici? a spus Kelis. Nu le pasă că şi-au pierdut cel mai important prizonier?

Iată că nu, din nu se ştie ce motiv, nu le păsa. La intrarea în spital ne-a întîmpinat un paznic, un bărbat de vreo şaizeci de ani cu ochi mari şi inocenţi ca de copil. I-am înfipt un glonţ în stîngul şi am fugit înăuntru.

Medicii din spital nu erau înarmaţi. S-au uitat cum alergam pe lîngă ei, dar n-au încercat să ne oprească.

— Unde e? am ţipat la unul dintre ei, dar nici să ne ajute n-aveau de gînd.

Am trecut trîntind de perete uşi de la săli de operaţii – goale –, de la toalete, de la saloane în care cîţiva pacienţi zăceau în paturile lor, cu cîte un picior rupt sau cine ştie ce alte răni. O maternitate întunecată, pustie şi stranie, aşteptînd afluxul de paciente ce-avea să se declanşeze în curînd.

Nu l-am găsit nicăieri pînă am ajuns la reanimare, iar acolo ştiam deja că era prea tîrziu. Camera era mică, nici cinci metri pătraţi, cu două paturi şi o fereastră plasată la mare înălţime, prin care nu se vedea nimic, doar bezna. Un pat era neocupat, în celălalt era Haru, părînd tare pirpiriu

cum zăcea întins în mijloc, de parcă se micşorase de cînd îl văzusem ultima dată.

— Maica ta Cristoase, a spus Kelis şi tenul ei cafeniu a părut că se înverzeşte puţin.

Un cearşaf subţire îi acoperea picioarele şi abdomenul; cînd l-am dat la o parte, am văzut că era înfăşurat în bandaje de la mijlocul coapselor pînă sub burtă. Păreau noi şi curate, doar cu o mică pată de sînge în mijloc.

Pleoapele i-au tremurat şi a deschis ochii cînd m-am aplecat deasupra lui. Am dedus momentul în care a devenit pe deplin conştient fiindcă atunci a început să urle. Încă mai urla cînd Kelis, după ce mi-a aruncat arma ei, l-a ridicat în braţe, săltîndu-şi-l pe un umăr. Urletul a crescut în tonalitate, ajungînd expresia pură a suferinţei, dar ea nu l-a luat în seamă. Am alergat în căutarea scărilor şi le-am coborît în salturi, trecînd pe lîngă aceiaşi doctori cu figuri imobile pe care-i întîlniserăm la venire.

Mă mîncau degetele să bag nişte gloanţe în ei pentru ce-i făcuseră lui Haru. Dar şi lor îşi făcuseră acelaşi lucru şi nu pe ei trebuia să-i învinovăţesc.

Absolut nimeni n-a încercat să ne oprească la ieşirea din clădire. Stăteau şi se uitau la noi fără o vorbă, răsuflările noastre greoaie fiind singurele sunete ce se auzeau în pavilioanele pustii şi pe holurile de un alb antiseptic. Am răbufnit pe uşile principale şi ne-am pomenit afară. Kelis l-a lăsat pe Haru să facă singur cei cîţiva paşi pînă la maşină.

A apucat să facă doar un pas, cu faţa mototolită de durere, cînd au apărut ei. Cîteva chipuri am recunoscut, pe cele mai multe nu, dar în definititiv petrecusem doar cîteva săptămîni pe vas, iar Regina M trebuie să fi chemat la arme pentru operaţiunea aceasta pînă şi ultimele rezerve pe care le avea. Ea însăşi se afla în fruntea lor, cu părul împletit în aceleaşi cozi, purtînd aceeaşi pastişă studiată după ţinutele pirehtereşti.

Faţa lui Haru s-a strîmbat într-o expresie pentru care mi-a trebuit un minut pînă s-o recunosc drept ura în stare pură.

— Pizdă ordinară! a răcnit el. Ai venit prea tîrziu... uite ce mi-au făcut ăştia!

Fiindcă, desigur, Haru era omul *ei*. Desigur, al ei fusese în tot acest timp. Mi-am amintit brusc şi cît se poate de clar cum îşi scosese ceasul înainte de a-l lăsa pe Ingo să-l curenteze ca să scoată din funcţiune dispozitivul de urmărire. Un cip de rezervă ascuns în mecanismul ceasului, acolo unde nici unul dintre noi nu s-ar fi gîndit să caute. A fost trădarea cea de pe urmă, care a făcut ca totul să capete sens.

Cred că l-aş fi omorît acolo, pe loc, dacă faptul de a-l lăsa să trăiască nu devenise în sine o cruzime mult mai mare. Şi, oricum, o persoană pe care o uram şi mai adînc stătea la doar cîțiva metri în faţa lui, cu surîsul acela al ei care te scotea din pepeni de arogant ce era.

CAPITOLUL ZECE

A existat un moment în care m-am aflat faţă în faţă cu Regina M, despărţite doar de trei metri de şosea, şi mi-ar fi luat mai puţin de o secundă s-o omor. Dar momentul a trecut, iar arma ei şi armele tuturor oamenilor ei s-au îndreptat către mine. Aş fi fost moartă imediat ce aş fi scos-o pe a mea, dar chiar şi aşa aveam de gînd s-o fac. Eram furioasă, o ceaţă roşie îmi învăluia gîndurile, însă nu ştiam exact pe cine eram mai supărată, pe ea sau pe mine.

— Proastă am mai fost, am spus.

Ea a zîmbit.

— O proastă folositoare.

Kelis stătea lîngă mine, cu toţi muşchii braţelor contractaţi de încordare şi cu o ură sălbatică, neîndurătoare, pe chip. M-am gîndit că-şi amintea moartea lui Soren şi că aici, în sfîrşit, se afla cineva pe care putea să dea vina.

— De ce? a întrebat cu vocea gîtuită de furie.

— Ştia de legătura mea cu Ash, i-am răspuns, fără să-mi iau însă ochii de la cealaltă femeie, pentru că urmăream orice semnal, cît de mic, că urma să înceapă omorul. De asta a venit la buncăr. Şi tot de asta m-a lăsat să fug. Spera s-o conduc la el, singura persoană care-i contesta puterea în colţişorul ei de lume. Cineva care avea sclavi încă şi mai ascultători decît ai ei.

— Şi iată-te aici, a spus Regina M. Iată-te făcînd exact ce voiam eu. Cine-ar fi crezut că aşa o ţicnită ar putea fi atît de... previzibilă.

— Şi iată-l şi pe el aici, a spus Kelis. Pe asta ai prevăzut-o?

Se vede treaba că da, fiindcă, în momentul în care au apărut oamenii lui Ash, a şi început schimbul de focuri. Ash trimisese tot ce-avea: trupe terestre, jeepuri şi trei elicoptere care se învîrteau pe deasupra bătăliei ca nişte viespi furioase. Zgomotul era asurzitor. Am stat o clipă să mă gîndesc: evident, aşa se explica de ce oamenii lui Ash nu ne urmăriseră pe mine şi pe Kelis. Aveau griji mai mari pe cap.

Ce-a urmat a fost doar luptă pentru supravieţuire. M-am aruncat spre stînga. În clipa următoare am simţit trupul lui Kelis căzînd greoi peste mine şi tăindu-mi respiraţia. Se prea poate să-mi fi crăpat şi o coastă, fiindcă am simţit o durere ascuţită ca un cuţit înfipt în zona laterală. Am mai simţit şi un junghi de mînie pe lîngă durerea fizică. Apoi un alt sentiment puternic, pe care nu l-am putut identifica, atunci cînd mi-am dat seama că mă proteja de gloanţe cu trupul său. Au ţîşnit spre noi aşchii de beton şi fragmente de metal care ne-au jumulit bucăţi de piele. Ştiam că ne pîndea moartea dacă rămîneam acolo.

Ar fi trebuit să fie ceva unilateral, un masacru. Doar era oraşul lui Ash, la el erau toate cărţile. Numai că toţi soldaţii trimişi de el aici erau bărbaţi – forţele lui cele mai slabe. Mi-am dat seama că nu voia să rişte viaţa femeilor; nu acum, cînd se gîndea că poate în pîntecele lor erau singurii copii care-i mai rămăseseră.

Mitralierele de pe laturile elicopterelor secerau prin şirurile de soldaţi ai Reginei M. Am văzut un evantai de gloanţe lovind o femeie la mijlocul pieptului, imediat sub sîni. I-a rupt toată carnea şi i-a lăsat o spărtură în interiorul căreia se vedea inima încă bătînd. A căzut în genunchi, urlînd întruna de spaimă şi de durere, deşi ochii îi deveniseră deja sticloşi. Apoi cineva din trupele Reginei M a ridicat pe umăr un lansator de rachete şi ăsta a fost sfîrşitul

elicopterului; un talmeş-balmeş de metal lichefiat, şrapnel, fişii de carne şi aşchii de os. Pierdusem de mult contactul vizual cu Regina M, dar ştiam pe unde era, undeva în spate. Asemenea lui Ash, era bucuroasă să-i lase pe alţii să se ocupe cu muritul în numele ei.

Trupul lui Kelis mă strivea în continuare, neclintit. L-am simţit înfiorîndu-se şi mi-am dat seama că o lovise ceva.

— Eşti bine? am întrebat-o.

S-a sculat de pe mine, ceea ce mi-a dat de înţeles că nu putea fi prea grav rănită.

— Trebuie s-o ştergem de-aici! i-am strigat.

A dat din cap aprobator şi a îngenuncheat lîngă mine. M-am ridicat şi eu în genunchi şi am încercat să depistez o cale de scăpare de-acolo.

— Înapoi prin spital, a spus Kelis.

Avea dreptate. Cîţiva dintre oamenii Reginei M se adăpostiseră acolo, dar tot era de preferat faţă de orice altă rută. Ea a sărit în picioare, eu am urmat-o, trăgînd fără încetare în urmă, pe cînd ea trăgea în faţă, într-o mişcare atît de fluentă, încît aproape că părea exersată.

Nu ştiu dacă am nimerit pe cineva. Cădeau oameni în toate părţile, gloanţele se năpusteau de peste tot. Cu morţile astea nu era nevoie să-mi mai încarc sufletul. Încă zece paşi şi am ajuns la poarta spitalului. Kelis a împuşcat doi bărbaţi înainte ca eu să apuc măcar să ţintesc, făcîndu-le cu precizie cîte o gaură în mijlocul pieptului.

Am trecut apoi pe lîngă ei şi am intrat în holul central, unde am dat de Haru, care se tîra de-a buşilea, centimetru cu centimetru, la adăpost de luptă. O dîră întunecată de sînge rămînea în urma lui şi am observat că-i slăbise bandajul din jurul taliei. Vedeam acum ce era dedesubt, firul gros şi negru care ţinea unite marginile golului din centru – imitaţie cumplită şi ironică a părului pubian care fusese cîndva acolo. Cînd ne-am apropiat de el, a întors greoi capul

să se uite la noi; părea că țeasta îi atîrna prea greu la capătul gîtului.

— Puştiul ăla din fotografia pe care mi-ai arătat-o, i-am spus. ...Măcar era pe bune băiatul tău?

— Îhî.

Îi suna vocea ca un hîrîit aspru. Părul îi atîrna peste ochi, ud leoarcă de sudoare; nu-l mai văzusem niciodată atît de palid.

— Cu asta nu te-am mințit.

— Şi chiar e invalid?

— Te rog, a spus el. Trebuie să mă ajuți. Regina o să mă omoare dacă mă găseşte. Acum nu-i mai sînt de nici un folos.

— Păi, da, ai ales să-i fii loial unei adevărate doamne, a spus Kelis.

L-a pufnit rîsul, dar i s-a transformat repede în tuse şi apoi într-un țipăt de durere înăbuşit.

— Şi tu i-ai jurat credință cîndva. Tu eşti trădătoarea, eu n-am schimbat niciodată tabăra.

— Şi băiatul tău? l-am întrebat. Ăla pe care te-a făcut Regina să-l părăseşti.

— Cincisprezece ani am avut grijă de el.

Vocea i se topea încet, dar el se tîra mai departe, înaintînd cu o încetineală chinuită.

— Cînd m-a luat ea, m-am trezit de dimineață şi mi-am dat seama brusc că nu mai era nimeni de care să fiu nevoit să am grijă. Nu mai trebuia să-l hrănesc, să-l ascult, să-l şterg la cur. De ce să vreau să mă-ntorc la el, cînd pentru prima dată în viață eram liber?

A tuşit iar şi de data asta am văzut sîngele scurgîndu-se din el, o țîşnitură închisă la culoare, mai mult neagră decît roşie, în care plutea ceva care părea esențial. O frîntură din el însuşi pe care nu-şi permitea s-o piardă.

Nu l-am privit în față cînd mi-am lipit țeava armei de tîmpla lui şi am închis ochii cînd am apăsat pe trăgaci.

Compasiune? Mînie? Nu ştiu, dar n-aveam nici urmă de îndoială că trebuia să-l omor. Pe cînd el murea, Kelis se uita la mine. În mintea mea, o piesă nouă a apărut atunci şi a umplut perfect un loc pînă atunci liber – dar nu mi-am dat seama care anume. Am stat un moment să privesc în jos la ochii goi ai lui Haru, apoi amîndouă am păşit peste trupul lui şi am ieşit printr-o laterală a spitalului, lăsînd urme de paşi însîngerate care licăreau opac în lumina lunii.

— Trebuie să-l găsim pe Ashok, i-am spus lui Kelis.

Zgomotul bătăliei rămăsese doar un muget palid în urma noastră. Ea a dat din cap aprobator, deşi nu exista cu adevărat nici un motiv pentru care să mă urmeze mai departe. Sau exista un motiv, unul singur, dar nu voiam să-l iau în seamă, pentru că n-ar fi fost corect să mă folosesc în felul acela de sentimentele ei.

Asta nu însemna însă că n-aveam s-o fac pînă la urmă.

Am mers cale de două străzi pînă am găsit un vehicul funcţional. Era un SUV mare şi urît, cu două scaune pentru copii în spate, parcă desprins în mod absurd din tabloul unei suburbii cuminţi. De data asta s-a aşezat Kelis la volan şi a condus pe acelaşi drum pe care veniserăm, înapoi pînă în miezul lucrurilor. Ocazional mai trecea pe lîngă noi val-vîrtej, în direcţie opusă, cîte un vehicul care ducea întăriri pentru luptă. La început am văzut bărbaţi strîngînd nervoşi în mîini puşti şi revolvere. După aceea, pe măsură ce ne apropiam de Luxor, au început să apară maşini pline cu femei şi mi-am dat seama că probabil Regina M era cea care cîştiga, departe în urma noastră, de vreme ce Ash ajunsese să-şi pună la bătaie resursele cele mai preţioase.

Îmi doream să cîştige Regina M? Poate. Nu încăpea îndoială că ea reprezenta răul cel mai mic. Dar nu-mi imaginam că Ash ar fi rămas să suporte consecinţele în situaţia în care forţele ei s-ar fi impus în confruntare. Nu mă

îndoiam că plănuise deja o rută de scăpare, că alesese un alt oraş în care să se retragă şi unde să ia totul de la capăt încă o dată. Trebuia să-l găsesc înainte de-a se întîmpla asta.

Pe măsură ce ne apropiam, deveneam tot mai visătoare. Mă simţeam detaşată de situaţie, de trupurile pe care le vedeam zăcînd ici şi colo pe străzi, la periferia unui război al cărui nucleu înfierbîntat nici măcar nu se afla în raza vederii. Mi-a trecut prin minte, doar o clipă, întrebarea de ce gîndeam în felul acesta obiectiv, aseptic, dar gîndul şi îngrijorarea ce-l însoţea au plutit mai departe şi s-au topit în neant, lipsite de substanţă la fel ca lumea din jurul meu. Luminile Fîşiei scînteiau pe cerul nocturn întins dinaintea noastră, acum atît de aproape, şi ştiam că ar fi trebuit să simt... ceva.

N-am nevoie acum de sentimente, n-ar putea decît să mă încurce, mi-am spus, însă vocea cu care vorbeam parcă nu era a mea. Am petrecut un moment îngrozitor, în care calmul mi-a fost întrerupt de o scurtă revărsare emoţională. Am conştientizat în acea clipă că pierdeam ceva din mine însămi, ceva crucial, cum fusese acea parte pe care o lăsase Haru în sala de operaţie. Ceva de importanţă vitală, aşa cum fusese cheagul de sînge pe care îl scuipase pe podeaua spitalului în momentele de dinaintea morţii. Unii ar fi considerat probabil că era sufletul meu, dar eu nu credeam în lucruri de genul ăsta.

— Kelis, am spus – şi mi-am auzit vocea aspră de spaimă şi disperare.

A întors iute capul spre mine, întîi speriată, apoi nelămurită, văzînd că nu păţisem nimic şi nici nu se întrevedea vreun pericol imediat.

— Ce-i?

— Omoară-mă, am spus, forţînd cuvintele să-mi iasă din gîtlejul care se strînsese să le reţină. Omoară-mă acum, pînă nu ajung ca el.

Ochii ei mari oglindeau şocul vorbelor mele.

— Ce dracului zici acolo?

— Sînt... sînt...

Dar cuvintele n-au mai vrut să iasă. Ceva mai puternic decît voinţa mea le ţinea înăuntru.

Înlăuntrul meu, o parte din mine se întindea să-şi înfigă ghearele în cealaltă, disperată să posede tot, însă certitudinea nouă ce mi se înfiripa în minte era omogenă, neclintită şi inexpugnabilă, şi pînă la urmă tot restul s-a îndepărtat pur şi simplu în linişte. La fel şi panica, iar eu n-am mai reuşit să-mi amintesc pentru ce mă luptam cu atîta îndîrjire.

Nu-i nimic. Acum a trecut.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Kelis uitîndu-se fix la mine, cu un nor de îngrijorare plutind peste trăsăturile ei de regulă calme. M-am întrebat ce se citea oare pe faţa mea în acele momente rare de tulburare interioară.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— Mda. Sînt bine. Mai bine ca oricînd.

Oamenii lui Ash erau deja comasaţi în faţa cazinoului Luxor cînd am ajuns noi acolo şi am parcat SUV-ul. Ultima linie defensivă. Am zîmbit cînd i-am văzut, fiindcă asta însemna că Ash era încă înăuntru. Kelis a ridicat mîinile, într-una cu pistolul semiautomat şi cu puşca de vînătoare în cealaltă, dar s-a uitat la mine, iar eu am scuturat din cap. N-am fi avut nici o şansă, în schimb exista o cale mai bună.

— Spuneţi-i lui Ash că m-am întors, am strigat la ei. O să vă spună să-mi daţi drumul înăuntru.

— Ce faci? a şuierat Kelis spre mine. Vrei să-i dai de ştire că sîntem aici?

— Ştie deja. Şi-o să mă lase să intru. E obligat să mă lase. Am ceva ce-şi doreşte mai mult decît orice altceva din oraşul ăsta... mai mult decît orice pe lume.

Vedeam îndoiala în ochii ei. A urmat un moment de echilibru în nemişcare. Kelis şi armele ei. Şirurile de femei din fața noastră; cîte două vieți într-una, amîndouă în primejdie în caz că se isca un conflict armat. Eului meu celui nou – versiunea Vindecată – nici că-i păsa de asta. Corciturile acelea nu însemnau nimic, iar trupurile în care sălăşluiau erau dispensabile. Însă un schimb de focuri putea să mă ucidă şi pe mine, iar asta cu siguranță nu era de dorit. Era de maximă importanță să mă întîlnesc cu Ash, deşi nu prea ştiam de ce. Vocea nu-mi comunica decît strictul necesar, şi era foarte bine aşa. Era perfect. Îmi venea mult mai uşor să predau sarcina gînditului. Nu pricepeam de ce-i rezistasem atîta vreme.

Mulţimea a început să se vălurească şi deodată s-a deschis o cărare prin centrul armatei lui Ash.

— Intră, a spus cineva. Te aşteaptă.

Kelis a ezitat, dar nu i-am lăsat timp să se retragă. Femeile mă fixau cu privirea pe cînd treceam printre ele şi le citeam pe feţe neîncrederea, poate şi teama. Ştiau ce însemnam eu pentru pruncii din pîntecele lor, îşi dăduseră seama, dar nici una nu voia să fie cea care să facă prima mişcare. O singură scînteie, de atît ar fi fost nevoie ca să ia foc totul.

Am păşit fără urmă de ezitare. Singura cale de-a ieşi cu viaţă de aici era să nu exhib nici o slăbiciune în fața lor. Sute de ochi străluceau spre mine. Simţeam fizic greutatea privirilor, dar nu m-a încovoiat. Am mers pînă la capăt, cu Kelis la un pas în urma mea, am trecut amîndouă pe lîngă statuile de plastic ieftin ale unor conducători de mult dispăruţi ai unui alt teritoriu şi am pătruns în inima cazinoului.

Uşile liftului s-au deschis direct în apartamentul de lux, iar grilajul de metal s-a retras cu un clinchet din faţa

noastră. El ne aştepta la zece paşi distanţă, o siluetă conturată de lumina lunii ce pătrundea prin fereastra panoramică. Erau cu el doar două negrese masive, înarmate pînă-n dinţi. Am pus o mînă pe braţul lui Kelis înainte ca ea să-şi ia arma. Forţa brută n-avea să ne ducă nicăieri în momentul acela.

— Te-ai întors. Ţi-ai schimbat modul de-a gîndi?

Am aprobat dînd din cap.

— Da, gîndirea mi s-a schimbat.

El a făcut ochii mari, pe urmă şi i-a îngustat, cînd a prins adevăratul înţeles a ceea ce-i spusesem.

— Ai capitulat, în sfîrşit?

— Da, a rostit Vocea prin gura mea. A mea e de-acum.

Şi am simţit braţul lui Kelis crispîndu-se sub palma mea cînd a înţeles şi ea ce voiam să spun.

— De ce te-aş crede? a întrebat el.

A făcut un pas înapoi, iar cele două femei l-au flancat. Mi-am spus că poate chiar mă credea şi că tocmai de asta se speriase. Eu trebuia să fiu unealta, nu rivala lui. A deschis gura, iar eu am ştiut deîndată că se pregătea să ordone uciderea noastră.

Kelis a vorbit însă înaintea lui.

— Jasmine.

Vocea îi tremura, iar în ochi avea o licărire rătăcită, am observat asta cînd am întors capul spre ea. În momentul acela în care ne-am privit, a văzut ceva în mine care a făcut-o să-şi tragă braţul din mîna mea şi să facă cîţiva paşi împleticiţi înapoi.

Raza atenţiei a părut în acel moment că mi se măreşte, făcîndu-mă capabilă să absorb absolut toate detaliile scenei dintr-o singură privire. Ash a tresărit spasmodic, începînd să-şi mute privirea de la mine la Kelis şi invers. Armele au ezitat în mîinile celor două femei, schimbîndu-şi ţinta de la mine la Kelis; în panica ei bruscă simţeau un pericol mai acut.

— Jasmine nu mai locuieşte aici, i-am răspuns.

Apoi, în secunda de dinainte ca ea să poată reacționa, mi-am scos arma din toc şi am împuşcat-o în burtă. A lăsat să-i scape un icnet înăbuşit, o reacție la trădare mai degrabă decît la împuşcătură.

Într-o fracțiune de secundă mi-am întors arma către celelalte două pericole. Un glonț în gîtlej, altul în inimă, şi amîndouă au căzut pe podea. Din gîtul găurit a început să țîşnească ritmic sînge arterial. Un jet l-a izbit pe Ashok în obraz, lăsîndu-i o pată întunecată în lumina slabă din cameră. A icnit şi s-a aplecat în față, şi mi-am dat seama că probabil îl stropise pînă în gîtlej.

Cînd şi-a îndreptat iar spinarea, a dat cu ochii de țeava Magnumului meu îndreptată spre inima lui. Săptămîni întregi mă stînjenise senzația pe care o aveam cînd îi strîngeam mînerul în mînă, forma lui îmi părea cumva nepotrivită, însă acum aveam senzația că mi se potrivea perfect în palmă.

— Doar tu şi cu mine de-acum, am spus.

A dat din cap aprobator, dar n-a răspuns nimic. O auzeam pe Kelis gemînd în spatele meu. Fără să mă uit, am lovit cu piciorul în spate, de i s-a dus arma învîrtindu-se pînă unde n-o mai putea ajunge. A întins mîna şi m-a apucat firav de gleznă; i-am simțit pielea palmei lipită de pielea mea. Caldă, încă vie. În momentul acela de contact am simțit... ceva. Scînteia unui sentiment pe care nu-l puteam identifica a şuierat prin nervii piciorului meu, urcînd pînă la creier, unde a iluminat ceva ce nu fusesem capabilă să văd pînă atunci – o parte a mea de a cărei existență uitasem.

Am scuturat din cap, încercînd să disloc scînteia aceea incomodă şi iluminarea nedorită pe care o declanşase. M-am apropiat de gărzile căzute la podea şi le-am cules cu mîna stîngă armele, pe care mi le-am îndesat la cingătoare. Erau îngălate de sînge lipicios şi mi-am şters mîna

de tricou, lăsîndu-mi amprenta roşie a palmei pe bumbacul alb.

— Acum sînt la fel de puternică şi de rapidă ca tine, i-am spus lui Ash. Nici să nu-ţi treacă prin cap.

— Păi, ce să-mi treacă? Acum sîntem la fel amîndoi. Ne dorim aceleaşi lucruri.

Chiar aşa? Jumătate din mine părea să creadă că da, însă mai era ceva ce scăpase din strînsoare, ceva eliberat de glonțul pe care-l trăsesem în Kelis. M-am simţit divizată pe dinăuntru, o fisură între două părţi ce păruseră pînă atunci un întreg.

— Nu sînt iapa ta de prăsilă, am spus – lucru cu care ambele mele jumătăţi erau de acord. Şi eu sînt Vindecată.

— Eu furnizez sămînţa, tu ouăle. Contribuţii egale. Iar rezultatul final o să ne aparţină amîndurora. O să ne depăşească pe amîndoi.

Ochii mi se înceţoşau în timp ce mintea mi se lupta cu ea însăşi. Mă simţeam constrînsă să creez aceşti copii, această rasă nouă. Era un sentiment atît de puternic, încît părea că se strecoară peste tot în mine. Însă apoi am văzut trupurile gardiencelor, ale femeilor pe care le ucisesem, le-am văzut abdomenele rotunde şi umflate, vieţile embrionice din ele pe care le omorîsem în acelaşi timp.

— Trebuie să salvezi şi corciturile, i-am spus lui Ash cu voce îngroşată; o parte din mine rezista acelor cuvinte.

— E prea tîrziu. Moartea nevestelor mele o să ne dea timp să evadăm. Putem să găsim alt oraş, să adunăm noi receptacule. Cu astea de-aici s-a terminat... dar noi putem s-o luăm de la capăt.

— Nu. Încă mai poţi să le salvezi.

— Cum?

Se simțea interesul în vocea lui. A făcut involuntar un pas spre mine, pînă ce mi-a văzut ochii îngustîndu-se şi s-a oprit brusc. De la distanţa la care se afla acum, aproape că putea să mă atingă.

— Zi-le să se predea. Dă-le un semnal. Regina M o să le cruțe dacă predau armele.

— Sau poate o să le omoare pe toate, a spus el.

Am scuturat din cap.

— Sînt în formă, sînt luptătoare şi sînt gravide. Crede-mă, o să le vrea pentru ea.

S-a uitat la mine îndelung, iar eu i-am susținut privirea fără ezitare, deşi mă simțeam de parcă mi se rupea capul în bucăți.

În sfîrşit a dat din cap aprobator. Cu mîinile depărtate prudent de corp, s-a dus la pupitrul de control din capătul camerei, instalație high-tech care distona profund cu toată acea imitație de opulență a Lumii Vechi ce ne înconjura.

— Vă vorbeşte conducătorul vostru, a spus de-acolo.

Auzind ecoul cuvintelor lui în depărtare, mi-am dat seama că făcea într-adevăr ceea ce-i spusesem să facă.

— Aruncați armele, bătălia s-a terminat. M-ați servit cu credință, dar acum vă cer să jurați credință altcuiva. Alăturați-vă celor împotriva cărora ați luptat, acceptați ordinele noii voastre regine. Acesta este ultimul ordin pe care vi-l voi da vreodată. De-acum sînteți ai ei.

N-aveam cum să mă asigur că ordinul avea să-i fie ascultat. Sau că Regina M avea să-l creadă. Dar cel puțin încercasem să le salvez – şi măcar o jumătate din mintea mea se bucura de asta.

Am aşteptat pînă a apăsat pe butonul care încheia transmisia şi m-am apropiat de el. Îmi simțeam respirația încorsetată în piept, iar cîmpul vederii mi se îngustase pînă ce n-am mai văzut decît fața, ochii lui. În creier aveam un infern şi era pe de-a-ntregul în flăcări.

— Cam asta-i tot ce voiam de la tine, i-am spus.

Îmi dădeam seama după expresia de pe fața lui că ştia ce aveam de gînd mai departe. Nu părea prea speriat. Leacul nu îngăduia frica. Dar nu voia să se întîmple asta şi refuza să creadă că asta urma.

Ştiţi ce se spune, că-ţi poţi vedea imaginea reflectată în pupila ochiului cuiva? Rahat. Cînd stai atît de aproape de un bărbat, tot ce poţi zări în centrul ochilor săi e întunecimea. Eu însă, cînd m-am uitat la el, chiar m-am văzut acolo. Străfulgerarea unei amintiri pe retină, şi m-am revăzut în momentele cînd l-am întîlnit prima dată. Isuse, cum putea să fie atît de tînăr! Şi apoi o străfulgerare din viitor – m-am uitat la el şi-am văzut ce-aveam să devin.

El a zîmbit, o sclipire de alb intens pe cafeniul chipului său. Şi, în ciuda a tot şi toate, i-am zîmbit şi eu.

— Jasmine, mi-a spus. Cum s-a întîmplat una ca asta? Cum am ajuns noi doi în situaţia asta?

Am ridicat arma şi l-am împuns zdravăn cu buza ţevii în obraz, adîncind-o în carnea moale. Îi ofeream arma fiindcă era mai uşor decît să-i răspund la întrebare.

— Ne-am făcut-o cu mîna noastră, i-am spus. Drept e să plătim numai noi.

— Dar copiii noştri... Noua rasă... Ai nevoie de mine.

Are dreptate, a spus Vocea, din nou cumva separată de mine, însă mai sonoră ca oricînd şi aproape imposibil de ignorat.

Se mai auzea şi alt zgomot în cameră, mai slab, dar mult mai profund, zgomotul respiraţiei lui Kelis. Mi-am concentrat toată atenţia asupra lui; fiecare inspiraţie dureroasă, hîrîitoare, fiecare expiraţie lichidă. Înăuntru, unu, afară, doi. Înăuntru, trei, afară, patru. La a cincea răsuflare am apăsat pe trăgaci.

Glonţul a perforat obrazul lui Ash, lăsîndu-i o gaură cu margini neregulate. I-am văzut prin ea resturile distruse ale limbii plesnind cerul gurii într-un ţipăt fără cuvinte. N-a durat mai mult de o secundă. Întins pe jos părea mai scund, de parcă trupul său începuse deja să se descompună şi să se surpe. O baltă de sînge i se întindea în jurul capului ca un halo întunecat.

— Maică Precistă, a icnit Kelis. Ştiu că trebuia să arate convingător, dar dă-o-n morţii mă-sii, chiar era nevoie să mă-mpuşti în burtă?

M-am întors spre ea. Țineam încă pistolul şi mi-am văzut mîinile înălțîndu-se pînă cînd țeava a ajuns să țintească drept spre ea. Trăsesem patru gloanțe de cînd intraserăm în clădire – rămăseseră mai mult decît suficiente. Nu se uita la mine cînd i-am răspuns:

— Nu... De fapt am vrut să-ți trag în inimă. Cred că n-am țintit cum trebuia.

A chicotit fără vlagă, terminînd într-o bolboroseală de durere. Dar rîsul i-a murit pe buze cînd a ridicat capul şi s-a uitat la mine.

— Jasmine...?

— Ți-am spus, Jasmine nu mai e.

Undeva în interiorul meu, ceva a protestat la cuvintele acestea, dar Vocea era destul de convinsă. Deja îl pierduse pe Ash, pe mine cu nici un chip n-avea să mă lase să-i scap.

Cu trăsăturile deformate de durere, Kelis s-a forţat să se ridice întîi în coate, apoi încet, chinuitor, în genunchi.

— Nu, a spus cu un fir de voce. Tot tu eşti.

Am făcut un pas către ea, împleticindu-mă.

— Nu-i adevărat. Am omorît sute de oameni. Am împuşcat femei însărcinate. Jasmine n-ar fi făcut asta niciodată. Nebunia trebuie să fie de vină.

Un fir subţire de sînge i se prelingea de la buze. Răsuflarea i se zbuciuma să intre şi să iasă din ea în timp ce se chinuia să alcătuiască vorbele.

— Ne-ar plăcea tuturor s-avem o scuză pentru ce-am făcut... dar asta-i pură laşitate, şi tu nu eşti o laşă. Tu i-ai omorît pe toţi ăia. Tu, Jasmine. Acceptă şi vezi-ţi de viaţă mai departe.

Am mai făcut un pas. Mi se încordase degetul în jurul trăgaciului. Încă un milimetru, încă un miligram de pre-

siune, şi Kelis s-ar fi oprit din rostit cuvintele acelea îngrozitoare.

— Nici măcar nu mai ştiu cine sînt, am spus cu răsuflarea întretăiată.

Uimitor, ea a izbutit să zîmbească. Avea buzele stacojii de propriul ei sînge.

— Nu-i nimic, te cunosc eu. Şi nu eşti de lepădat.

Privirea ei mi-a ţintuit ochii şi nu le-a mai dat drumul, oricît de mult mi-aş fi dorit.

Puteam s-o omor. Voiam s-o omor. Puteam să cedez şi să-i permit Vocii să ia toate hotărîrile. Să-i las ei responsabilitatea. Sau puteam trăi mai departe cu toate lucrurile pe care le făcusem. Puteam să iau în continuare toate deciziile îngrozitoare, de neconceput, pe care lumea în care trăieşti te forţează să le faci. Singurul răspuns sănătos era s-o iei razna. Să renunţi. Pur şi simplu să renunţi.

Şi totuşi...

Ochii lui Kelis. Buzele pe care le sărutasem cu doar cîteva zile în urmă. Pentru asta trebuia să-mi asum responsabilitatea. Nu puteam s-o omor şi să consider că moartea ei nu era vina nimănui.

Nici nu mi-am dat seama că aruncasem arma pînă ce n-am auzit-o izbindu-se de perete cu un zăngănit.

EPILOG

I-am bandajat rănile lui Kelis cît am putut de bine. Glonțul ar fi putut să-i facă mai mult rău decît îi făcuse; trecuse prin ea fără să atingă organele cele mai importante. Rana de ieşire era cea mai urîtă, acolo muşchiul nu se mai putea recupera, iar pielea atîrna fîşii. În față era doar o gaură mică, neagră şi cu marginile arse. Bandajul îi oprea hemoragia, dar nu-i dădea nici cinci ore de trăit dacă nu apucam să facem rost de îngrijiri mai serioase. Şi chiar şi-aşa...

Pînă să termin, şi-a pierdut cunoştința. Îmi simțeam trupul stors şi mintea aproape golită. Iar Vocea era tot acolo, înăbuşită, dar nu înfrîntă. Tot o dependență şi aceea, o tentație ce n-avea să dispară vreodată.

Mi-a fost destul de uşor să mă descurc cu sistemul de transmisie al lui Ash. Mesajul pe care l-am trimis era scurt, dar mi-am spus că ajungea şi-atît. Apoi m-am aşezat pe jos lîngă Kelis, i-am culcat capul în poala mea şi m-am pus pe aşteptat.

A durat doar o jumătate de oră pînă ce ne-a găsit Regina M. S-a uitat la noi lung şi rece, apoi la Ash, al cărui cap zăcea în balta de sînge.

— Ei, se pare că n-am greşit să mă-ncred în tine.

— Mă bucur să fiu de folos, am spus.

Şi într-un fel chiar aşa era. Ambițiile reginei piraților erau de-a dreptul încîntător de mărunte în comparație cu

ale lui Ash. Şi, cine ştie, poate că lumea chiar avea nevoie de ea. Cînd alesesem să n-o ucid pe Kelis, fusesem nevoită să accept că Regina M avea dreptate. Cei mai buni dintre noi sînt capabili de lucruri teribile.

— Va să zică... a spus ea, dar am ridicat mîna ca s-o opresc.

— Ştiu la ce te gîndeşti, i-am spus. Îţi spui că micul tău plan a funcţionat perfect şi că te-am ajutat să neutralizezi pericolul din Cuba împreună cu un altul mult mai rău, de care nici măcar nu ştiai. Kelis nu făcea parte din plan, dar pînă la urmă totul s-a aranjat cum nu se putea mai bine. Aşa că îmi închipui c-o să mă împuşti, fiindcă nu-s cea mai de-ncredere persoană pe care s-o ţii pe lîngă tine acum, că Ash nu mai e. Dar cred că mai e ceva ce-ar trebui să ştii înainte să faci asta.

A zîmbit tot timpul cît i-am vorbit. Nu-mi dădeam seama ce însemna asta. Probabil nimic bun – zîmbetul ei niciodată nu însemnase nimic bun.

— Păi, ai cam prins mişcarea. Deşi ai omis partea în care o duc pe Kelis înapoi la nava-amiral şi-o împuşc acolo şi pe ea, doar aşa, ca să vadă toată lumea ce păţesc oamenii care mă trădează.

Cu capul lui Kelis încă în poală, mi-am trecut blînd degetele prin părul ei şi am simţit-o fremătînd uşor. Nu s-a trezit totuşi şi mi-am spus că probabil era mai bine aşa.

— Nu vrei să faci asta, i-am spus Reginei M, fiindcă o să am nevoie de ea, iar tu o să ai nevoie de mine.

— Serios? Mie-mi pare că ţi-a expirat termenul de valabilitate.

— Dacă Ash ar fi singura persoană care a luat Leacul, ai avea dreptate.

I-a înţepenit toată faţa. Eram convinsă că Haru îi turnase tot ce-i spusesem eu lui despre Leac şi despre urmările lui.

— Bine. Unde-s ăilalţi?

— Nu ştiu. Dar, oriunde-ar fi, reprezintă un pericol pentru tine. În mă-sa, sînt un pericol pentru tot mapamondul.

— Şi tu o să-i vînezi pentru mine, a spus ea, cu o nuanţă batjocoritoare în glas.

Am zîmbit, fiindcă nu era slujba visurilor mele, dar ştiam că trebuia s-o accept.

— Eu sînt singura care poate să facă asta. Eu sînt cea care-i înţelege.

A rămas uitîndu-se la mine multă vreme. Apoi a înclinat din cap o singură dată, repezit. Era deşteaptă, asta fusese problema întotdeauna.

Două săptămîni a durat recuperarea lui Kelis. La final, Regina M şi oamenii săi plecaseră de mult, luînd cu ei noii recruţi. Eunucii lui Ash părăsiseră oraşul după căderea conducătorului lor. Nu-l găsiseră nicăieri pe Ingo şi speram că era încă în viaţă, cine ştie pe unde.

Eram doar eu cu Kelis în spitalul de un alb steril, cu saloanele de maternitate goale şi rezonante. Erau stocuri serioase de antipsihotice acolo, cît să-mi ajungă cu vîrf şi-ndesat. Le-am luat şi am forţat Vocea să se retragă înapoi în adîncurile minţii mele, apoi am încercat să uit lucrurile pe care le aflasem despre mine cît timp îi dădusem ascultare.

În cea de-a unsprezecea zi, ne-am urcat în jeepul lăsat special pentru noi, cu partea din spate plină ochi de mîncare, muniţie şi combustibil. Kelis era încă slăbită şi mergea împleticit, aşa că am lăsat-o să-şi sprijine braţul pe umerii mei.

M-am urcat la volan şi am pornit prin deşert. Vîntul fierbinte şi uscat ne bătea prin păr. Am văzut-o zîmbind pentru prima dată din noaptea cînd murise Ash.

Apoi surîsul i-a alunecat de pe buze şi ochii i s-au închis; am crezut că poate adormise. Dar după cîteva clipe a spus:

— Nu i-ai zis Reginei M de copii.

— Nu.

— Nu te-ai gîndit că poate ar trebui s-o avertizezi?

— Nu.

S-a întors spre mine şi a deschis ochii.

— Asta-i tot ce ai de gînd să spui? Că dacă tot o să petrecem împreună dumnezeu-ştie-cîtă-vreme de-acum înainte, ţi-aş fi recunoscătoare dacă am avea nişte conversaţii veritabile.

Am dat din umeri.

— I-ar fi omorît. Iar Ash se poate să se fi înşelat. La urma urmei, era nebun... Nu există nici un motiv ca să credem că Leacul o să se transmită la generaţia următoare la fel cum se manifestă la noi. Cine ştie cum o s-ajungă copiii ăia la maturitate?

— Cred c-o să aflăm peste vreo zece ani.

Tăcerea se lăţea între noi, comodă şi tihnită, pe măsură ce maşina înghiţea kilometrii de şosea.

— Eşti măritată, a spus ea optzeci de kilometri mai tîrziu.

M-a durut, dar nu atît de rău ca pe vremuri.

— Îhî. Ori... naiba ştie. Voi continua să cred că încă mai trăieşte.

— Şi nu vrei să te duci să-l cauţi? Înapoi în Anglia? Acolo ar fi de mers mai întîi.

— Nu, am murmurat, apoi am continuat cu mai multă fermitate: Nu. Cu mine s-a terminat, nu mai pot fi vindecată. Nu vreau să mă vadă în halul ăsta. Să-şi amintească de mine aşa cum eram pe vremuri.

Mi-a răspuns fără să se uite la mine:

— Poate nu i-ar păsa. Poate ar fi pur şi simplu bucuros să te aibă iar.

Priveam asfaltul derulîndu-se în faţa noastră şi soarele strălucind deasupra lumii.

— Poate într-o bună zi, i-am răspuns după o vreme. Avem altceva de făcut mai întîi.

— Îhî. Bine. Şi de unde începem?

— E mare lumea. Am putea începe de oriunde.

...Molima s-a ivit din neant, aruncînd națiuni întregi în neființă. Populația a fost decimată, iar infrastructurile civilizației umane s-au prăbuşit. Pe străzile pustii ale oraşelor, singura lege e cea impusă de supraviețuitorii înarmați. Aşa începe povestea spusă de

CRONICILE APOCALIPSEI

Jasmine şi-a petrecut ultimii cinci ani într-un buncăr subteran aparținînd guvernului Statelor Unite. La suprafață, populația lumii a fost decimată de necruțătoarea Molimă. Jasmine a descoperit vaccinul împotriva acesteia, dar leacul s-a dovedit a avea efecte secundare sinistre: simptome psihotice pe care doar droguri foarte puternice le pot estompa.

Dar salvatorilor ei, pirații care stăpînesc acum Caraibele, nu le pasă de problemele ei. Ei au nevoie de ajutorul Jasminei pentru a afla ce anume a determinat transformarea locuitorilor Cubei în zombi ucigați, însetați de sînge.

În căutarea unui leac pentru această potențială nouă Molimă, Jasmine va parcurge America de la un capăt la altul, înfruntînd umbrele propriului trecut.

ÎN ACEEAŞI SERIE A APĂRUT:

Simon Spurrier

SUPRAVIEȚUITORUL

Ilustrația copertei: MARK HARRISON

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 978-606-8113-00-5